

1953-2003

50 évünk

III. Nemzetközi Ifjúsági Zenekari Fesztivál
1996. július 11-18.
II. Országos Big Band Találkozó
1996. július 14.
Nagykőrös

Georg Zeb

Fraay Lóránt

Pálfi

Trilony László

Mérov Zoltán

Szabados Lehel

BARNA ELEK KARNAGY ÚRNAK SZELŐS ÉLŐVIRÁGOK

RÉKAI IVÁN

NAGYKÖRÖSI EMLÉK - 1996

INDULÓ

Lichtschanke registrierte 30 000 Besucher im Gewerbezeit
Stadt und Gewerbezeit
mit 16. City-Festzeit

Bürgermeister Herr...
ordentlich guten E...
heim-Kern-Platz...
ungarische. Mit d...
beglückte. Mit d...
unter der Leitung v...
Freunde aus Nagyk...
kommen heißen kom...

ÖTVEN ÉVÜNK
1953-2003

Nagykőrös Város Önkormányzat hozzájárulásával

Főszerkesztő: Barna Elek

Szerkesztők: Hartyányi Mária, Szigeti Márta

Borítógrafika: Péczeli Margit grafikusművész

Kiadó: Weiner Leó Zeneiskola
Nagykőrös, Patay u. 19.
Tel./fax: 06-53/350-144

Felelős kiadó: Barna Elekné

Nyomdai munka: Pende Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Kőházi Zoltán

Ötvenéves a zeneiskola

A Weiner Leó Zeneiskola 2003. április 26-án, a Magyar Művészetoktatás Napján nagyszabású ünnepség keretében emlékezik meg az iskola fennállásának ötvenedik évfordulójáról. Sajnos, nincs számszerű adatunk arról, hogy ez alatt az idő alatt rövidebb-hosszabb ideig hány nagykőrösi gyermek vagy ifjú tanult az intézményben. Csak annyit tudunk, hogy sok. Ezért érthető, hogy sokunkban ébreszt kedves emlékeket az évforduló. Lehetetlen feladatra vállalkoznánk, ha át akarnánk tekinteni az eltelt ötven évet, helyette csak szemezgetünk az elmúlt időszak eseményeiből.

Kodály Zoltánnak az az óhaja, hogy „legyen a zene mindenkié”, az ötvenes évek elején kezdett beteljesedni Magyarországon az állami zeneiskolai hálózat kiépítésével. Vállalkozó szellemű, zeneszerető tanárok kezdeményezték a falusi, városi zeneiskolák megalapítását. Nagykőrösön a zeneoktatás addig egyet jelentett a tanítóképzőben folyó ének-, zenetanítással, kórusmunká-

val, kiegészítve egy-két magántanárral, akik főleg zongorázni tanították a város tehetősebb, zeneszerető gyermekeit. A háború után 1951-ben először a szakszervezet kezdeményezte az intézményes zeneoktatást, megnyitva a művelődési házban öt tanárral és ötven növendékkel a szakszervezeti zeneiskolát, amely a következő évben a ceglédi zeneiskola fiókéntévé lett.

Az önálló nagykőrösi zeneiskola elindítása Szilvássy Lászlónak volt köszönhető. Először is a Partizán Szövetségtől kiigényelt az iskola számára egy nagyszerű, a város központjában lévő házat a Patay utca 19. szám alatt. Ebben az épületben - ahol a zeneiskola azóta is működik -, indította el megbízott igazgatóként a város első önálló állami zeneiskoláját. Hangszereket szerzett és megnyerte a városszerte ismert és szeretett Tóth Béláné, akkor még Orosz Szeréna zongoratanárnő és a zongoraművész Geszner Jenő közreműködését, aki nemcsak Nagykőrösön, hanem Budapesten is nagysikerű hangversenyeket adott.

Hegedűtanárnak Herczegh László tanítóképzős tanárt, a Petőfi iskolában éneket tanító Hartyáni Dezsőt, az épület volt tulajdonosát, Biczó Kálmán hegedűművészt, szolféztanárnak Kovács István és Bálint Ferenc képzős tanárokat, énektanításra Szirmay Reginaldot, csellótanításra Török Iván operaházi csellóművészt kérte föl. Kiváló partnerrá akadt dr. Nyíri Géza személyében, aki a konzervatórium fúvószenekarának ve-

zetője volt, és szívesen vállalta a fúvós növendékek oktatását, mert a zeneiskolai fúvószeneképzés elindításától várta az utánpótlás biztosítását. Az ő révén került Nagykőröstre dr. Vecseri Zsigmond rézfúvóstanárnak és felesége zongoratanárnak. Dr. Vecseri Zsigmondné, a mindenki által tisztelt Márta néni ma is tanít, mint az iskola leghosszabb idő óta tanító tanára. Bekerült még a tantestületbe Simon István klarinéttanár - akinek később dr. Nyíri Géza átadta a karmesteri pálcát - valamint Szabados László és Németh László szolfézstanárok.

Az újonnan alakult iskola tantestülete hatalmas ambícióval látott munkához. Az addig magániskolában tanuló gyermekek a zeneiskolában folytatták zenei tanulmányaikat. Különösen sok növendéket hozott magával Orosz Szeréna. A tanulólétszámot oly módon is igyekeztek növelni, hogy az általános iskolában is tanító tanárok hívogatták a tehetséges gyermekeket, sőt ismeretlenül is felvételre hívtak olyanokat, akik énekből jeles eredményt értek el. Ezáltal gyengébb képességű gyermekek is bekerültek az iskolába. Velük Hartyáni Dezső

külön előkészítő csoportban foglalkozott olyan sikerrel, hogy már az első évben akadt tanuló, akiből később tanító, sőt általános iskolai énektanár lett.

A Népművelési Minisztérium művészetoktatási leirata szerint a nagykőrösi zeneiskola rövid időn belül az ország legfejlődőképesebb, legjobban dolgozó oktatási intézményévé vált.

Szilvássy László nagyon sok új hangszert vásárolt, sikerült pénzt kiharcolnia ezek megszerzéséhez. Az épületet 1954-ben át tudta építtetni, hogy jobban megfeleljen a zeneiskola céljainak. Igazán azonban csak az 1970-es évek közepén sikerült korszerűsíteni az épületet a viaszblokk létrehozásával.

Szilvássy László két évig vezette a zeneiskolát. Ez alatt az idő alatt nemcsak az alapjait rakta le az intézetnek, hanem emberségével, kitartásával példát mutatott az őt követő nemzedéknek.

A zeneiskola sorrendben második igazgatója Bálint Ferenc lett, aki a város és környéke zenei központjává kívánta tenni Nagykőröst. Óriási vitalitással rendelke-

Hartyáni Dezső, Bálint Ferenc ig., Simon István, Kovács István,
Dr. Vecseri Zsigmond, Berndt Mária, Tóth Béláné, Németh Margit,
Varsányi Lászlóné megy.z.i.főea., Kovács Ildikó, Bán Frigyesné admin.,
Hartyányi Mária, Dr. Vecseri Zsigmondné

zett, és magával tudta ragadni az embereket. Vezetése alatt egyenletesen ívelt magasra a zeneiskola pályája. A kezdeti években sok különböző éneklő, zenélő csoportnak adott helyet az iskola. Nap mint nap próbát tartottak benne énekkarok, zenekarok. Ezeket az évek folyamán Bálint Ferenc egyesítette és nagyon jól mozgatható, kulturált zenekart és énekkart hozott létre, amelyek azután képesek voltak városi rendezvények műsorainak összeállítására, sőt közkedvelt zenés előadások bemutatására is. Azokat a kulturális rendezvényeket, amelyeket a mai napig sikerrel folytat a zeneiskola, mind Bálint Ferenc igazgató indította el.

1957-ben nagyszabású ünnepség keretében ünnepelték a gimnázium 400 éves jubileumát, amelyen a gimnázium és a zeneiskola közös növendékeiből alkotott zenekar is részt vett. Olyan neves vendégek is jelen voltak, mint Veres Péter, Szabó Pál, Trencsényi-Waldapfel Imre, aki a díszbeszédet mondta az Arany János Emlékmúzeum megnyitóján. Ugyancsak ebben az esztendőben ünnepelték Kodály Zoltán születésének 75. évfordulóját, ahol nagy sikerrel szerepeltek az iskola tanárai és diákjai. A nagy magyar és külföldi zeneszerzők életének kerek évfordulóiról azóta is megemlékeznek az iskola tanárai, diákjai iskolai ünnepély keretében, amelyen növendékek és tanárok egyaránt szerepelnek.

Bérletes előadásokat indítottak, ahol népszerű műveket mutattak be a zeneszerető közönségnek. A városi zenekar által előadott zenedarabok között olyan komoly művek is szerepeltek, mint Erkel Ferenc: Hunyadi László operájának nyitánya, Bartók: Este a székelyeknél, Kodály Zoltán: Háy János dalművének Intermezzója. A pedagógus énekkar és zenekar előadásában még Kodály: Kállai kettős című művét is előadták. Rendszeresen hívtak előadókat a szegedi és pesti szakiskolákból. Ezeknek az eseményeknek is megvan a folytatásuk. A konzervatóriumi tanárok ma is adnak hangversenyeket a zeneiskolában, és tanári hangversenyeket is ren-

deznek rendszeresen minden évben. Utoljára 2002 novemberében adtak hangversenyt az iskola hangversenytértermében a Szegedi Konzervatórium tanárai: Sin Katalin gordonkaművész és Huszár Lajos zeneszerző. Mindketten többeket tanítottak a Weiner Leó Zeneiskola tanárai közül.

Az ötvenes évek végén, amikor még nem volt televízió, sokkal nagyobb eseményt jelentettek a város életében a zeneiskola által szervezett előadások, mint ma. Kiemelkedett ezek közül jelentőségével a János vitéz 1958-ban, amelynek ének-zenei részét Bálint Ferenc tanította be, és ő is vezényelte az előadást. A darabot a fiatal gimnáziumi tanár, Tóth Tibor állította színpadra és szereplői a város közismert tanárai voltak.

1958-ban mutatta be nagy sikerrel a zeneiskola két-száz tagú együttese a „Kék szőnyeg” című gyermekoperát, amelyet Bálint Ferenc egy grúz népmese alapján írt. Ugyanezt a mesét 1964-ben, az iskola fennállásának tizedik évfordulóján ismét bemutatták, természetesen akkor már új szereposztásban. A főszerepet a tragikus körülmények között elhunyt Rácz Zsolt játszotta. Még egy operát adtak elő az iskola növendékei, az Aranyszív avagy A sündisznócska mint vőlegény című Bresger me-sooperát.

Ma már nehéz elképzelni, hogy a kezdeti években mit

jelentett az oda bekerülő gyermekek számára a zeneiskola. „Én úgy jártam oda, mint a templomba” - mondta nemrégiben az iskola egyik régi növendéke egy beszélgetés alkalmával. Abban az időben még nem voltak különórák, ez volt az egyetlen hely, ahol valamilyen pluszt kaphattak a gyermekek az általános iskolai oktatáshoz képest. Nemcsak zenei, de általános műveltséget, viselkedési kultúrát is elsajátíthattak a szakmailag, emberileg kiváló tanároktól. Az általános iskolában tanító pedagógusokat sokkal jobban kötötték a politikai előírások. A zeneiskola békés szigetnek számított. Nemcsak zene- és szolfézsórára jártak ide, de a zongoristák legtöbbször hangszere nem lévén - ott is gyakorolt. A szorgalmasabbja még a téli szünetben is bejárt, és kesztyűben zongorázott a fűtetlen teremben. Az énekkar, zenekar mindig valamilyen fellépésre készült. Életre szóló barátságok szövődtek a gyermekek között. A szünetekben játszottak, az udvaron hintáztak. Nagy izgalmat de egyben élményt is jelentettek a vizsgák, hangversenyek. Nem beszélve a tanévzáró ünnepélyekről, amelyeken Orosz Szeréna tanárnő szülei, akiknek híres cukrászdájuk volt a Kossuth Lajos úton, finom vanília és csoki fagyalattal vendégelték meg az iskola növendékeit.

A zeneiskolai tanárok elsődleges feladata a tanítás, még akkor is, ha a kívülállóak számára szembeűnőbb a kulturális tevékenységük. A tanítási órákon komoly munkát kell végezniük ahhoz, hogy az átlagos képességű gyermekeket megtanítsák valamilyen hangszeren játszani és zeneértő, zeneszerető emberré formálják őket. Hiszen a tanulók legnagyobb része átlagos képességű. Nem akarnak ők zeneművészek lenni, szüleik tudják is ezt, de azt is tudják vagy inkább érzik, amit Kodály Zoltán mondott: „Teljes lelki élet zene nélkül nincs.” A növendékek egy kis százaléka viszont nagyon tehetséges. Ők azok, akik zenei pályára mennek. Rendszeresen versenyekre járnak, felvételire készülnek, és a felkészítő tanárok önzetlenül, időt és fáradságot nem kímélve egyengetik útjukat, vigyázva, hogy egyetlen tehetséges gyermek se kallódjék el közülük.

Először 1958-ban ért el szép sikert az iskola nemrég alakult kamarazenekara a Budapesten tartott kamarazenei fesztiválon. A sokáig évente megrendezésre kerülő fesztiválokon a későbbiek folyamán nagyon sok olyan tehetséges növendék ért el kiemelkedő eredményt, aki zenei pályára került.

Az 1955-ös esztendő volt az első év, amikor a buda-

pesti vagy a szegedi zeneművészeti szakiskolán folytathatták tanulmányaikat a kőrösi diákok. Meglepően magas számukhoz az is hozzájárult, hogy sok X-es (osztályidegen) gyermek előtt ez volt az egyetlen továbbtanulási lehetőség. Az egyéni oktatás terén a további években, évtizedekben is bővelkedett jó eredményekben az iskola. Ezt bizonyítja a sok zenei pályára lépett növendék, akik közül sokan országos, sőt világhírű művészek lettek. A teljesség igénye nélkül álljon itt néhány név az elmúlt ötven évben végzettek közül: Beleznay Tibor kürt-, Emődi Zsuzsa hegedű-, Herczegh László és Zsolt csellótanár, Herczegh Mária fuvola-, Járvás Katalin zongora-, Király Ágnes brácsaművész, Kulin Katalin hegedűtanár, Matuz István fuvola-, Nyíri Csaba kürtművész, Papp Zsuzsa karvezető, Pusztai Erzsébet csellóművész, Sebestyén Szilvia hegedűtanár, Szűcs Zoltán trombita-, Szentpéteri Ildikó hegedű-, Tartsay András harsona-, Vedres Szabolcs trombitaművész.

Az 1963-64-es tanévben kezdett tanítani először az iskolában két volt növendék: Hartyányi Mária és dr. Arnold Csabáné Szabó Edit, két évvel később pedig Pólus László. Hartyányi Mária - a sokak által kedvelt Pirike néni - azóta is itt tanít, és érzékenyül, ha arra gondol, milyen szeretettel fogadták annak idején kollégaként egykori tanárai. Első tanítványai azok közül kerültek ki, akikkel néhány évvel előtte még együtt játszott az iskola növendékeként. És ugyancsak ők lettek azok, akik később kollégái lettek, hiszen az 1970-es évek közepén már az iskola nevelőtestületének ötven százaléka a zeneiskola volt diákjai közül került ki: Barna Elekné, Bencsik Rozália, Hartyányi Mária, Németh Ágota, Németh Margit, Pálfi Alojzia, Szabó Irén. A későbbiekben került az iskolába volt növendékként Ádám Magdolna, Százdiné Szecsei Anikó, Török György, Kakukné Vida Edit, Zubányné Fehér Szilvia. Nemcsak a nagykőrösi zeneiskola tanárai között találhatunk volt növendékeket, de az ország számos iskolájában, zeneiskolájában illetve felső-

fokú intézményében: Farkas Ilona (Kiskunfélegyháza), Hegedűsné Varga Györgyi (Nagykőrös, Petőfi iskola), Kecskeméti Márta (Siklós), Kiss Anita (Ausztria), Köte Zoltán (Budapest), Kuttenberg Anikó (Déványa), Laczkóné Pálfi Alojzia (Kecskemét), Felleginé Németh Margit (Kecskemét), Molnár Edit (Tiszakécske), Molnár Zsuzsa (Kecskemét), Ócsai Judit (Enying), Onczayné Udvardi Éva (MÁV zenekar), Szabó Júlia (Érd), Papp Zsuzsa (az OKSZI szakreferense).

A Timkó-házaspár Finnországban, Reininger Zsuzsanna Kanadában tanít.

A város kulturális életében mindenkor részt vettek a zenetanárok. A kor politikai légköre természetesen a fellépéseket is meghatározta. A zeneiskolai növendékeknek, tanároknak november 7-i, április 4-i ünnepségeken is kellett szerepelniük. És a város lakóiban ezekből az ünnepségekből nem az ünnepi beszédek hagytak nyomot, hanem azok a nagy tömegeket megmozgató kórusművek, amelyeket Bálint Ferenc vezényelt. Amikor az énekkar a színházterem oldal- és szembekarzatán, a zenekar a zenekari árokban, a szólóénekesek pedig a színpadon foglaltak helyet. A zeneiskolai tanárok ma is rendszeresen szerepelnek kiállítás megnyitókön, ünnepségeken. A növendékek alkalmanként öregotthonokba viszik el a zenét és a szeretetet.

A nagykőrösi zeneiskola híre a város határain is túljutott. Ebben nagy szerepük volt a különböző megyei és országos versenyeken szereplő tehetséges növendékek-

nek és tanároknak, mert ők is felléptek ilyen versenyeken. Szombathelyen a zene-tanárok zongoraversenyén többször vett sikeresen részt Ádám Magdolna és Matuskáné Kaptás Adrienn. Igazán országos hírűvé azonban zeneiskolánkat 1968-ban a dr. Vecseri Zsigmond által vezetett dobzenekar tette, amely még a tv „Ki mit tud”-jára is eljutott és hatására országszerte alakultak a dobzenekarok.

Az 1963-64-es évben ünnepelte először saját jubileumát az iskola. Azóta öt évenként egész napos rendezvénnyel emlékeznek meg a zeneiskola fennállásáról. Kiemelkedett ezek közül a 25. évforduló, amikor Bálint Ferenc igazgató személyes felkérésére Bárdos Lajos Kossuth-díjas kiváló mű-

vész, zeneszerző, karnagy, zenetudós is megjelent és csodálatos előadást tartott a „Dallamok szépsége” címmel. A vendégek között köszönthették Szilvásy Lászlót, az iskola alapító igazgatóját, aki sajnos utolsó látogatását tette szeretett iskolájában, utoljára látta egykori barátait, kollégáit.

Az 1981-82-es tanévet súlyos betegsége miatt már nem tudta elkezdni Bálint Ferenc. 1982. január elsejéig megbízott igazgatóként Tóth Béláné vezette az intézetet. Tőle vette át az igazgatói megbízatást Kis István, aki előtte huszonhét évig vezette a művelődési központot. Neve összeforrt a város kulturális életével, és évtizedeken átívelő kórusvezetői munkájával sokat tett az ének, a zene megszerettetéséért a városban.

1986-ban az ő helyére került Barna Elekné Módra Zsuzsa, az iskola egykori növendéke. Feladatául tűzte ki, hogy a tantermi műhelymunka helyett közös műhelymunkát alakítson ki a tanárok között, és látványosan igazolja, hogy a zeneiskolára mint iskolatípusra ma

Maczelka Ferenc, Hartyányi Mária, Barna Elekné ig., Százdiné Szecsei Anikó igh., Sohajdné Justin Katalin, dr. Vecseri Zsigmondné, Járvás Ferencné, Matuska Zoltánné, Ádám Magdolna, Németh Ágota, dr. Banai Isatvánné, Kakukné Vida Edit, Nyergesné Radnóti Hajnalka, Kocsisné Bogdán Magdolna, Horogszegi Jánosné, Vilcsák Ambrusné hiv.s., Kóházi Kiss Dezsóné gaz.v., Dancsa Mihályné isk.tit., Dér Jánosné hiv.s., Sajti Erzsébet, Szládekne Zakár Csilla, Török György, Solt Péter, Szende Gábor, Barna Elek, hiányzik a képről: Merczel Zoltán, Olgay Gábor, Olgay Katalin, Sajtiné Szemerédi Anna, Török József, Zubányné Fehér Szilvia, Villám Eleonóra, Pallainé Zubány Anna

is szükség van. Maneger típusú vezetői módszerével sokat tett azért, hogy a zeneiskola a megváltozott körülmények között is fenn tudjon maradni.

A rendszerváltás után megújult az egykori - Barna Elek által vezetett - nagy sikerű úttörőzenekar. Ifjúsági fúvószenekarrá alakult. 1991-ben jött létre a Nagykőrösi Big Band, amelynek vezetője ugyancsak Barna Elek. 1992-ben, 1996-ban és 1999-ben nemzetközi fúvószenekari találkozót rendeztek a városban, amelyen nagy sikerrel lépett fel az iskola mazzorett csoportja, amely azóta is sok dicsőséget szerzett. Tanárai Hegedűs Károlyné Varga Györgyi, Zubányné Fehér Szilvia és Villám Eleonóra. 2002 márciusában az Országos Mazzorett Fesztiválon a „Hóvirág” mazzorett csoport ezüst oklevelet kapott.

Rendkívüli élményt jelentenek az iskola által szervezett élőzene koncertek, amelyeknek gyakori vendégei egészen az 1960-as évek végétől az iskolából kikerült művészek illetve művészelöltek.

A rendszerváltás tette lehetővé, hogy felvegye a zeneiskola a kapcsolatot az eszelkampi testvér zeneiskolával. Később bővítette a kört a szászrégeni és thuni csoportokkal is. Első kapcsolata még a rendszerváltás előtt egy szlovák zenekarral volt.

1993-ban ünnepelte az intézet fennállásának negyvenedik évfordulóját. Az ünnepség a II. Nemzetközi Ifjúsági Zenekari Találkozó megrendezésével teljesedett ki.

Az 1994-95-ös iskolaév óta az iskola neve Weiner Leó Zeneiskolára változott.

Új kezdeményezésnek számít az évente megrendezésre kerülő tanári karácsonyi koncert és a farsangi mókás multság, ahol az iskola örökifjú tanárai humoros ének- és zeneszámokat adnak elő a nagyközönség számára.

Az 1990-es években alakult meg Maczelka Ferenc vezetésével a fuvalazenekar és szerveződött újjá a vonószazenekar, amelyet Németh Ágota vezet. A növendékek továbbra is fellépnek minden évben a tanszaki és iskolai hangversenyeken, amelyek nemcsak zenei szempontból fontosak a gyermekek számára, hiszen aki képes memorizálni, az ezt a képességét felsőfokú tanulmányai során mindenképpen gyümölcsöztetni tudja. Azonkívül a nyilvános szereplés fejleszti a gyermekek bátor fellépését, amely napjainkban egyre inkább követelmény.

A tehetséges tanulókat továbbra is emelt óraszámú „B” tagozaton oktatják. Ezzel lehetőséget nyújtanak sikeres főlvételükhöz és a zenei pályán való elindulásukhoz. Jelenleg több növendék is folytat zenei tanulmányokat, öregbítve ezzel az iskola hírnevét: Matuska Réka hegedű szakon, Gere Szilvia gordonka szakon folytatja tanulmányait a Kecskeméti Zeneművészeti Szakközépiskolában, Búz Csaba, Debreczeni Róbert, Hatvani Szabolcs, Tömösközy László ütőhangszeren tanul tovább. Pusztai Csaba - aki a Fábry showban is szerepel - a Zeneakadémia jazz tanszékének harmadéves dob tanszakos hallgatója. Most diplomázik Szegeden egyetemi tagozaton gordonkából Szőke Anikó és a Zeneakadémián nagybőgőből Patay Lóránt. Fehér Ernő egy éves ösztöndíjjal Amerikában tanul. Almási Antal Hollandiában zongorista. Cselovszki Tamás trombitásnak készült, de miután felfedezték szép énekhangját, a Honvéd Művészegyüttes Férfikarának tagja lett. Tavaly szerzett énektanári oklevelet Sebestyén Katalin, a nyáron pedig Zsemlye Hajnalka. Ők már szép eredményeket értek el a zenei pályán tehetségüknek, szorgalmuknak és tanára-

iknak köszönhetően, az utódlás pedig folyamatosan biztosítva van. Harminc év óta minden évben hangszeres bemutatót szerveznek az iskola tanárai a nagycsoportos óvodások számára, amely sok gyermeknek a kezdő lépést jelenti zenei tanulmányaihoz. Igény szerint az óvodákban a zeneiskolai tanárok zeneóvodai foglalkozásokat tartanak.

A „Legyen a zene mindenkié” kodályi gondolatot nemcsak a város határain belül terjeszti a zeneiskola, hanem a Csemőben, Kocséron, Nyársapáton kihelyezett iskoláiban is, amelyek évtizedek óta sikeresen működnek.

Több mint húsz éve tagja az iskola az Ifjú Zenebarátok Szervezetének (Jeunesse), amelynek keretében fiatal zeneművészeket hallgathatnak a tanulók és koncerteket látogathatnak Budapesten. Október 1-jét, a Zenei Világnapot mindig megünnepeli az iskola. Az idei évben Tömösközy László ütőhangszereken adott változatos, szép hangversenyt. Zongorán Százdiné Szecsei Anikó működött közre.

2002 novemberében került sor Ferenczy György zongoraművész születésének századik évfordulója alkalmából rendezett zongoraversenyre Budapesten. A rendezvényen az ország nyolcvanhat zeneiskolájából közel háromszáz növendék vett részt. A zsűri tagjai neves művésztanárok voltak: Eckhardt Gábor a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola tanára, zongoraművész, Erkel Tibor a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem tanszékvezető docense, Papp Károlyné Papp Zsuzsa - iskolánk volt növendéke - a Liszt Ferenc Zenetudományi Egyetem Tanárképző Intézetének gyakorlatvezető tanára. A gyerekek öt korcsoportban versenyeztek szabadon összeállított műsorral. Iskolánkból az első korcsoportban indult Matuska Zoltánné növendéke, Olgay Gergő, aki kiemelkedő játékáért arany fokozatot kapott. A nevezetes esemény díját a Fészek Művészklubban vehette át.

Az elmúlt ötven év alatt az iskola tanulóinak és tanárainak száma két-háromszorosára növekedett. Kívánjuk a mostani huszonkilenc fős tantestületnek, hogy minden egyes új gyermeket tudjanak eljuttatni arra a legmagasabb szintre, amelyet a gyermek képességei lehetővé tesznek. A jó Isten adjon kitartást, erőt és sok szeretetet áldozatos munkájukhoz.

Szigeti Márta

MEGHIVÓ

Nagykőrösi Állami Zeneiskola június 22-én az Intézet Kamaratermében este 6 órakor tartandó évváró hangversenyére

Műsor:

1. Händel: Régi tánc
Bach: Menuette: hegedűn előadják: Herczegh László tanár növendékei.
2. Bartók: Népdal. Zongorán: Nyiri csaba II. o.
3. Geyer: Flórián dala: Hegedűn: Főző András III. o.
4. Kelj fel juhász: Sery Zongorán: Erzsébet II. o.
5. Schubert: Bölcsődal. XVII. sz. magyar tánc: Hegedűn: Sándor Teréz III. o.
6. Ernőházi: Két kis trombitás. Kotschy András és Vedres Szabolcs II. o.
7. Bach: Menuette. Zongorán: Herczegh Zsolt III. o.
8. Két magyar népdal. Énekli: Müller Ferencné II. o.
9. Bartók-Zathureczky: Két népdal feldolgozás. Hegedűn Zsögön Árpád III. o.
10. Haydn: Gavotte: Zongorán: Pólus László III. o.
11. Magyar verbunkos. Hegedűn: Hartványi Mária IV. o.
12. Schumann: Dal. Zongorán: Géczy Irén III. o.
13. Kacsóh: János vitéz. Iluska dala. Énekli: Sági Erzsébet II. o.
14. Mozart: Ária. Zongorán: Szirmai Iván IV. o.
15. Bachlanova: Bölcsődal. Gordonkán: Herczegh Zsolt II. o.
16. Bach—Bartók: Polonaise. Zongorán: Virágh Éva IV. o.
17. Hiekiech: Klarinét-szóló. Klarinét: Vovra István II. o. Zongorán: Király Julianna V. o.
18. Mozart: Menuette. Zongorán: Rippel Lenke IV. o.

S z ü n e t

19. Bernards—Pugni: Orosz balettzene. Klarinét: Molnár József II. o., fuvolán: Benke Ferencné III. o., Zongorán: Horváth Hajnalka VII. o.
20. Musszorszky: Könnycsepp. Zongorán: Bieskei Mária V. o.
21. Concone: Andante. Harsonán: Tartsay András II. o.
22. Schuman: Vidám földműves. Zongorán: Szűcs Eszter V. o.
23. Giordani: Óh' drága lány. Énekli: Aczél János III. o.
24. Bach: Praeludium. Zongorán: Hadas Éva VI. o.
25. Concone: Cantabile. Trombitán: Vedres Szabolcs II. o.
26. Mendelssohn: Gondola dal. Zongorán: Szabó Emőke VII. o.
27. Hanke: Romance. Vadászkürtön: íj. Nyiri Géza II. o.
28. Chopin: Cisz-moll keringő. Zongorán: Németh Ilona VIII. o.
29. Népdalok. Nagybőgőn: Rácz József II. o.
30. Beethoven: Török induló. Zongorán: Papp Zsuzsanna VIII. o.

31. Arenszkij: Grave maestoso. Vadászkiáltás előadják: Szücs Pál, ifj. Nyiri Géza, Beleznyay Tibor és Kecskés György II. o.
32. Mozart: Török induló. Zongorán: Biró Éva VII. o.
33. Singalie: Melódia. Hegedűn: dr. Falcsik Lászlóné VII. o.
34. Chopin: A-moll Mazurka. Zongorán: Szabó Edith VIII. o.
35. Strauss: Denevér c. operából Kacagó ária. Énekli: Gazdag Erzsébet III. o.
36. Bálint Ferenc: Magyar képek. Előadja: az iskola vonóskara.

Belépődíj: 5.— forint

A Zenepedagógus Munkacsoport 1954. évi július hó 1-től, augusztus hó 31-ig: zongora, hegedű, gordonka, fa- és rézfúvós tanszakokon nyári tanfolyamot rendez.

A tanfolyam tandíja havi 30 forint

Beiratkozás: június hó 25—30-ig a Zeneiskolában

Tanárook: Dr. Vecseri Zsigmond, Török Iván, Bálint Ferenc, Simon István, Geszner Jenő, Orosz Szeréna, Szilvássy László,
dr. Vecseri Zsigmondné, Szirmai Reginald, Szabados László, Herczegh László
1955.

MEGHÍVÓ

A NAGYKÖRÖSI ÁLLAMI ZENEISKOLA

1955. évi június hó 19-én, vasárnap este 7 órai kezdettel
az „Arany János” Kultúrotthon színháztermében tartandó

TANÉVZÁRÓ NÖVENDEKHANGVERSENYÉRE

MŰSOR:

<p>1. Bálint: Kis szimfónia. Előadja az iskola szimfónikus zenekara 1</p> <p>2. Bartók: Süssünk, süssünk . . . Zongorán előadja Horváth Ágnes II. o. 1</p> <p>3. Népdalok. — Hegedűn előadja Udvardi Éva II. o. 4</p> <p>4. Mendelssohn: Szívek, mikor elválnak . . . Énekli Fekete Katalin II. o. 1</p> <p>5. Mozart: Menuette. Zongorán előadja Deák Judit III. o. 14</p> <p>6. Schubert: Impromptu. Hegedűn előadja Hartványi Mária V. o. 4</p> <p>7. Schubert: Bölcsődal. Énekli Beneda Erzsébet III. o. 1</p> <p>8. Kókai: Kis bölcsődal. Zongorán játsza Szilvássy Károly IV. o. 1</p> <p>9. Concone: Andante. Trombitán játsza Vedres Szabolcs I. tk. 13</p> <p>10. Bartók: Népdal. Zongorán előadja Tóth Mária V. o. 2</p> <p>11. Mozart: Dal. Gordonkán játsza Herczegh Zsolt IV. o. 12</p> <p>12. Mozart: Ländler. Zongorán előadja Király Julia VI. o. 8</p> <p>13. Népdalok. Nagybőgőn játsza Szilvássy László IV. o. 4</p> <p>14. Schubert: Szerenád. Énekli Nagy István II. o. 1</p> <p>15. Bach: Részlet a „Parasztkantáta”-ból
Bartók: Süssünk, süssünk . . . Előadja a II. osztályosok hegedűkórusa 4</p> | <p>18. Mozart: Rondó. Zongorán játsza Hadas Éva VII. o. 8</p> <p>19. Paisiello: A kedvem, mint a felhő . . . Énekli Szép Margit III. o. 1</p> <p>20. Concone: Tanulmány. Harsonán előadja Tarcsey András I. tk. 13</p> <p>21. Haydn: Menuette a G-dur szonátából. Zongorán előadja Szabó Edit II. tk. 8</p> <p>22. Csajkovszkij: Szomorú dal. Hegedűn játsza Sándor Teréz IV. o. 4</p> <p>23. Hagen: 1800 körüli dalok. Klarinéton játszik Gaál Péter I. tk. és Kotschy Ede I. tk. 9</p> <p>24. Schumann: Dal. Hegedűn előadja Szarka György IV. o. 3</p> <p>25. Chopin: Keringő. Zongorán előadja Papp Zsuzsa II. tk. 2</p> <p>26. Farkas Ferenc: Ahol te jársz . . . Énekli Juhász Gyula II. o. 1</p> <p>27. Pucell: Air. Gordonkán előadja Herczegh László VI. o. 12</p> <p>28. Adam: Ha én király volnék . . . Négykezes zongorára. Előadják V. Faragó Zsuzsa VI. o., Tarr Erzsébet I. tk. 14</p> <p>29. Haydn: Szemelvények kürtre és fuvolára. Vadászkürtön játszik Beleznai Tibor I. tk., Kecskés György I. tk.
Fuvolán játszik Csendes János II. o., F. Szabó Attila II. o. 13</p> <p>30. Magyar népdalok. Éneklik: Borsos Szabó Mára II. o., Aczél János IV. o. 1</p> <p>31. Simon: Orosz népdalfeldolgozás két trombitára. Trombitán játszik Kotschy András I. tk., Várkonyi Albert I. tk. 9
Zongorán kísér Barbie Mária VI. o. 8</p> <p>32. Beethoven: Andante a VII. szimfóniából. Hegedűn Molnár Mária, Molnár Éva, Sándor Teréz IV. o. 4
Gordonkán Herczegh László VI. o. 12
Klarinéton Gaál Péter I. tk. 9
Zongorán Papp Zsuzsa II. tk. 2</p> <p>33. Bálint: Tavasz szimfónia. Előadja az iskola szimfónikus zenekara 1</p> |
|--|--|

— S z ü n e t —

Tanárok: 1. Bálint Ferenc, 2. Geszner Jenő, 3. Hartványi Dezső, 4. Herczegh László, 5. Kovács István, 6. Maruzsa János, 7. dr. Nyiri Géza, 8. Orosz Szeréna, 9. Simon István, 10. Szabados László, 11. Szilvássy László, 12. Török Iván, 13. dr. Vecsery Zsigmond, 14. dr. Vecsery Zsigmondné.

Fúvós tanszak.
Tanárok:
Maruzsa János,
dr. Vecseri Zsigmond,
Simon István
1956.

Szabados László
szolfézs csoportja
1956.

Zeneóvoda. Orosz Szeréna, Szabó Ferencné. 1957.

Hercegh László növendékeivel. 1958.

* * * * *

A Pedagógus Szakszervezet Nagykőrösi Városi Bizottsága

1958. május 3-án és 4-én
este 8 órai kezdettel
a kultúrotthon nagytermében
e l ő a d j a

Petőfi—Kacsóh:

JÁNOS VITÉZ

című 3 felvonásos daljátékát, melyre Önt családjával együtt szeretettel meghívja

Jegyek elővételben Körtvélyesi Lászlónál (Kossuth ált. isk.) és az iskolák igazgatóságánál kaphatók
Helyárak: 16, 12 és 8 Ft

Az ének-zenei részt betanította és az előadásokat vezényli: Bálint Ferenc. Rendezők: Fruttus István, Kiss Lajos, Léderer Margit és Rácz József. A rendezők munkatársai: Berényi Istvánné, Bujdosó István, Fruttus Istvánné, Gazi Katalin, Körtvélyesi László, Sebestyén László

* * * * *

* * * * *

S Z E R E P L Ő K :

Kukoricza Jancsi	Kiss István	Bartoló	Csipő András
	Szabados László	Udvarhölgyek	Mezősi Istvánné
Iluska	Biró Sándorné		Kőrösi Ilona
	Harsányi Andrásné	Tábornok	Godó István
Bagó	Páhán István	Élső udvaronc	Fodor Géza
Francia király	Patay Dezső	Második udvaronc	Kőrösi Balázs
Királykisasszony	Csikay Pálné	Huszárok	Baki Miklós
	Fodor Gézáné		Dajka Ambruzs
Gonosz mostoha	Szolga Ilona		Medve László
Strázsamester	Huszár Elek		Molnár Ferenc
Csász	Harsányi András		Nagy János
Első gazda	Tóth Tibor		Torma Pál
Második gazda	Szűcs Dezső		Visontai László

Énekkar: (falu népe az első felvonásban, udvari nép a második felvonásban) Aczél János, Berényi István, Bezzeg Anna, Dávid Ilona, Dobos Tibor, Finta Miklósné, Gorócz Ambruzs, Holánszky Irén, Jely Mária, Kiss László, Kiss Dénesné, Kovács Ambruzs, Kovács Éva, Módra Ferencné, Nagy István, Németh László, Páhán Istvánné, Patay Dezsőné, B. Szabó Mária, dr. Szarvas Lászlóné, Sulyok Zoltán

* * * * *

* * * * *

A zenekar tagjai:

Ágai György, Bakonyi Miklós, Becser Ernő, Benke Ferencné, Beleznay Tibor, Biczó Kálmán, Fehér Szilárd, Gyűlvézi Barnabás, Hartványi Dezső, Hartványi Mária, Herczeg László, Herczeg Zsolt, Kalma Béla, Kovács István, Matuz György, Pálffy György, Polgár Zsuzsanna, Rácz József, Székely József, Simon István, Tánzos Zoltán, Hanczik András, Vedres Szabolcs, Velényi Tibor, dr. Vecseri Szigmond és Zsögön Árpád

A balettkar tagjai:

Barbile, Antónia, Fogarasi Nóra, Gábor Mária, Janó Julianna, Kecskés Éva, Cs. Kovács Ildikó, Kovács Mária, Pánczél Emese, Szántó Mária, Tószegi Ágnes, Tóth Márta, Váradi Ildikó

* * * * *

Szabados László növendékeivel. 1959.

Dr. Vecseri Zsigmondné növendékeivel.

Budapesti Országos Kamarazenei Fesztivál szereplői:
Herczegh Mária, Hadas Ildikó, Török Éva, Matuz György. Tanár: Herczegh László.
1960.

Zenekari szereplés a kultúrházban. 1961.

Bálint Ferenc növendékeivel. 1962.

1961. MÁJUS HÓ 20-ÁN,
SZOMBATON ESTE
FÉL 8 ÓRAI KEZDETTEL

A MŰVELŐDÉSI HÁZ SZÍNHÁZTERMÉBEN

HANGVERSENYT

RENDEZ ISKOLÁNK ÉNEKKARA,
MELYRE CÍMZETTET ÉS KEDVES CSALÁDJÁT EZÜTON
TISZTELETTEL MEGHÍVJUK.

M ű s o r:

1. *Megnyitó beszédet mond Horváth Lehel igazgató.*
2. a) *Szabó Ferenc: Csillebérc,*
b) *Mihály András: Védj a békét!*
c) *Bánhidy Frigyes: A táborélet c. műveket előadja az iskola énekkara.*
3. *Bujdosó Ágnes „A csúcsra fel! Előre úttörők” c. versét szavalja Páhán Éva VII/a osztályú tanuló.*
4. a) *J. Neuwach: Régi dalocska,*
b) *L. Marenzio: Tavasz c. műveket előadja az iskola énekkara.*
5. a) *Bach: Preludium,*
b) *Weiner Leo: Rókatánc. Zongorán előadja Herczegh Mária VI/a. o. t.*
6. *Kömives Kelemen — magyar népballada. Szavalja Réger Margit VI/a. o. t.*
7. a) *Schubert: G-dur valcer,*
b) *Chopin: A-moll mazurka,*
c) *Bartók: Népdalfeldolgozás. Zongorán előadja Römer Anikó VI/a. o. t.*
8. *Mozart: Bagatelle. Hegedűn előadja Király Ágnes V/a. o. tanuló. Zongorán kíséri Herczegh László zenetanár.*
9. a) *Bartók: Dobbantós tánc,*
b) *Bartók: Besűt a nap. Zongorán előadja Adorján Katalin VIII/a. o. t.*
10. a) *Mozart: Tavasz felé,*
b) *Brahms: Bölcsődal. Énekli Juhász Adrienne VII/a. o. tanuló.*
11. *Bartók: Este a székelynél. Zongorán előadja Winkler Éva VIII/a. o. t.*
12. a) *Marenzio: Alkony,*
b) *Smetana: Csillagom c. műveket előadja az iskola énekkara.*

S z ű n e t

13. a) *Bartók: Ne haggy itt,*
b) *Bartók: Huszár nóta,*
c) *Bárdos: Hej igazítsad c. műveket előadja az iskola énekkara.*
14. a) *Mendelssohn: Lieder ohne worte,*
b) *Liszt—Zempléni: Etiüd. Zongorán előadja Papp Zsuzsanna zeneakadémiai művésznövendék, iskolánk volt tanítványa.*
15. a) *Wieniawski: Legenda*
b) *Wieniawski: Kuyawiak (mazurka). Hegedűn előadja Uray Judit zeneiskolai tanár. Zongorán kíséri Herczegh László zenetanár.*
16. a) *Schubert: Gesz-dur impromptu,*
b) *Liszt: Manók tánca. Zongorán előadja Gáborján Edit zongoraművész, tanár.*
17. *Vörösmarty Mihály „Liszt Ferenchez” c. ódáját szavalja Janovich Julianna VIII/a. osztályos tanuló.*
18. *Strauss—Dohányi: Denevér parafrázis. Zongorán előadja Gáborján Edit zongoraművész, tanár.*
19. *Tardos Béla: Békéért és emberi jogért! c. művét előadja az iskola énekkara.*

Az énekkari számokat betanította és vezényli: *Hartyáni Dezső.*

A műsor ismertetését *Szöke Ella* tanár végzi.

Belépőjegyek az iskolában igényelhetők. — Telefon: 129.

A belépőjegyek ára: 10, 8, 6 és 4 forint.

Zenekari árok, művelődési ház. 1962.

BÁLINT FERENC:

A KÉK SZŐNYEG

3 FELVONÁSOS GYERMEKOPERA ELŐADÁSAINA.

SZÖVEGÉT GRUZ NÉPMESE NYOMÁN ÍRTA:

TORDON ÁKOS

RENDEZŐ SZERV A NAGYKÖRÖSI ZENEISKOLA SZ. M.

BEMUTATJA A NAGYKÖRÖSI ZENEISKOLA 200 TAGÚ EGYÜTTESE.

Vezényel:

BÁLINT FERENC

Tánc: BORSÓS ERZSÉBET

Díszlet: KIRÁLY BÉLA

Rendező:

FARKAS EDIT

AZ ELŐADÁSOK A NAGYKÖRÖSI MŰVELŐDÉSI HÁZBAN LESZNEK,

1964. MÁRCIUS 7-ÉN és 8-ÁN ESTE 1/27 ÓRAKOR

SZEREPLŐK:

Aranyhajú cárevics	RÁCZ ZSOLT
Százszorszép	BÍRÓ ILONA
Cár	KISS ISTVÁN
Cárné	FRUTTUS ENIKŐ
Virágok anyja	RÁCZ ADRIENNA
Madarak anyja	VECSERI BEÁTA
Szűrszabó	GORÓCZ SÁNDOR
Harangöntő	MÁRTON LÁSZLÓ
Órás mester	ERŐS LÁSZLÓ
Csikicsuki lakatos	SZEPE SÁNDOR
Talkácsok takácsa	F. DEÁK JÓZSEF
Hajbók udvarmester	FELDMAJER PÉTER
Rablóvezér	MOHÁCSI SÁNDOR
Eszem-iszom rabló	PERLAKI PÁL
Szemfüles rabló	KÖKÉNY ERNŐ
Bűvös bogrács	DRABANT LÁSZLÓ
Alabárdos	BIELIK JÓZSEF
Zászlótartók	TEGE JÁNOS, VARGA ENDRE, SZENDI JÓZSEF, BÉRY ANDRÁS

Katonák	BODZSÁR LÁSZLÓ, TÓTH ISTVÁN GÁBOR JÁNOS
Pereces	KOCSÁK EDÍT
Kiflis	FÁBIK MAGDOLNA
Csecsebecs árus	F. DEÁK MÁRIA, CSERI MÁRIA, SZABÓ ERZSÉBET, RONKÓ ÉVA
Csillagjós	JUHÁSZ ISTVÁN
Mézeskalácsos	VARGA MAGDOLNA, VOLT OLGA BUZ OLGA, BAKK ILDIKÓ
Nyerges	SZOMORA PÁL
Szalagárus	FARAGÓ KATALIN
Cukros	KENYERES MÁRIA
Csokoládés	TÓTH ILONA
Asszonyság	ROSTA ÉVA
Vásári nép	HANNY KATALIN, HANNY JUDIT, TALIGÁS ERZSÉBET, MÁTÉ JÚLIA, JAKUBECZ GYULA, SOMOGYI TERÉZ

UDVARI MÉLTÓSÁGOK:

Király Erzsébet	FEKETE LAJOS
Máté Emma	FRIGYES IVÁN
Polyák Rozália	FARAGÓ PETER
Kökény Ilona	SZEPE JÓZSEF
Kovács Ágnes	BÁNYI ZOLTÁN
Németh Ágota	BAGI ELEK
Fábik Mária	RÁCZ FERENC
Kecskeméti Márta	VARGA OTTÓ
G. Nagy Ágnes	NÉMETH GYULA
Bartók Julianna	FEHÉR JÓZSEF

VIRÁGOK:

HORVÁTHY MÁRTA NAGY ZSUZSANNA, KAPÁS ZSUZSANNA, HORVÁTH
 ÁGNES, FEHÉR SAROLTA, FRIGYES TIMEA, HANNY KORNÉLIA, BUJDOSÓ
 ÁGNES, HEGEDŰS MÁRIA, BECSER NOÉMI, BORBÉLY ERZSÉBET HUPKA
 ETELKA.

Nyuszik

Bodrogi Róbert, Köte Zoltán, Tóth Ilona, Pászti Ágnes, Kenyeres Ilona,
 Kalmár Olga, Vincze László, Magyar Ágnes, Nagy Imre, Szemerei József,
 Bodzsár Éva, Vecseri Gabriella, Ferenc Paula, Lengyel Sarolta,
 Tóth Zsuzsa, Bélteki Ágnes, Kökény Gábor, Faragó Ibolya, Nagy Emese,
 Hegedűs Eszter, Czinarceva Klára.

Mackók

Bartha Julianna, Szendi Mária, Drapalik Irén, Várkonyi Mária,
 Halasi Ágnes, Kenderes László, Nagy Mária, Budai Zoltán,
 Tóth Éva, Hupka Zsuzsa.

Zenekar

T a n á r o k :

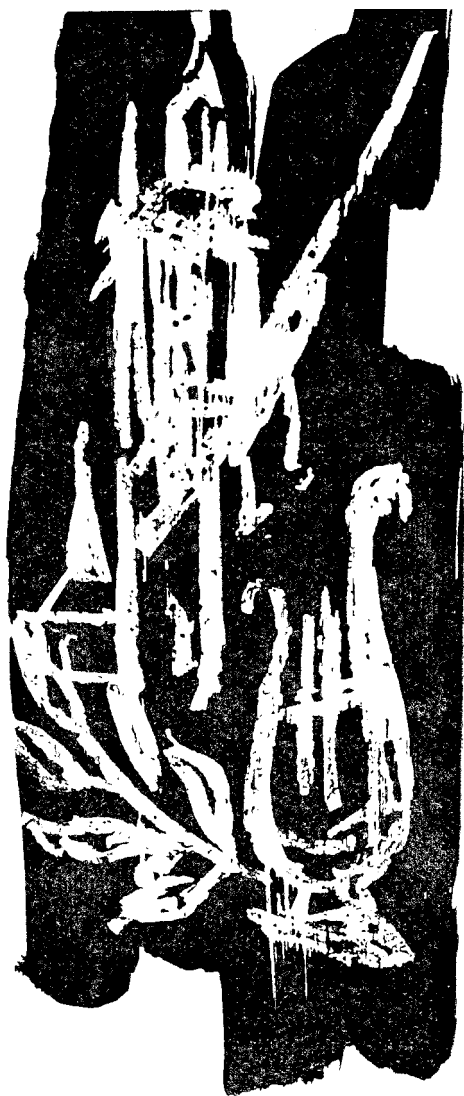
HARTYÁNYI MÁRIA, CS. NAGY GEZA, SIMON ISTVÁN,
 DR. VECSERI ZSIGMOND.

T a n u l ó k :

Németh Margit, Király Ágnes, Pászti Julianna, Vörös Tamás, Nagy Ágnes,
 Szalai Mária, Balanyi Ágnes, Czira Ida, Csete Gyula, Dajka Balázs, Gál Teréz,
 Szalai Péter, Purigracski Attila, Hadas Ildikó, Simor István, Adorján Ferenc,
 Katona Gyula, Mandel Tibor, Vörös Endre, Pető Pálné, Fajth Ákos,
 N. Szücs Antal, Szakács Kálmán, Kiss István, Hajdú Lajos, Tege Antal,
 Adorján Gábor, Kovács Zsigmond, Bakonyi Katalin, Tóth László.

Énekkar

Bálint Vera, Teleki Katalin, Szentpéteri Éva, V. Faragó Márta, Bartha Klára,
 Csete Eleonóra, Takácsi Ilona, Fedmájer Livia, Kiss Katalin, Janovics Adrien,
 Szendi Klára, Tóth Mária, Istráb Katalin, Istráb Zsuzsa, Makai Emese,
 Budai Elenóra, Fekete Erzsébet, Párizs Zsuzsa, Tószegi Júlia, Farkas Menyhért,
 Nagy Enikő, Németh Attila, Német Csaba, Korsós Éva, Mogyoró Ilona,
 Szabados Magda, Matuz Éva, Szentpéteri Ágnes, Hutirai Nóra, Fülep Magda,
 Somodi Ilona, Pesti Gizella, Módra Zsuzsa, Farkas Irén, Szabó Mária,
 Ádám Júlia, Bujdosó Katalin, Hajós Erzsébet, Hajdú Éva, Dézsi Julianna,
 Rác Lajos, Kochan Ibolya, Cseh Éva, Papp Ilona, Joó Magdolna, György Endre,
 Hupka Pál, Fejér Zsuzsa, Kecskeméti István.

VII. ORSZÁGOS IFJÚSÁGI KAMARAZENE FESZTIVÁL

SZÉKESFEHÉRVÁR, 1964.

10. **Mozart:** Duett a Titusz c. operából
Mendelsschn: A vándormadár búcsúja
ének: **Sasvári Katalin**
Marász Viktória
zongorakísérő: **Gáldi Éva**
(Dorog)
11. **Corelli:** Sonata di camera B dur
(Tempo di Gavotte)
I hegedű: **Németh Margit**
II hegedű: **Király Ágnes**
gordonka: **Hados Ildikó**
zongora: **Torma Judit**
(Nagykőrös)
12. **Alexandrov:** Dal
Kagen: Moldvai tánc
2 trombita
kürt
harsona
(Oroszlány)
13. **Goldmark:** e moll zongoratrió I. tétele
zongora: **Hoffmann Anna**
hegedű: **Szeibel Márta**
gordonka: **Taska Csaba**
(Tatabánya)
14. **Corelli:** d moll szonáta
I hegedű: **Antal István**
II hegedű: **Pfaff Magdolna**
zongora: **Laczhelyi Mária**
(Vác)
15. **Arányi:** Ünnepi korál 5 variációval
klarinét: **Szabó Ferenc**
I trombita: **Horváth Béla**
II trombita: **Schäffer István**
I harsona: **Trattner János**
II harsona: **Avar József**

Lassus—Schein: Toronyzene négy hangszerre
Előadók a fentiek, klarinét nélkül.
(Tatabánya)
16. **Járdányi:** Szonatina fuvolára és zongorára
fuvola: **Drágán Lajos**
zongora: **Eröss Gábor**
(Esztergom)
17. **Szőnyi:** Szonatina
hegedű: **Járinka Csilla**
zongora: **Bugony Borbála**
(Tatabánya)

Meghívó

A Nagykőrösi Zeneiskola zenei pályára lépett növendékei 1966. június hó 27.-én (hétfő) este 7 órakor

hangversenyt adnak

a Nagykőrösi Művelődési Házban, melyre Önt és kedves Családját szeretettel meghívják.

MŰSOR:

1. *Bartók*: Három Csikmegyei népdal Klarinéton: *Vörös Endre*
 2. *Veracini*: Largo Hegedűn: *Udvardy Éva*
 3. *Haydn*: D-dur fuvolaverseny I. II. Fuvolán: *Adorján Ferenc*
 4. *Bach*: D-moll kettős verseny Hegedűn: *Király Ágnes-Mácsay Katalin*
 5. *Mozart*: III. kürtverseny (esz dur) Kürtön: *Beleznai Tibor*
 6. *Vivaldi*: *Largó, Davidov*: Szökőkutnál Gordonkán: *Onczay Csaba*
 7. *Liszt*: Erdősongás Zongorán: *Gyimesi László*
 8. *Francis Poulenc*: Szonáta Fuvolán: *Matuz István*
Zongorán kísérnek: *Adorján Katalin és Gyimesy László*
- Jegyek 6 és 8 Ft-os árban a zeneiskolában és a Művelődési Házban Kisvárdciéknál kaphatók.

MEGHÍVÓ

NAGYKÖRÖSI ZENEISKOLA 1966. MÁJUS 7-ÉN, (SZOMBAT) ESTE 7 ORAI KEZDETTEL TARTANDÓ

TANÁRI HANGVERSENYÉRE

KÖZREMŰKÖDIK:

A NAGYKÖRÖSI ARANY JÁNOS GIMNÁZIUM ÉNEKKARA.

JEGYEK A ZENEISKOLÁBAN KAPHATÓK. TELEFON: 232.

MŰSOR:

1. <i>Purcell</i> : Pásztor, pásztor.
Előadja a gimnázium ének- és zenekara. Vezényel: <i>Bálint Ferenc</i>	8. <i>Chopin</i> : c-moll Polonaise.
Zongora: <i>Hartyányi Mária.</i>
2. <i>Bach</i> : Preludium és Fuga (c-moll)
Zongora: <i>Pólus László</i>	9. <i>Grieg</i> : Hattyú. — Álom.
Ének: <i>Agócsné Lángi Emmi,</i>
3. <i>Mozart</i> : L'amero (ária az „Il Ré pastore” c. operából.)
Ének: <i>Agócsné Lángi Emmi,</i>
hegedű: <i>Kerekes Farkas László,</i>
zongora: <i>Bálint Ferenc.</i>	10. <i>Chopin</i> : esz-moll Polonaise.
Zongora: <i>Dr. Arnold Csabáné Szabó Edit.</i>
4. <i>Csajkóvszkij</i> : Őszi dal.
Klarinét: <i>Simon István.</i>	11. <i>Weiner</i> : Peregi verbunk.
Klarinét: <i>Simon István.</i>
5. <i>Beethoven</i> : F-dúr románc,
Hegedű: <i>Kerekes Farkas László.</i>	12. <i>Kerekes Farkas László</i> : Szóló szonáta
hegedűre: Előadja a szerző.
(Bemutató)
6. <i>Puccini</i> : Nagy ária a Pillangókisasszony c. operából.
Ének: <i>Agócsné Lángi Emmi.</i>	13. <i>Kodály</i> : Nausikaa. — Mezei dal.
Ének: <i>Agócsné Lángi Emmi.</i>
7. <i>Liszt</i> : Funerailles.
Zongora: <i>Geszner Jenő.</i>	14. <i>Bartók</i> : Ostinato.
Zongora: <i>Pólus László.</i>

S Z Ű N E T

MEGHÍVÓ

A NAGYKÖRÖSI ÁLLAMI ZENEISKOLA
NÖVENDEKEINEK

1967. JÚNIUS 4-ÉN (VASÁRNAP) ESTE 6 ÓRAKOR

A NAGYKÖRÖSI
ARANY JÁNOS MŰVELŐDÉSI HÁZ
SZÍNHÁZTERMEBEN TARTANDÓ

hangversenyére

MŰSOR

- Bálint F.: Hívogató. Trombita és harsonakar.
Vezető tanár: *Dr. Vecseri Zsigmond.*
- Sztareczky: Népdalfeldolgozások.
Előadja: *a Nagykörösi Zeneiskola 50 tagú Ifjúsági Vonószekere.*
Vezényel: *Bálint Ferenc.*
- Sanpe: Szonatina g-moll. Zongora négykezes.
Faragó Ibolya, Illés Klára.
- Csajkovszkij: Bánatos dal.
Német Attila hegedű, *Hatvani Edit* zongora.
- Weiner: Leánykérő. Zongora négykezes:
Várkonyi Mária, Vecseri Beáta.
- Purcell: Pásztor-pásztor
Rathgeber: Diák bordal. Gitáron előadják:
Csete István, Tóth Hainalka, Demcsik Sarolta.
Vezető tanár: *Simon István.*
- Vitali: Borea-Zoppa.
Németh Attila hegedű, *Németh Csaba* hegedű,
Fekete Lajos cselló, *Hatvani Edit* zongora.
Vezető tanár: *Hartyáni Dezső.*
- Schumann: Bújócska. Zongora négykezes.
Becser Noémi, Fruttus Enikő.
- Népdalok, kánonok. Előadja a furulya-kórus.
Vezető tanár: *Pólus László.*
- Kodály: Biciniumok.
Előadja az első osztályos szolfézs-csoport.
Vezető tanár: *Németh László.*
- Mozart: F-dúr szonatina. Zongora négykezes.
Repnyikov Jura, Repnyikov Gálja.
- Nvokolajev: Dal. *Katona Gyula* fuvola.
Velényi Ágnes zongora.
- Népek dalai. Előadja a Nagykörösi Zeneiskola
orosz nyelvű tagozata.
Vezető tanár: *Hartyáni Mária.*
- Mozart: C-dúr szonáta. Zongora négykezes:
Ábrahám Sára, Patonai Ildikó.
- Orlandus Lassus: Ünnepegni jöjjetek.
Mozart: Alkonyóra.
Kodály: Zöld erdőben.
Garabóc: Kell a láték.
Előadja a zeneiskola közzenekari szolfézs-
csoportja. Vezető tanár: *Bálint Ferenc.*
- Arany—Kölcsey—Ádám: Bú kél velem c.
dalkantáta.
- Előadja a VI. osztályos szolfézs-csoport.
Szólólista tanárok: *Bognár Márta* hegedű,
Hartyáni Mária zongora.
Ének-szólólista: *Németh Irén.*
Vezényel: *Bálint Ferenc.*
- Schubert: D-dúr polonaise. Zongora négykezes:
Kecskeméti Márta, Hatvani Edit.
- Mozart: Menüett. Pantomime.
Kökény Ernő hegedű, *Németh Gyula* hegedű,
Perleki Pál hegedű, *Németh Ágota* cselló,
Kecskeméti Márta zongora.
Vezető tanárok: *Bognár Márta* (hegedű)
Kakuk Ottilia (cselló)
- Schubert: d-moll polonaise.
Zongora négykezes:
Patai Anikó, Máté Emma.
- Mozart: Most csókkal várlak...
Novikov: Volgai leánykesergő (orosz népdal)
Énekl: *Bartha Mária, Fenyves Katalin,*
Janovics Adrianna, Kovács Ilona, Rosta Éva,
Somogyi Teréz.
Vezető tanár: *Szirmai Reginaldné.*
- Grieg: Anitra tánca. Zongora négykezes:
Pálfi Lujza, Grónai Irén.
- Becker: G-dúr szonáta I., IV. tétel.
Hupka Pál hegedű, *Purigracski Attila* hegedű
Budai Eleonóra cselló, *Velényi Ágnes* zongora.
Vezető tanár: *Kerekes Farkas László.*
- Weiner: Rókatánc. Zongora négykezes:
Molnár Zsuzsa, Móra Zsuzsa.
- Farkas Ferenc: Régi magyar táncok a XVII.
századból. V. tétel.
Katona Gyula fuvola, *Mandel Tibor* oboa,
Fehér László klarinét, *N. Szűcs Antal* fagott,
Shakács Kálmán kürt.
Vezető tanárok:
Simon István, Dr. Vecseri Zsigmond.
- Ravel: Induló. Zongora négykezes:
Vecseri Beáta, Molnár Zsuzsa.
- Koposov: Fecske.
Előadja a zeneiskola ének- és zenekara.
Vezényel: *Bálint Ferenc.*
A zongora négykezes számok tanárai:
Csoportvezető:
Dr. Arnold Csabáné. 8, 17, 19, 23, 25.
Hartyáni Mária. 8, 21, 23.
Pólus László. 5, 25.
Tóth Béláné. 3, 14.
Dr. Vecseri Zsigmondné 5, 11.

S Z Ű N E T

A PEST MEGYEI ÁLLAMI ZENEISKOLÁK

IV. KAMARAZENE FESZTIVÁLJA

CEGLÉD, 1969. FEBRUÁR 16

DUNAKESZI, 1969. FEBRUÁR 23

A nagykőrösi Állami Zeneiskola növendékeinek műsora

1. Lubik Imre hangszerelése:

a) **Toronyzene a XVII. századból** (B-dúr)

b) Praetorius: **Brausle double**

Szépe Sándor (trombita, I.)
Szűcs Béla (trombita, 3.)
Velényi András (trombita, 2.)
Juhász József (harsona, 3.)
Szépe József (harsona, II.)

2. a) **Társas zene az Űtőhangszerek Iskolájából**
(Vivo, Tempo di Valse, Trepak)

b) Kabalevskij: **A komédiások**

Fehér István (cimbalom, I.)
Feldmajer Péter (űtő, II.)
Köte Zoltán (űtő, I.)

3. Sztareczky: **Társas zene** (2, 12)

Tóth László (hegedű, 4.)
Balogh Katalin (hegedű, 3.)

4. Bruno Henze: **Táncok**, két gitárra

Csete István (4.)
Bálint Magdolna (4.)

5. Pleyel: **Duók**

Fehér Ernő (hegedű, 4.)
Hepp Márta (hegedű, 5.)

6. Händel: **e-moll szonáta** (I., II. tétel)

Katona Gyula (fuvola, III.)
Kecskeméti Márta (zongora, I.)

7. Chédeville: **Gavotte, Allemande**

Zsoldos Erzsébet (hegedű, 4.)
Pesti István (hegedű, 4.)

8. Marcello: **G-dúr szonáta**

Németh Ágota (gordonka, II.)
Pálfi Lujza (zongora, II.)

9. Szervánszky: **25 hegedűduó** (18, 19)

Bartók Júlia (5.)
Cseri Mária (5.)

10. Rossini: **Klarinét-kettős**

(Allegretto gracioso, Allegro)

Tóth Ilona (I.)
Kopa Ferenc (3.)

11. Asplmayr: **F-dúr trió** (Menüett, Allegro)

Németh Gyula (hegedű, 6.)
Hanny Elvira (hegedű, 6.)
Németh Ágnes (gordonka, I.)
Vecseri Beáta (zongora, III.)

12. a) Eördögh: **Kultikus táncok**

b) Ránki: **Kardtánc**

Katona Gyula (kis fuvola, III.)
Feldmajer Péter (űtő, II.)
Exner Gábor (űtő, I.)
Fehér István (űtő, I.)
Sipos László (űtő, 3.)
Köte Zoltán (űtő, I.)
Körtvélyesi László (űtő, 2.)

Betanító tanárok:

Dávid Sándor (7, 9, 11)
Hartyáni Dezső (3)
Hartyányi Mária (6, 8, 11)
Kakuk Otília (8, 11)
Matuz István (6, 12)
Simon István (4, 10)
Timkó Tamásné (5)
Dr. Vecseri Zsigmond (1, 2, 12)

Meghívó

A Nagykőrösi Állami Zeneiskola

Ifjúsági Hangversenyére, melyen

Felszabadulásunk 25.

évfordulójának

tiszteletére

a Zeneiskola Szülői Munkaközössége rendezte

1970. március 24.-én (kedd) du. fel. 9 órai kezdettel

a Zeneiskola Hangversenytermében

Műsor:

Megnyitót mond Bálint Ferenc igazgató

- 1. Ránki: Ludas játék**
Kapuvári verbunk
Grónai Emese zongora 4/b
Fazekas Judit zongora 4
- 2. Beethoven: Két német tánc**
Póta Margit hegedű 3
- 3. Mozart: Ländler**
Kochan József zongora 2
Szőke Margit zongora 2
- 4. Hausmann: Német tánc**
Angol tánc
Pusztai Erzsébet gordonka 2
Berecz Gábor gordonka 2
Antonova Ira zongora 4
- 5. Mozart: Kontra-tánc**
Vecseri Gabriella zongora 4
Halápi Edit zongora 3
- 6. Beethoven: Menuett és Trió**
Pesti István hegedű 5
- 7. Ligeti: Csángó forgós**
Nagy Emese zongora 4
Bakó Erzsébet zongora 3
- 8. Mozart: Duók**
Cseri Mária hegedű 6
Józsa Sára hegedű 5
- 9. Philipp E. Bach: Allegro Scherzando**
Katona Lajos fuvola 3
Hanny Csaba fuvola 2
Vincze László fuvola 3
Papp Judit zongora 6
- 10. Stareczky: Magyar népdal feldolgozás**
Pesti István hegedű 5
Balogh Katalin hegedű 4
- 11. Népdalcsokor**
Laczkó Julianna ének 2
- 12. Maros: Tüsköm-tánc**
Faragó Ibolya zongora 6/b
Német Ágnes zongora 5
- 13. Néger spirituálé**
Olasz dal
Szőcs Attila klarinét I.
Tóth Ilona klarinét II.
Kopa Ferenc klarinét I.
- 14. Schumann: Pillangó**
Népdalok
Patonai Idikó ének 2
- 15. Haydn: C-dur Concertino I. tétel**
Hanny Elvira hegedű 6
Németh Gyula hegedű 6
Benke Margit gordonka 3
Kecskeméti Márta zongora II/b
- 16. Schuman: Impromptu**
Vecseri Beáta zongora IV.
Pálfi Lujza III.
- 17. Rieding: Koncert I. tétel**
Bartók Júlia hegedű 6
Pálfi Lujza zongora III.
III. tétel
Fehér Ernő hegedű 5
- 18. Bach: Kvintettó III. tétel Rondó**
Farkas Ferenc: Régi magyar táncok I-III
Benke Ferencné fuvola II.
Mandel Tibor oboa II.
Várkonyi Albert klarinét III.
N. Szőcs Antal fagott II.
Szakács Kálmán kürt III.
- 19. Néger spirituálé**
Vecseri Beáta zongora IV.
Nagyhajú István dob 1.
Feldmájer Péter dob II.
- 20. Táncdallamok a XVIII. századból**
Fehér István cimbalom II b
Papp László zongora 1.
- 21. Orlandó di Lasso: Madrigál**
Hassler: Sostamentse
Szőcs Béla trombita I.
Fekete Lajos trombita I.
Juhász József harsona I.
Szőcs József harsona II.
- 22. Orff: Der Alte Kastater**
Katona Lajos fuvola 3
Vincze László fuvola 3
Hanny Csaba fuvola 2
Vecseri Gabriella zongora 4
Fehér István xilofon II.
Feldmájer Péter ütő II.
Köte Zoltán ütő II.
Cseri György ütő I.
Lakatos Péter ütő I.
Farsang János ütő I.

Beiepődij 10 Ft

II. Fesztiválhangverseny

délután 2 órakor

A nagykőrösi Állami Zeneiskola

NÖVENDEKEINEK MŰSORA

1. MEZŐ I.: **Három duó gordonkára**
Pusztai Erzsébet (4.B.)
Szabadi Ibolya (4.B.)
 2. GÁRDONYI: **Két kis rapszódia**
Berecz Gábor (gordonka, 4.)
Németh Ágnes (zongora, I.)
 3. HAYDN: **Allegro molto** (három hegedűre)
Pálfi György (II.)
Hanny Elvira (II.)
Varga Edit (6.)
 4. SUGÁR REZSŐ: **Kis szvit**
Póta Margit (hegedű, 5.B.)
Ferencz Árpád (zongora, 6.B.)
Szabadi Ibolya (gordonka, 4.B.)
 5. CORBETT: **Szonáta d-moll I., II. tétel**
Hanny Csaba (fuvola, I.)
Hanny Elvira (hegedű, II.)
Vecseri Beáta (zongora, V.)
 6. HAJDU M.: **Szonatina II., III. tétel**
Benke Margit (gordonka, 5.B.)
Grónai Emese (zongora, 6.B.)
 7. LAWRENCE: **Percussion Parade**
EÖRDÖGH: **Kultikus tánc**
Vecseri Gabriella (xilofon, 2.)
Hanny Csaba (fuvola, I.)
Nagyhaju István (ütő, 2.B.)
Kochan József (ütő, 2.)
Cseri György (ütő, III.)
Lakatos Péter (ütő, III.)
- Tanárok: Dávid Sándor (3, 5)
Hartyányi Mária (2, 4, 5, 6.)
Kovács Ildikó (1, 2, 4, 6.)
Németh Margit (3, 4.)
dr. Vecseri Zsigmond (5, 7.)

M E G H I V Ó

A NAGYKÖRÖSI ÁLLAMI ZENEISKOLA
ÉS A HAZAFIAS NÉPFront VÁROSI
BIZOTTSÁGA RENDEZÉSÉBEN TAR-
TANDÓ

TANÁRI HANGVERSENYRE

1971. április 26-án 18 órakor az Arany
János Művelődési Központ disztermébe.

M Ű S O R :

A hangversenyt megnyitja:

HORVÁTH LEHEL

a Hazafias Népfront Városi Bizottságának
elnöke.

1. Corelli:
Kamara szonata "h" moll Németh Margit
Dávid Sándor
Kovács Ildikó
Hartyányi Mária
 2. Schubert:
Asz-dur Impromptu Op.90.
Zongora: Hartyányi Mária
 3. Beethoven:
F-dur Romanze Op. 50.
Hegedü: Németh Margit
 4. Fauré:
Álom után
Popper:
Spanyol tánc
Gordonka: Kovács Ildikó
 5. Schubert:
D-dur Szonatina
Hegedü: Dávid Sándor
- A hangszer szólókat Hartyányi Mária kíséri
zongorán.

S z ü n e t

6. Massenet:
Thais Meditation
Hegedü: Németh Margit
7. Bartók:
3. Rondó
Zongora: Hartyányi Mária
8. Bartók:
Román táncok
Gordonka: Kovács Ildikó
9. a. Händel: Menuet
b. Bartók:
Magyar Képek I.tétel.
Este a székelyeknél.
c. Csajkovszkij:
Diótörő szvitből: Induló.

Előadja a Nagykörösi Állami Zeneiskola
Zenekara.

Vezényel: Bálint Ferenc

A zenekar tagjai:

Hegedű:

Dávid Sándor, dr. Janovich Tibor, Németh Margit, Timkó Tamásné, Fehér Ernő, Hartyányi Mária, Hartyányi Dezső, Bognár József, Végh Tiborné.

Viola:

Becser Ernő, Berki Károly, Németh László

Gordonka:

Kovács Ildikó, Németh Ágota

Gordon:

dr. Mikó Miklós, Fehér Gyula

Fuvola:

Benke Ferencné, Katona Gyula

Oboa:

Mandel Tibor

Klarinét:

Simon István, Tóth Ilona

Fagott:

N. Szücs Antal

Kürt:

Szakács Kálmán

Trombita:

Szücs Béla, Reszeli Sós Zoltán

Harsona:

Csontos Károly

Ütő:

dr. Vecseri Zsigmond

Zongora:

Timkó Tamás

Harmónium:

dr. Vecseri Zsigmondné

Belépődíj: 10 Ft.

Zongoravizsga az 1970-es években.

Tanárok: Kovács István, Tóth Béláné, dr. Vecseri Zsigmondné, Hartyányi Mária

Tanári hangverseny Hartyányi Mária, Felleginé Németh Gitta, Kovács Ildikó, Dávid Sándor. 1973.

Törzsgárda ünnepség a művelődési házban.
Barna Elekné, Hartyányi Mária

MEGHÍVÓ

A NAGYKÖRÖSI ÁLLAMI ZENEISKOLA

TANÁRI HANGVERSENYÉRE

MELYET 1973. MÁJUS 21-ÉN (HÉTFŐ)
ESTE 7 ÓRAI KEZDETTEL RENDEZÜNK
A MŰVELŐDÉSI KÖZPONT
EMELETI NAGYTERMÉBEN

Belépőjegyek a Zeneiskolában és a helyszínen
kaphatók

Belépődíj 10 Ft., diákoknak 5 Ft.

MŰSOR:

1. Bach: Kettős - verseny („d” moll)
Dávid Sándor hegedű
Németh Margit hegedű
Zongorán kísér: Hartyányi Mária
2. Bach: Air
Boccherini: Rondo
Gordonka: Kovács Ildikó
Zongorán kísér: Hartyányi Mária
3. Corelli: La Folia
Dávid Sándor hegedű
Zongorán kísér: Timkó Tamás

SZÜNET

4. Mozart: Hegedűverseny („A” dur)
(I. tétel)
Hegedű: Németh Margit
Zongorán kísér: Hartyányi Mária
 5. Liszt: Sunt lacrymae rerum.
Petőfi szellemének
Zongora: Hartyányi Mária
 6. Chopin: Nocturne („h” moll)
Keringő („cisz” moll)
Kovács Ildikó gordonka
Zongorán kísér: Hartyányi Mária
 7. Erkel: Palotás
Bartók: Este a székelyeknél
Kodály: Intermezzo
- Előadja a Nagykörösi Állami Zeneis-
kola Szimfónikus zenekara.
Karmester: Bálint Ferenc

MEGHÍVÓ

A nagykőrösi
Állami Zeneiskola
25 éves
jubileumi
rendezvényeire

A hangverseny 1978. október 16-án 17 órakor kezdődik a Zeneiskolában

- 1. Nyársapát műsora**
Úgy tetszik, hogy jó helyen vagyunk itt . . . (fúvlya)
Hull a szilva a fáról . . . (ének)
Kis kacska fürdik . . . (fúvlya)
Föl, föl vitézek a csatára . . . (fúvlya)
Előadja; 21 nyársapáti gyerekek.
- 2. Kocsér műsora**
Ismeretlen szerző; F dur Német tánc
négykezes; Horváth Krisztina 1. o.
Nagy Éva 1. o.
- 3. Mozart; Német tánc**
klarinét; Várkonyi Ambrus 3. o.
zongora; Módra Ambrus 6. o.
- 4. Mozart; Kontratánc**
négykezes; Czákó Mária 3. o.
Hodosy Enikő 3. o.
- 5. Türk; Gyermekdal**
zongora; Radics Katalin 4. o.
- 6. Bogár; Két régi magyar tánc**
trombita; Révay Zsolt 2. o.
zongora; dr. Vecseri Zsigmondné tanár
- 7. Mozart; „F” dur menüett**
zongora; Domján Kornélia 4. o.
- 8. Garcsia; Szánkózás**
Papagáj.
csörgődob; Kelecsényi Miklós
cintányér; Kovács Gábor
triangulum; Pintér Kinga
kasztyanyett; Kollár Anikó
maracas; Mészáros Anikó
fadobverő; Tóth Péter
zongora; Székely Tamás 1. o.
Fehér Szilvia 2. o.
- 9. Beethoven; Dal**
trombita; B. Deák Balázs 3. o.
zongora; dr. Vecseri Zsigmondné
- 10. Mozart; „F” dur menüett**
zongora; Varga Éva 3. o.
- 11. Schumann; Első bánat**
zongora; Kis Irén 3. b. o.
- 12. Losy; Bourrée**
gordonka; Sallai Sarolta 3. o.
zongora; Szecsei Anikó 3. o.
- 13. Szabó Ferenc; Rondino**
zongora; Baji Kinga 5. o.
- 14. Diabelli; Magyaros négykezes**
Lányi Krisztina 3. o.
Szarka Ildikó 3. o.

- 15. Anonym; Flon-flon**
gordonka; Fakan Irén 2. o.
zongora; Bán Klára 4. b. o.
- 16. Mező; Toccatina**
zongora; Varga Györgyi 5. o.
- 17. Händel; C dur menüett**
klarinét; Pusztai Ferenc 2. o.
zongora; Sulyok Márta 5. o.
- 18. Chopin; „á” moll Mazurka Op. 68. Nr. 2.**
zongora; Toricska Anita 5. o.
- 19. Haydn; Szerenád**
fuvola; Kovács Katalin I. o.
zongora; dr. Vecseri Zsigmondné
- 20. Clark; Minuet**
gordonka; Ragó Ildikó 2. o.
zongora; Ádám Magdolna 5. b. o.
- 21. Muszorgszkij; Könnyecsepp**
fuvola; Nagy Katalin IV. o.
zongora; dr. Vecseri Zsigmondné
- 22. Haruo Asakawa; Jazz — carnival**
zongora; Kulin Sándor I. o.
- 23. Chopin; „á” moll Mazurka Op. 67. Nr. 4.**
zongora; Varga Mária II. o.
- 24. Szőnyi; Népdalfeldolgozások**
1. Mit mos, mit mos ...
hegedű; Magyar Anikó 5. b. o.
furulya; Farkas Krisztina 2. o.
Triangulum; Szendi Zsuzsa 1. o.
Szoprán; Várkonyi Ildikó, Baji Kinga
Alt; Dévai Tekla, Boza Mariann
 2. Sárga csikó ...
furulya; Farkas Krisztina 2. o.
Fadóberő; Petrik Vera
triangulum; Szendi Zsuzsa
szoprán; Horváth Lehel, Rab Andrea, Szecsei Anikó
Alt; Szarka György, Szarka Klára, Timkó Tamás.
- 25. Brahms; Asz dur Keringő**
zongora; Farkas Tünde III. o.
- 26. Fuvola duó;**
Előadják: Dióssy Géza és Nagy Katalin IV. o. tanulók.
- 27. Szőnyi; Kis szvit**
hegedű; Várkonyi Ildikó 5. b. o.
cselló; Kecskés Györgyi 2. o.
négykezes; Kulin Ágota 4. o., Rab Andrea 3. o.
szóló; Szecsei Anikó, Horváth Lehel
kórus; Dér Krisztina, Faragó Ágnes, Fehér Szilvia, Kenyeres Ibolya, Petrák Julianna, Szarka György, Pintér Kinga, Ragó Ildikó, Nagy Erika, Burka Beáta, P. Nagy Éva, Farkas Krisztina, Tóth Andrea.

**A VOLT NÖVENDEKEK ÉS TANÁROK
október 18-án (szerda) 17 órakor**
A Zeneiskolában tartandó hangversenyének
műsora

1. *Ph. E. Bach: Esz-dúr Szonáta*
Barna Elek (klarinét)
Németh Ágota (gordonka)
Barna Elekné (zongora)
2. *Schubert: Induló („h” moll)*
Négykezes: Hartyányi Mária
Laczkóné Pálfi Lujza
3. *Stamitz: Esz-dúr Klarinétverseny II., III.*
Barna Elek (klarinét)
Barna Elekné (zongora)
4. *Paganini: Szonáta (A-dúr)*
Emődi Zsuzsa (hegedű)
Hartyányi Mária (zongora)
5. *Haydn: Asz-dúr Szonáta I.*
Dr. Arnold Csabáné (zongora)
6. *Granados: Andaluza.*
Németh Ágota (gordonka)
Hartyányi Mária (zongora)
7. *Vivaldi: Szonáta („c” moll) I—II—III.*
Fellegi Jenőné (hegedű)
Németh Ágota (gordonka)
Hartyányi Mária (zongora)
8. *Chopin: Ballada („g” moll)*
Geszner Jenő (zongora)
9. *Brahms: Magyar tánc (6.)*
Négykezes: Barna Elekné
Hartyányi Mária
10. *Henry Beuer: Xilofon Koncert*
Köte Zoltán (xilofon)
Dr. Vecseri Zsigmondné (zongora)

Pontos megjelenését kérjük!

1978. október 19-én (csütörtök)
a Művelődési Központ tanácstermében

11 óra 30 perckor Ünnepi megemlékezés
A vendégeket üdvözi BÁLINT FERENC
a zeneiskola igazgatója

- 1. Megnyitó: MAKAI KATALIN**
művelődésügyi osztályvezető
- 2. A 25 éves iskolát köszönti**
KOC SIS JÁNOSNÉ Nagykőrös
város tanácselnöke
- 3. Marais: Folia**
Pusztai Erzsébet Zeneművészeti
Szakközépiskolai növendék (gordonka)
Barna Elek né tanár (zongora)
- 4. Wieniawski: G-dúr Mazurka**
Kulin Katalin Zeneművészeti
Szakközépiskolai növendék (hegedű)
Hartyányi Mária tanár (zongora)

15 órakor „Dallamok szépsége”
BÁRDOS LAJOS Kossuth-díjas
kiváló művész előadása

A résztvevőket köszönti
VARSÁNYI LÁSZLÓNÉ
Pest megyei zeneiskolai főelőadó

1978. október 19-én (csütörtök) **17 órakor**

ÜNNEPI HANGVERSENY

- 1. Liszt: Tarantella**
Két etűd (D-dúr)
Előadja: Varsányi László zongoraművész
- 2. Mozart: Kürt duók**
Előadják: Bujtás Péter és
Beleznay Tibor kürtművészek
Váczi Károly zongoraművész
a budapesti Bartók Béla
Szakiskola igazgatója
- 3. Albinoni: Concerto**
Előadják: Szűcs Zoltán trombitaművész
Váczi Károly zongoraművész
- 4. Liszt: Rigoletto parafrázis**
XIII. Rapszódia
Előadja: Varsányi László zongoraművész
- 5. Gedike: Koncert**
Előadják: Szűcs Zoltán trombitaművész
Váczi Károly zongoraművész
- 6. E. Bozza: En Forêt (Az erdőben)**
Előadják: Beleznay Tibor kürtművész
Váczi Károly zongoraművész

A műsort vezeti ZSOLDOS PÉTER a Magyar
Rádió és Televízió zenei főszerkesztője

Váczai Károly zongoraművész, dr. Makay Katalin művelődésiügyi oszt.vez., Pásztor István városi párttitkár, Kocsis Jánosné tanácselnök, Vörös Géza Pest Megyei Tanács főtanácsosa, Varsányi Lászlóné Pest megyei zeneiskolai főelőadó, Szilvásy László iskolaalapító igazgató, Bálint Ferenc igazgató

Szűcs Zoltán trombitaművész és Váczai Károly zongoraművész

Beleznay Tibor kürtművész

NAGYKÖRÖSI Híradó

A PEST MEGYEI HÍRLAP KÜLÖNKIADÁSA

XXII. ÉVFOLYAM, 249. SZÁM

1978. OKTÓBER 21., SZOMBAT

Művésznemzedékeket nevelt a zeneiskola

A Nagykörösi Zeneiskola megalakulásának 25 éves évfordulóján a Pest megyei Tanács művelődési osztálya, Nagykörös város tanácsa, a Nagykörösi Állami Zeneiskola igazgatósága és tanári kara a jubileum alkalmából *háromnapos hangversenysorozatot* rendezett.

Elsőként a jelenlegi növendékek hangversenyére került sor, igen nagy érdeklődés mellett. A legkisebbektől, a legnagyobbakig valamennyi tanuló igyekezett tudását bemutatni, hogy ezzel is bizonyítsa, nem volt hiábavaló a zeneiskola tanárainak szakmai munkája. A következő rendezvényen a zeneiskola volt növendékeinek és tanárainak hangversenyére került sor, igen sokszínű műsor keretében.

A művelődési központ nagyszabású termében rendezték a hivatalos ünnepi megemlékezést.

Kocsis Jánosné, Nagykörös város tanácsának elnöke köszöntve a 25 éves iskolát, elmondta, hogy a vendégként jelenlevő zeneiskola-igazgatók és nevelők között is sok volt nagykörösi növendék van, s a magyar zenei élet reprezentánsai közül *Matúz István* fuvolaművész, *Szűcs Zoltán* trombitaművész, *Vedres Szabolcs* trombitaművész és *Tartcsay András* harsonaművész is Nagykörösön tanulta meg művészetének alapfogásait.

Az ünnepség során *Bálint Ferenc*, a zeneiskola igazgatója, *dr. Vecseri Zsigmond* és *Hartványi Mária* tanárok az oktatási minisztertől Kiváló munkáért kitüntetést, míg *Tóth Béláné* igazgatóhelyettes és *Simon István* tanár miniszteri dicséretet kapott. A jutalmakat *Vörös Géza*, a megyei tanács művelődési osztályának helyettes vezetője adta át.

A Pedagógusok Szakszervezete nevében *Hidas Györgyné* emlékezett meg a jubileumról. *Pusztai Erzsébet* és *Kulin Katalin* volt növendékek *Barna Elekné*, illetve *Hartványi Mária* tanárok kíséretével egy-egy szép zeneszám előadásával járultak hozzá az ünnepi műsor sikeréhez.

Bárdos Lajos Kossuth-díjas, Kiváló művész a *Dallamok szépsége* címmel tartott előadást. Minden hallgatója úgy érezhette, hogy élethivatásul választott szakmájának valamennyi szépsége felvillant a közvetlen hangú, az idő rövidsége miatt igen hamar befejeződő zeneelmélet órán.

Az ünnepi hangverseny — *Varsányi László* zongoraművész, *Bujtás Péter* és *Beleznay Tibor* kürtművészek, *Szűcs Zoltán* trombitaművész és *Váczai Károly* zongoraművész közreműködésével, *Zsoldos Péternek*, a Magyar Rádió és Televízió zenei főmunkatársának vezetésével — méltó befejezése volt a megemlékezésnek.

P. E.

Bárdos Lajos előadása

Tanári hangverseny.
Németh Ágota, Felleginé Németh Gitta,
Hartyányi Mária, Barna Elekné

30 ÉVES
A NAGYKÖRÖSI
ÁLLAMI ZENEISKOLA

A PEST MEGYEI TANÁCS V.B. MŰVELŐDÉSI
 OSZTÁLYA

A PEST MEGYEI ZENEPEDAGÓGUSOK
 SZAKSZERVEZETI BIZOTTSÁGA

NAGYKÖRÖSI VÁROSI TANÁCS V.B.
 MŰVELŐDÉSI, EGÉSZSÉGÜGYI
 ÉS SPORT OSZTÁLYA, valamint

A NAGYKÖRÖSI ÁLLAMI ZENEISKOLA
 igazgatósága és nevelőtestülete
 szeretettel meghívja

*A Nagykörösi Állami Zeneiskola
 fennállásának 30. évfordulója*
 alkalmából rendezett

PEST MEGYEI ÁLLAMI
ZENEISKOLÁK
KAMARAZENEI
TALÁLKOZÓJÁRA

P R O G R A M :

1. A találkozót 9,30 órakor a nagykörösi Állami Zeneiskola Hangversenytermében megnyitja: VARSÁNYI LÁSZLÓNÉ megyei zeneiskolai főelőadó
2. I. Hangverseny a nagykörösi, az abonyi, a ceglédi, az érdi, a dabasi, a monori, a szentendrei Zeneiskolák bemutatója.
3. II. Hangverseny 13,30 órakor a szobi, dunakeszi, gödöllői, a tápiógyörgyei, váci Zeneiskolák bemutatója
4. 16 órakor szakmai értékelés és tanácskozás

**A nagykörösi Állami Zeneiskola
 növendékeinek műsora**

1. Eördögh J.: Kis szvit ütőhangszerekre

Gállos Csaba	ütő 2. o.
Muraközi Róbert	ütő 1. o.
Pékozdi Paszkál	ütő 2. o.
Petőfi Márton	ütő 2. o.
Petrák János	ütő 3. o.
Pomázi Attila	ütő 1. o.
Szűcs István	ütő 2. o.
Szabó István	ütő 4. o.
Bilosovits Béla	ütő 2. o.

Felkészítő tanár: Dr. Vecseri Zsigmond

2. Vivaldi: e-moll szonáta II., III. tétel

Kenyeres Ibolya	gordonka 6/B. o.
Ócsai Judit	zongora 5/B. o.

Felkészítő tanárok: Hartványi Mária
 Németh Ágota

3. D. Scarlatti: d-moll szonáta II. III. tétel

Szentpéteri Ildikó	hegedű 4/B. o.
Kenyeres Ibolya	gordonka 6/B. o.
Ócsai Judit	zongora 5/B. o.

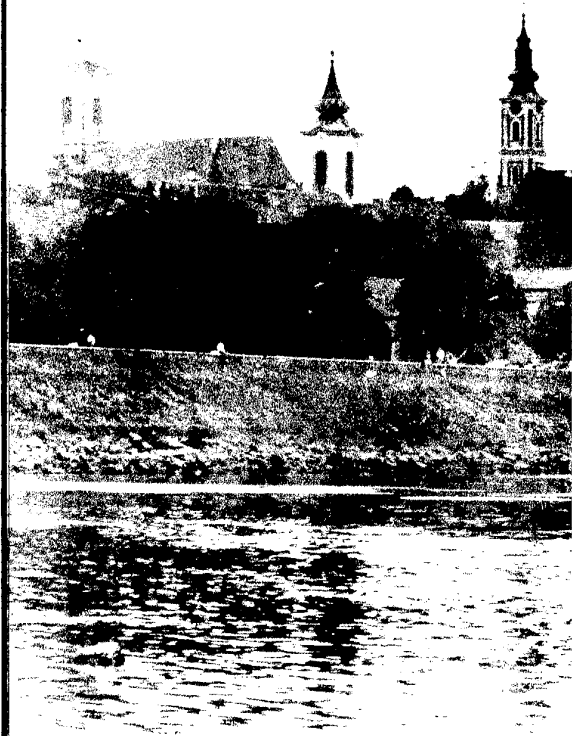
Felkészítő tanárok: Hartványi Mária
 Németh Ágota
 Szemerédi Anna

4. Stölzel: e-moll szonáta II., I. tétel

Szentpéteri Ildikó	hegedű 4/B. o.
Kenyeres Ibolya	gordonka 6/B. o.
Bencsik Edit	fuvola 3. o.
Fehér Szilvia	zongora 5/B. o.

Felkészítő tanárok: Barna Elekné
 Barna Elek

KAMARAZENE TALÁLKOZÓ

SZENTENDRE '87

A nagykőrösi Zeneiskola növédekének műsora

1. Haydn: Gordonka-duó, I–II.

Vida Edit, gordonka
Sasi Ildikó, gordonka

2. dall' Abaco: Grave e ciaccona

Sebestyén Szilvia, hegedű
Kis Anita, hegedű
Sasi Ildikó, gordonka
Pálfi Tünde, zongora

3. Händel: Szonáta, III–IV.

Sebestyén Szilvia, hegedű
Kenyeres Ibolya, gordonka
Fekete Márta, zongora

Tanárok: Csapóné, Radnóti Hajnalka: 2, 3.
Kaptás Adrienne: 2, 3.
Németh Ágota: 1, 2, 3.

Pedagógusnap.

I. sor: Ádám Magdolna, Nyergesné Radnóti Hajnalka, Barna Elekné ig., Hartványi Mária,
Seőbő Ildikó, Járvás Ferencné, Sasinszki Lászlóné SZM-elnök
II. sor: Sohajdné Justin Katalin, Százdiné Szecei Anikó, Köte Zoltán, Melczér Zoltán,
dr. Vecseri Zsigmond, Barna Elek, Olgyay Gábor

Farsangi koncert a
művelődési központban

Járvás Ferencné,
Olgyay Gábor,
Honti György,
Török György,
Melczér Zoltán,
Németh Ágota,
Hartványi Mária

Veroszta Magda az espelkampi zeneiskola zongoratanára, Barna Elekné a nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskola igazgatója, Eberhard von der Bent az espelkampi zeneiskola igazgatója

Tanárok a zeneiskola előtt Espelkamban. 1994.

Szereplés a budapesti Hungaccord Nemzetközi Vásáron
Bartha Henriett, Józsa Kitti, Fekete Zsuzsanna, Borbély Brigitta

Emlékhangverseny
Bach halálának
250. évfordulója
alkalmából.
Közreműködnek a
zeneiskola tanárai

Ahol mindig történik valami

"Hallja meg a háznak ura, ötöt veretett már az óra" órakiáltó szöveggel kezdődött február elsején öt óraker a zeneiskola három hangversenyből álló millenniumi hangverseny-sorozatának második előadása. Már az órakiáltó is a régműlát idézte, és a műsорт is régi magyar művekből, zenei gyökeinkből állították össze a felkészítő tanárok.

Első számként az iskola kis voknőszemekara szólalt meg *Németh Ágota* tanárnő vezetésével. Ezután egymást követték a szereplők különböző hangszereken, óvodáskortaktól a gimnazista növendékekig. Látható igyekezettel, hogy műsorukat a legjobb tudásuk szerint adják elő. Nem csak saját darabjuk tökéletes előadására törekedtek, de egymás játékára is odaadón figyeltek. Jó volt látni a sok komolyzene iránt érdeklődő fiatal, és megható

volt, ahogyan a közeműködő tanárok mozdulataikkal, muzsikálásukkal játék közben segítették őket. Hallhattunk táncokat régi kódexekből, tabulaturás könyvekből, népdalokat régebbi és mai feldolgozásokban, gyönyörű virágénekeket, népies műdalokat, reformkorunk híres verbunkosait, kuruc és Kossuth-nótákat. Erdekes színfolt volt a régi iskolás gyermekek adománygyűjtő, iskolába toborzó köszöntőjének, a Gergelyjárásnak a feljelentése is. Az itt begyűjtött édességet vidáman fogyasztották el a műsor után, és a kis csomagban minden szereplő megalálta az emléklapját is.

A hangverseny után a lelkes egymás munkáját segítő tanárainkar néhány tagjával arról beszélgettünk, milyen ötletből

született a hangverseny-sorozat, és hogyan tudták ilyen eredményesen felkészíteni a növendékeket. Először a tartalmas műsor vezetője, *Harványi Prokás* szólt: "Több évízede, hogy minden évben tartunk valamilyen zenei megemlékezést. Ténnszerűen most mi is a Millenniumhoz kapcsolódunk. Szeretnénk az ifjúság szívébe vénsni, hogy őrizzék meg nemzeti gyökereinket, múlt és jelenkori értékeinket, amelyeket eddig nennzettünk nagyjai és az egy-szerű, de mély értésű fiai megőrizték."

A hangverseny-sorozat mindhárom napján a műsорт tanári szán zárta, hogy a növendékeknek és a közönségnek legyen móája a tanárok játékában is gyönyörködni. Ezen a napon Hajdú Mihály Magyar pásztor-

dalok című művét adta elő fu-

volán *Maczeka Ferenc*, *Járvas Ferenc* zongorakísérettel.

Maczeka tanár úr erről így nyilatkozott: "Ma én játszótam a befejező darabot. Nagyon szeretek játszani. Azt szoktam mondani, hogy hat-éves korom óta színpadon vagyok. Sohasem izgulok, és örömmel tölt el, hogy figyel rám a közönség. Mi nem a pénzért dolgozunk, hanem, hogy a zene szeretetét továbbadjuk növendékeinknek."

Járvas Ferenc tanárnő nem csak mint zongora kísértő szerepelt ezen a hangversenyen, de két tanítványával négykezes is játszott. "Két tanítványom megbetegedett, és mivel mindketten négykezes játszótak volna, így a páriuk csak úgy tudott szerepelni, hogy be-

lyettesítettem a távollévoüket. Örülök, hogy tudtam nekik segíteni, mert nagyon szerettek volna szerepelni."

"Emyire nagy csöndet és figyelmet eddig nem is éreztem, mint amilyen ma volt, pedig sok kicsi gyerek is ült a nézőtérten, és ök is elmélyülten figyellek. Igazi koncerthangulat alakult ki."

A millenniumi hangversenyeken - az előzetes zongorahangversenyt is beleszámítva - csaknem kétszáz növendék vett részt. A zeneiskola kis hangversenytermében idénként alig fértek el a szereplők a nagy-számú nézőseregnek pedig a nézőtér bizonyult kicsinek. A szép hangverseny-sorozat meléttör környezetet értelmelt volna.

Szigeti Márta

I. sor: Vilcsák Ambrusné hiv. seg., Dér Jánosné hiv. seg., Dancsa Mihályné iskolatitkár,
Hévizi Györgyi, Ádám Magdolna, Németh Ágota, Matuskáné Kaptás Adrienn,
Barna Elekné ig., Sajtiné Szemerédi Anna, Hartyányi Mária
II. sor: Pernecky Gábor, Sohajdné Justin Katalin, dr. Vecseri Zsigmondné, Barna Elek,
Török György, Olgay Gábor, Szládekné Zakár Csilla

Farsangi koncert
a művelődési
központban

"Most mi muzsikálunk"

Szeretettel meghívjuk Önt és kedves családját a Weiner Leó Zeneiskola tanárainak koncertjére, melyet 2002. április 18-án csütörtökön 18 órai kezdettel rendezünk a zeneiskola hangversenytermében.

Műsor:

1. A. Vivaldi: g-moll triószonáta I. tétel	Török György trombita
Sajti Erzsébet oboa
Kakukné Vida Edit gordonka
Sohajdáné Justin Katatlin zongora
2. Chopin: cisz-moll Polonéz (Op. 26. Nr.1.)	Ádám Magdolna zongora
3. Beethoven: Skót dalok
- A hű Johnie
- Bár lehetnék Patrick egyetlen szerelme	Hartyányi Mária zongora
Németh Ágota gordonka
Nyergesné Radnóti Hajnalka hegedű
Százdiné Szecsei Anikó ének
4. Brahms: VI. Magyar tánc	Barna Elekné, Ádám Magdolna zongora
5. Olgyay Gábor: 2 Meditáció	Olgyay Katalin hegedű
Sajti Erzsébet furulya
Németh Ágota gordonka
Matuska Zoltánné szintetizátor
Olgyay Gábor gitár
Szende Gábor ütő
6. Csajkovszkij: Csak kit a vágy emészt
Dargomizsszkij: Tizenhat év	Százdiné Szecsei Anikó ének
Hartyányi Mária zongora
7. Ránki György: Don Quijote y Dulcinea	Sajti Erzsébet oboa
Solt Péter zongora
8. Debussy: Kis szvit két tétele - Csónakon
- Balett	Matuska Zoltánné, Solt Péter zongora
9. Szende Gábor saját szerzeményei:
- Hadd legyek a Te küldötted
- Nem felejttem el kegyelmedet	Sajti Erzsébet oboa
Szabó Kamilla ének
Szende Gábor zongora
10. Bill Ewans: Samba, Gentle Walz,
Jiddle Jiddle	Horogszegi Jánosné
Sohajdáné Justin Katalin zongora
11. Vittorio Monti: Csárdás	Maczelka Ferenc fuvola
Járvás Ferencné zongora

Visszaemlékezések

Emlékezés a Weiner Leó Zeneiskola fúvós tanszakának és a Nagykőrösi Konzervgyár fúvószenekarának születésének és működtetésének társadalmi körülményeire

A Nagykőrösi Állami Zeneiskola újjászületése óta eltelt közel fél évszázadnak ködösödése és a lepergett 90 életévemmel törvényszerűen velejáró memória-kieséssel terhelt megkísérlém a nagykőrösi intézményes zenei élet talpraállításának már hézagosan ismert dolgait papírra vetni.

Előljáróban célszerű a születés bázisának társadalmi viszonyait is emlékezetbe idézni:

Egy veszített háború pusztító nélkülözéseiből, nyomasztó lelki szorongásaiból felszabadult nemzet talpraállításával küszködő korszakában kerültem én is, és a Nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskola intézménnyé alakításában főszerepet vállaló Szilvásy László, aki a Kodály módszeres zeneoktatás széthintésére képzett zenetanárként került a nagykőrösi iskolába.

Életünkben adódóan mindketten magunkkal hoztuk Nagykőrösre a zeneszeretet mellett a cselekvő zeneművelés iránti igényt. Kezdetben külön utakon jártunk ugyan, de a közös cél: az érzésnek, a rejtett emberi belső hangulatnak hangokba, hangszerbe, zenekari hangzásba formázása, ösztönös vágya, összehozott bennünket.

Szilvásy Lászlónak a Weiner Leó Zeneiskola létesítése érdekében tett kezdeti lépéseiről a Patay utcai emeletes épület ez irányú kiigényléséről nem tudtam. Ebben az időben és a Nagykőrösi Konzervgyár tervezett rézfúvós zenekarának a gyári emberállományra épülő, zeneileg többé-kevésbé csiszolt, vagy laikus dolgozók fúvószenésszé formázásához a kottaismeret elsajátításán szorgoskodtam, s elkerülte figyelmemet a Patay utcai emeletes házban Herczegh László, Hartványi Dezső, Geszner Jenő és Szerénke oktatásával folyó hegedű, zongora képzés

A szerény létszámmal induló zeneiskola kezdeti lépéseivel egyidőben a konzervipari tanulókból (Csókás testvérek, Migaskó, Kis István, Benkéné stb...) összeállt zenésjelöltek kottaismereti képzése befejeződött s elérkezett, az egyenkénti oktatáshoz egyenkénti hangszer oktatót igénylő korszak, melynek pedagógus igényét az eddig csoportban oktató Nyíri Géza már nem tudott ellátni.

Ebben az időszakban jött kapóra Szilvásy László ajánlata, mely szerint a hegedű, zongora tanszakkal szerény létszámú zeneiskolát hajlandó egy fúvós tanszakkal és annak működtetéséhez szükséges hangszeroktatói kar beépítésével beszervezni, amennyiben a Nagykőrösi Konzervgyár a fúvószenekarba jelentkezett tanulóit a zeneiskolába átíratná s a fúvósok hangszerigényének költségeit vállalná.

A zeneiskola ajánlatával mindkét fél jól járt. Éspedig: a zenekari tanulók átjelentkezésével a tanulólétszám jelentősen emelkedett. A tandíjbevételek emelkedése folytán nőtt az oktatói létszám, a hangszervásárlás gyári szponzorálásából adódóan a hangszerhez jutás. Ugyanakkor a hangszeroktatás intenzitásának fokozódása meggyorsítja a zenekarrá érés idejét, bázissá válik mind a gyári, mint a városi civil létszámból jelentkező zenésszé nevelésnek.

A zenekar fejlesztést is segítő ajánlatot a konzervgyár elfogadta és bonyolításával Nyíri Gézát bízta meg.

E megbízásból és eddigi zenekar-szervezési tevékenységéből adódóan néhány szó ejthető Dr. Nyíri Géza konzervgyári tervosztályvezető személyéről is.

Dr. Nyíri Géza, volt szentesi cserkészzenekari zenész a zene

vonatkozásoktól teljesen független rokoni kapcsolat folytán került Nagykőrösre, az Alföldi Konzervgyárba „gyakornoknak” (inasnak), melyhez írásos „életrajzot” kellett csatolni. Az inasév letelte után művezetővé, majd tervosztályvezetővé lépett elő. Szemtanúja volt a gyár Saurer gépkocsiján fuvarozott, - Nagykőrösön, Kecskeméten, Cegléden úgynevezett „kék cédulákkal” szavazó választási csalásnak, melyen az országunk megszállói által támogatott párturalom hatalomra jutása dőlt el. A Gschwinddel egyesített államosítás után konzervgyárunk párttikára egy vidékről delegált, - egyébként igen jószándékú Brecska Attila lett, aki a káderlapok utánnyomozása során Szentesről megtudta, hogy Nyíri hajdanán nemcsak a szentesi cserkészzenekarnak, hanem annak idején lakóhelye levante fúvószenekarában F. helikonosként zenészkedett. Nagykőrösön a hangulatnélküli és színtelen társadalmi ünnepeket mérlegelve úgy érzi: színesítésükre elkelve egy fúvószenekar. Zenekari életem ismeretében megbízna annak a városban szervezetlenül muzsikáló fúvósok és a konzervgyár ipari fiatalágából zenére tanítottak zenekarrá szervezésével és a zenekar karmesteri vezetésével (próbáltam volna nem vállalni!). A létesítendő fúvószenekar működtetésének (hangszerbeszerzés, egyenruha, zenetanítás, kottabeszerezés stb.) költségeit a jól prosperáló konzervgyár viselné. A zenekar teljesen amatőr alapon működne. Zenekari szolgáltatásaiért (próba, szereplés) fizetség senkinek sem járna s a szolgáltatásokat a konzervgyár munkahely-minőség a dotációs különbségek választási lehetőségével kompenzálná. Ezzel a kedvező munkahely szerzési lehetőséggel most kedvező alkalom kínálkozna a szétesett honvéd-zenekarok újraszervezésének hiányából adódóan országszerte csellengő állástalan katonazenészek, valamint a volt cserkész és levante zenészeknek szólamvezetői, - esetleg hangszeroktatói minőségben történő konzervgyári foglalkoztatás beszerzésére.

E kedvező körülmények megragadásával kerültek például laboráns munkakörbe Farkas Menyhért és Karsay István szárnykürtösök, Hanczik András tubásnak a nemzetközi hírű Fricsai féle I. honv., zenekarból, Maruzsa János szólista szárnykürtös a 9. gyalog-

ezredből, „Szivacs” néven sűrűn bekortyolgató vadászkürtösünk, Simon István klarinétos az orsz. rendőrszenekarból, aki egyben a nagykőrösi zeneiskola fafúvós oktatását is vállalta, majd Nyíri Géza zenekarvezető Győrbe költözése után 1957-ben a fúvószenekar karmestere lett.

A csoportos kottatanítás befejeztével aktuálissá vált az egyenkénti oktatást igénylő hangszerre tanítás oktatói létszámának növelése s ennek, valamint a tanításhoz szükséges hangszerek kölcsönzése érdekében kapcsolatot megújítottam a szentesi cserkész csapattal, ahonnan a hangszereken kívül részben zenekari zenésznek, részben hangszeroktatónak sikerült olyanokat beszervezni, akik konzervgyári munkahely ellenében vállalták a Nagykőrösre

költözést és zenei munkát. Elsőként emlitem Dr. Vecseri Zsigmondot és nejét, akik a fuvola, középrezek és zongoratanítás mellett vállalták a zeneiskola gondnokságát és adminisztrációs feladatait. Zenekari zenész és zeneiskolai oktatóként emlitem a Nagy Sándor házaspárt és Bakonyi Miklóst, F. és B helikonosként Inokai László és Pálffy Györgyöt, ütősként Széll Gyulát.

Évek multával a Weiner iskola fúvós tanszakán végzetek közül egyre többen kerültek a konzervgyári fúvószenekari állományba a további zenei fejlődés vagy hangszerhez jutás okán. Későbbi karrierjük folytán legemlékezetesebbek: Vedres Szabolcs, Tartsay András, ifjú Nyíri Géza, Nyíri Csaba, Kecskés György, Beleznay Tibor és még emlékezetből kiesett sokan mások s emiatt ismételten javaslom zeneiskolának, hogy a hírnevessé vált tanítványa felsorolásával készítsen egy „követendők” : falitáblát kifüggesztés céljából és a követésre ösztökélő példamutatás okából.

Az 1957 évvel záródó időszakot átfogó jelen emléksorok sum-

májaként kimondhatjuk fúvószenei intézmény – vagyis a Nagykőrösi Konzervgyár fúvószenekara és a Weiner Leó Zeneiskola fúvós tanszakának felállításával Nagykőrös város kórusművészeti szintjéből már országosan ismert zenekultúrája jelentősen gazdagodott. A gazdagodás mértékének reprezentálására ugyan egzakt mérce nincs, de arányaira az iskolánál a növendékek és oktatók számának változása mellett később a volt tanítványok közéleti hírnevéből, míg zenekarnál a közéleti szereplések helyéből és meghívásuk gyakoriságából következtethetünk.

Az e mércével mért zenei színvonal fejlődéséről, a harsogó utcai „rezesbanda” színtről lassanként teremzenei, szórakoztató zenei szintre finomult műsorok tanúskodnak. Ilyenek között említhető a Művelődési Házi Svéd Sándor operaénekes műsorábani szereplésünk, a budapesti ÉDOSZ rendezvények, a kunszentmártoni koncertest operarészletek interpretálásával.

A Weiner Leó Zeneiskola fúvós tanszaka pedagógiai szintjének és gyakorlati eredményeinek igazolására sorolom: a hozzám eljuttott nemzetközi, országos, szakmai hírnévre szert tett tanítványokból: az írországi Dublinban zeneigazgatóvá híresült Vedres Szabolcsot, Franciaországban a modern zenevilág apostola címet elért Tartsay András, a kettős hangzású fuvolahangjával elhíresült Matuz Istvánt (Dr. Vecseri tanítványok) a budapesti Liszt Ferenc

Zeneakadémia tanárát Szűcs Zoltánt, az Országos Pénzügyőr zenekarának h. karmesterét Nyíri Csabát, a budapesti Operazenekar vadászkiért művészt, az operazeneészekből alakult Filharmonikus Zenekari tagot, végül a „kimagasló zenepedagógiai oktatásáért Németh László alapítványa miniszteri kitüntetésű Belezny Tibor vadászkiért művészt (Dr. Nyíri Géza tanítványa). Az 1957 év utáni zeneiskolai tanulókból kimagasló hírnévre szert tetteket Győrbe való elköltözése miatt Dr. Nyíri Géza nem ismeri. Zenepedagógiai munkáját a karmesterré vált Simon István folytatta. Halála után Simon István karmesterkedését – értesülesem szerint – Csókás Mihály vette át. Értesülesem szerint napjainkban a konzervgyári zenekar nem működik.

Évtizedeket átfogó önzetlen közéleti szereplését méltató megemlékezés összeállításán a városi Művelődési Ház most ügyködik.

Emléksoraim befejezéseként megköszönöm a tömör történetírási stílus helyett eltérébelyesedett, fecsegésű írásom végigolvasására fordított türelmet. Terjedelmességem mentségére felhozom, hogy zenefejlesztési törekvésünk taxatív felsorolása helyett célszerűbbnek láttam a kevésbé ismert háttéri mozgatóerőket felszínre hozni.

Dr. Nyíri Géza

Az elmúlt ötven év emlékei

A háború után nagyon rossz körülmények között éltünk Szentesen. A házunkat államosították, munkahelyünk nem volt. Ezért megváltásként érkezett a felkérés Szilvász Lászlótól, a későbbi zeneiskola-igazgatótól és a szentesi származású dr. Nyíri Gézától az alakuló nagykőrösi zeneiskola zongoratanári állásának betöltésére.

1952 szeptemberében érkeztem Nagykőrösre. Örömmel láttam munkához. Nagyszerű emberek közé kerültem. Szívesen emlékezem vissza valamennyiükre, azokra akik még közöttünk élnek, és azokra is, akik már eltávoztak a minden élők útján.

A tantestület meghatározó személyisége Szilvász igazgató úr nemes lelkű, nagy lendülettel munkálkodó ember volt. Kitűnő tantestületet szervezett. Teljes erővel fejlesztette ezekben a nehéz években a város zenei életét. Mint kiváló karvezető a város határain túl is ismertté vált. Több ízben ért el szép sikereket zenei versenyeken és a rádióban is.

A zongora tanszéken ketten tanítottak rajtam kívül: Orosz Szerénke és Geszner Jenő. A városszerte kedvelt Orosz Szerénke pontos, alapos, türelmes munkájával méltán volt

népszerű tanítványai, kollégái körében. A briliáns technikájú, óriási repertoárral rendelkező Geszner Jenő zongoraművészeknek a város zeneszerető közönsége sok szép estét köszönhetett. Nemcsak Nagykőrösön és a környező városokban, de Budapesten is ünnepet jelentett szereplése. Ők ketten nagykőrösiek lévén már itt voltak érkezésemkor. Azonnal befogadtak, kedvesen segítettek, nyoma sem volt széthúzásnak, irigységnek közöttük.

Szeretettel fogadtak a vonós tanárok is. Herczegh László minden hangszerhez értett, kedves, vidám munkatárs volt. Hartyáni Dezsőre mint kiváló karvezetőre és nagyon türelmes hegedűtanárra, a hozzánk képest bácsinak számító Biczó Kálmánra úgy emlékszem, mint kényes ízlésű, nagyon alapos idős úrra.

A fúvósok dr. Nyíri Géza vezetésével főképpen a konzervgyár fúvószenekar utánpótlására törekedtek óriási ambícióval. A tantestülethez tartozott még Szirmay Reginald, aki magánéneket és zongorát tanított, de annyira egyéni, kedves módon, hogy ha tehetjük, meghallgattuk kedves, vidám óráit. (Baranyi Ferenc József Attila-díjas költő is szeretettel emlé-

kezik rá ceglédi diákveiből.)

Általában a roppant nehéz körülmények ellenére derűsek, vidámak voltunk, mert szeretet kapcsolta össze kis közösségünket.

Novemberben, a fűtési szezonban érkezett meg a férjem. Számára csak gondnoki-hivatalsegédi állást tudtak biztosítani és kisebb adminisztratív feladatokkal látták el. De ezért is nagyon hálás volt. Szívesen végezte a fizikai munkát, fűtötte az iskola tíz cserépkályháját a rossz minőségű szénnel, takarított, hordta a székeket a zenekari próbákhoz. Csaknem nyolc évig végezte ezt a munkát. Közben lehetőséget kapott arra, hogy fűvő- és ütőtanszakot szervezzen. Erejéből, tehetségéből erre is futotta. Több évtizedes pályáján nagyszerű növendékeket nevelt. Néhányan kiváló művészek lettek közülük.

Szilvásy igazgató úr a zeneiskolában kétszobás lakást biztosított számunkra, így az iskola még inkább otthonunk lett és ezáltal nemcsak a tanárokkal, de a más tanszakra járó diákokkal is meleg kapcsolatunk épült. Nagykőrös várost szívből megszerettük és a város ezt a szeretetet viszonozta. 2002-ben a férjem posztumusz Pro Urbe díjat kapott.

Az elmúlt ötven év nagyon sok szép zenei élménnyel ajándékozott meg. Sikereket és izgalmakat is adott bőven. Legna-

gyobb örömünk az volt, ha meggyőződhattünk arról, hogy a zene fontos szerepet tölt be növendékeink életében, ha azt láttuk, hogy zenei ízlésünket formáljuk, néhány jó tanáccsal esetleg még iskolai eredményeiket is sikeresebbé tehetjük. Nem hiszem, hogy van más iskola is a nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskolán kívül, ahol egy növendék szerencsés esetben akár 8-10 éven keresztül is ugyanahhoz a tanárhoz járhat, akinek a zenei nevelésen kívül arra is nyílik lehetősége, hogy esetleg a kamaszkor zökkenőin is átsegítse tanítványait. Nagyon örültünk mindig, ha felkerestek régi növendékeink és beszámoltak életük folyásáról és nagyon megtisztelő számomra, hogy a zeneiskolában még mindig igényt tartanak munkámra.

A mi két lányunk is otthonának érezte, tudta a zeneiskolát nemcsak fizikailag, de lelkileg is. Kedves tanáraink megszerették velük a muzsikát, és bár egyikük sem lett hivatások zeneész, a zene megszépíti életüket. Legnagyobb örömünkre pedig az szolgál, hogy öt unokánk közül a legidősebb, a tizenhét éves Hegyes Ádám zenei pályát választott és reméljük, hogy a jó Isten segítségével szép jövő áll előtte.

Dr. Vecseri Zsigmondné

A KEZDETI ÉVEK

- visszaemlékezés -

A második világháborút követő években, lassan kezdett visszatérni az élet Nagykőrösön is a régi kerékvágásba.

A napi megélhetési és lakásgondok mellett, már szórakozni és kulturális élményekre is vágytak az emberek.

A létesülő nagyobb üzemekben, intézményekben, közösségi szervezetekben a fiatalok egyre mozgolódtak. Sorra jöttek létre népi táncsoportok, színjátszó- és dalkörök, muzsikáló együttesek. Hol, mire volt irányító szakember, felszerelés és kedvező körülmény.

Így történt ez a Nagykőrösi Konzervgyárban is. Fiatalok járták végig az üzemeket, tudakozódva, hogy ki tud és ki szeretne énekelni, táncolni, muzsikálni. Az emberek lelkesedtek, a nyomasztó háborús évek hosszú kihagyásai után szinte éheztek a kultúrát.

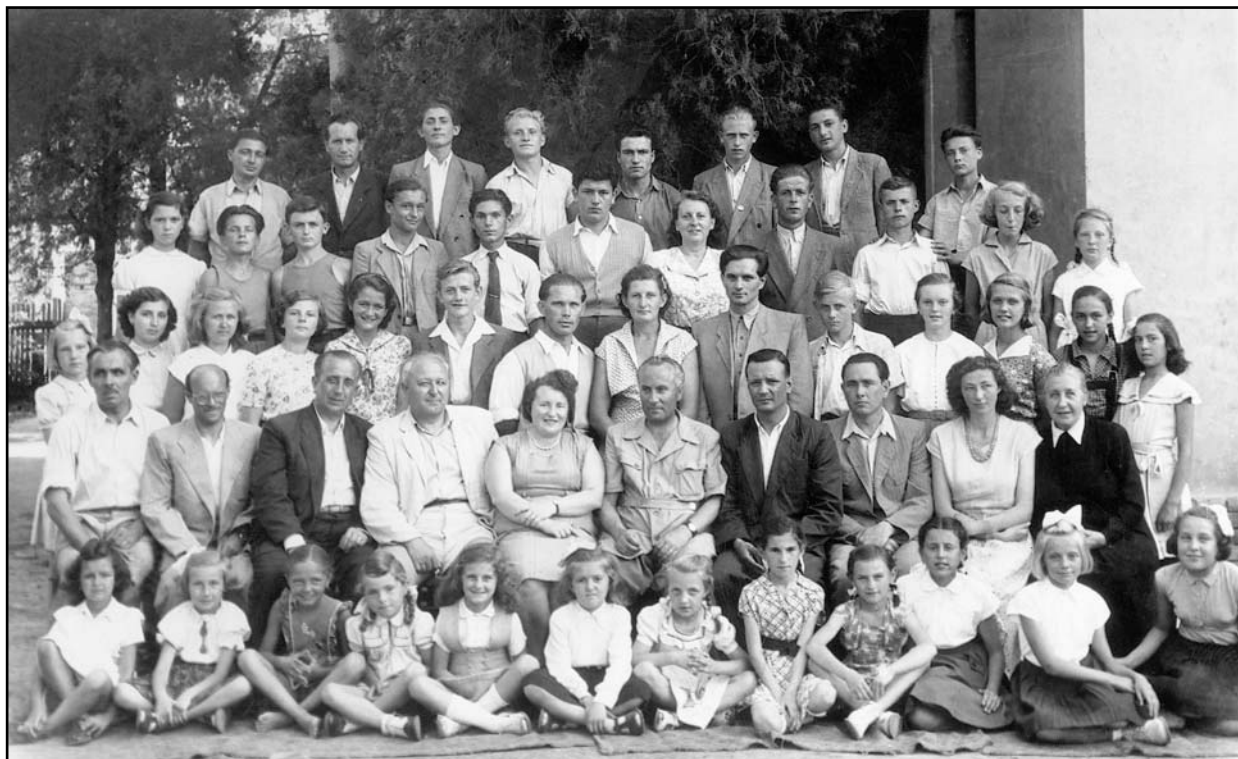
Előkerült a valamikori tűzoltózenekar néhány megmaradt hangszere, amely alapot adott a Nagykőrösi Konzervgyár fúvószenekarának elindulásához. Az érdeklődés a jelentkezőknél nagy volt, a hangszerismeret, a zenei szaktudás csekély.

Ezért elemi erővel jelentkezett 1953 körül az igény, a bontakozó városi zeneiskola irányába, szervezett hangszerismeret és zeneelmélet tanítására.

Akkor a konzervgyár dolgozója voltam és a kultúr csoportban a fuvlista szerepet osztották rám a zenekaron belül. Szerény kottaismerettel és némi szorongással kezdtem hozzá először a piccoló majd a fuvola megszólaltatásához, játéktechnikájának megismeréséhez, dr. Vecseri Zsigmond szaktanár irányításával. Kiváló pedagógiai érzékével, nagy türelmével viszonylag rövid idő alatt átsegített Zsiga bácsi a kezdeti nehézségeken.

A légkör, ami akkor a zeneiskolában uralkodott, bennünket mint növendékeket magával ragadott. Éreztük, hogy minden segítséget megkapunk a hangszerismeret és az elméleti alapok elsajátításához.

Ez a lelkiismeretes bánásmód ránk is hatással volt. Oda-haza sok-sok gyakorlással szorgalmasan készültünk az órákra. Az igyekezetnek meg is lett az eredménye, rövide-

sen beülhettünk a zenekarba. Ezután már a társas zenélés sikerélménye szárnyakat adott a további fejlődésünkhöz.

Fontos háttérévé vált a zeneiskola az egyre nagyobb létszámú zenekarnak. A réz- és fafúvósokon kívül az ütőhangszerek tanításának is folyamatosan megteremtették a szaktanári háttérét, kottatárát, tanulóhangszer szükségletét. Ezekből az alapokból fejlődtek ki az elmúlt évtizedekben, a mostani magas szintű fúvós- és ütőtanszak és a különböző zenei együttesek.

A kezdeti évek tanulóinak korszerűtlen összetételére jellemző, hogy a tizenévesektől a középkorúakig minden korosztály előfordult. A mellékelt 1954. évi tanévzáró fotóján jól megfigyelhető mindez.

Az első sorban széken ülők a szaktanárok, balról jobbra dr. Vecseri Zsigmond, Geszner Jenő, Szirmay Reginald, Herczegh László, Orosz Szeréna, Szilvássy László igazgató (mögötte e visszaemlékezés írója), Simon István, Szabados László, dr. Vecseri Zsigmondné (a mellette ülő már tanítvány).

A vegyes korosztály együtt tanulása senkit sem zavart, sőt szinte családiassá tette az iskola hangulatát. A vizsgákon, fellépéseken a kisgyerek és a felnőtt drukkolt egymásért, teljesen elsimultak a korkülönbségek. Aki valami szép

zenemű kottájához jutott, csereberéltük, kézzel másoltuk, gyűjtöttük.

Voltak a városban olyan énektehetségek, akiknek csak a háború utáni években adódott lehetőség hangjuk iskoláztatására, fejlesztésére. Ilyen a képen a felső sorban balról második Aczél János, az alatta lévő sorban hetedik Müller Ferencné.

Megkapó szép évek voltak ezek és így visszatekintve elmondható, őszinte elismerés illeti az iskola 50 év előtti indulását megalapozó vezetőket, szaktanárokat, akik küzdelmek árán teremtették meg a város mai kulturális életének meghatározó részét képező Weiner Leó Zeneiskolát.

Mindazok, akik megfordultak az elmúlt évtizedekben a zeneiskolában, hálás szívvel tekintenek vissza az ott eltöltött időre, amely némelyeknek világhírt, másoknak kenyeret adott, ismét másokban a zene megszerettetése által lelki érzékenységet, minden szép befogadására alkalmas személyiséget alakított ki.

Ez a felemelő múlt adjon erőt az iskola további sikeres jövőjéhez, a nehézségek legyőzéséhez.

Karsay Istvánné
egykori tanítvány

Visszaemlékezés

Sajnos, zeneiskolai élményeim elhomályosodtak. Igazán maradandó a „társas zenélés” emléke. Valamennyien teljesen kezdők voltunk zenei tanulmányainkban és ennek ellenére Herczegh Laci bácsi ismert dallamokat hangszerelt a mi tudásunkra. Néhány vonós, egy-egy zongorista alkotta ezeket a „kamarazenekekarokat”. A fúvósoknak a Konzervgyár Fúvószene-kara jelentette ezt. Én a Ládagyár citera zenekarában is nagybőgőztem. Ezt szerettük csinálni, gondolom néhányan talán ezért jártunk a hangszeres órákra.

Én 1955 nyaráig jártam a Nagykőrösi Zeneiskolába, akkor költöztünk Veszprémbe. Az iskola indulásáról vannak emlékeim. A zeneiskola indulását megelőző néhány hónapban, arra emlékszem tél volt, a Kultúr-házban valószínűleg szakköri keretekben, de volt zeneoktatás. Egyrészt erre építve, másrészt a Konzervgyár Fúvószenekekarának lehetőségeivel számolva kezdődött el a zeneiskola szervezése. Ez utóbb említett lehetőség kihasználása nagy felismerés volt.

A fúvószenekekar utánpótlást nevelt a zeneiskola, a hangszerellátást pedig a Konzervgyár állta. Hegedűt a tanulók szülei vettek, a városból néhány zongorát összeszedtek, megjavították, ahogy lehetett. Emlékszem egy Grim nevezetű zongorahangoló hetekig járt

le Pestről rendbetenni a zongorákat. Apám nálunk szállásolta el hétközben. No és nem utolsó sorban önálló épületet kapott az intézmény.

Nem szeretnék megbántani senkit, de úgy emlékszem, hogy kezdetben a tanári kart ének szakos általános iskolai és tanítóképzős tanárok illetve jó hangszerismerettel rendelkező emberek alkották. Később egy-két utazó tanár is volt. Az előírt képesítést munka mellett szerezték meg. Ezzel együtt akarták, hogy legyen zeneiskola, és olyan odaadással, lelkesedéssel végezték munkájukat, hogy a ma 50 éves zeneiskola alapjait letették, a város elfogadta az intézményt, igényelte az ott folyó munkát.

Az első két év elsősorban hangszeres oktatás mellett a szakmai munka feltételei megteremtésének ideje volt.

Én azt hiszem, hogy 1955 nyarára az iskola szervezeti keretei, a dologi és személyi feltételei megvoltak, mozgalmas oktatómunka folyt, emlékeim szerint népes tanulólétszámmal. A folytatást, ami nyilván a szakmai munka minőségi megerősítését jelentette, én már nem ismerem.

ifj. Szilvásy László

* * *

Visszagondolva 50 évvel ezelőtre úgy érzem, hogy a nehéz körülmények ellenére is tele voltunk lelkesedéssel, tettvággyal, nagyon sokat énekeltünk. Nekünk gyerekeknek nagyon könnyű dolgunk volt, mert kiváló tanáraink lendülete vitt magával. Jelentős szerepe volt ebben Édesapámnak, Szilvásy Lászlónak és Herczegh Laci bácsinak. Énekeltünk délelőtt a Mentovichban, délután a zeneiskolában, esténként hol a konzervgyári, hol a ládagyári kórusban.

Mindig készültünk valamire, gyakorlásaink központja a zeneiskola volt.

Kedves emlékem, hogy nyaranként a strandon ismert dallamokra, főleg Kodály biciniumokra Édesapám aktuális szöveget talált ki, itt gyakoroltuk, majd piacnapokon a színházépület egyik emeleti szobájában „hangosbemondóba” énekeltük. Hangulatos dolgok voltak ezek.

Barátok, ismerősök várták éneklésünket. Még mindig bennem van

m m m m l s r
b ő s é g e s e b b é l e t e t
m s m r d l, s,
j ó , f r i s s , f e h é r k e n y e r e t
szólt a dal aratás idején.

A színház épülete fontos volt számunkra. A nagyobb zeneiskolai hangversenyeket itt rendeztük meg. Sokan voltunk, zsúfolásig megtelt a nézőtér, még a környékbeli falukból is bejöttek.

Zongoratanítás volt 1953 előtt is Nagykőrösön, magántanárok tanították, de szervezett formában, központi tanterv szerint 1953-ban indult meg. Édesapámnak, mint iskolaalapító igazgatónak kellett összetoboroznia a tanárokat. Nagyon örült amikor beszervezhette Dr. Vecseri Zsiga bácsit és feleségét,

Márta néni. Mondta, hogy biztos oszlopai lesznek a zeneiskolának, ami be is igazolódott az évek során. Orosz Szerénke tanár néninél tanultam zongorázni, szerettem, sok szépet tanultam Tőle. Bizonyítanunk kellett, mi is haladunk úgy, mint a magántanárokhöz járó társaink. Nemes verseny volt ez. A többletmunkát számunkra a szolfézs tanulás jelentette. Minden elismerésem az akkori szolfézs tanároké. Idő kellett ahhoz, hogy elfogadjuk, gyerekek, szülők, valóban szükség van rá. A mi szolfézs óráink abban a nagyteremben voltak, ahonnan az erkélyre is ki lehetett menni. Egyik alkalommal elbújtunk az erkélyen, jött a tanár néni, gondolta nem vagyunk ott és elment. Utólag nagyon megsajnáltuk.

Még ma is elevenen előttem van az első szolfézs

vizsga. Csak annyi volt a feladat, hogy mindenkinek két kis dallamot el kellett énekelnie a 333-ból. A tanár bácsik választották ki, hogy melyiket, egyenként kellett bemutatni a teremben. Akkor a vizsgadrukk kötött le. Visszagondolva csodálatosnak látom, hogy a sok fehér blúzos lány és fiú a folyosón, az ablakokban, udvaron a 333-at énekelgeti egész délután.

Szívesen gondolok vissza a nagykőrösi zeneiskolás éveimre, örülök, hogy ott lehetek az 50 éves találkón.

Budapest, 2003. február

Szilvásy Aranka

65 éves nyugdíjas pedagógus

A zene iránti elkötelezettség fűtötte életét

Örömmel tettem eleget a kérésnek, hogy férjem, Simon István gazdag életútjára visszaemlékezsem.

1921. április 7-én született Szegeden. Egészen fiatalon lehetősége nyílt arra, hogy a levante zenekarban zenét tanuljon, majd 17-18 évesen a szegedi Honvéd Zenekarba került, ahol a kitűnő Fricsey Ferenc karmester irányítása mellett rövid idő alatt kibontakozott zenei tehetsége. Legszebb emlékei közé tartozott az ...az időszak, amikor fiatal katonazenészként a Szegedi Nemzeti Színházban játszhatott. Szorgalmas és tehetséges volt. Először trombita, majd klarinét és fagott volt a választott hangszere.

A második világháború idején is mindvégig a katonazenekarban teljesített szolgálatot. 1945-ben Budapestre került a Belügyminisztérium Művészegyüttéséhez, amelynek 1953-ig volt a tagja. Sok munka, tanulás, gyakorlás és sikeres fellépések sorozata töltötte ki ekkor életét.

A sors véletlen akaratából került 1953 szeptemberében Nagykőrösre az akkor alakuló Állami Zeneiskolába tanárnak, majd egy kis idő elteltével a Nagykőrösi Konzervgyár fúvószenekarának karmesteri teendőivel is megbízták.

A budapesti Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskolába 1959-60-ban tett képesítő vizsgát klarinét szakon és a karnagyai képesítést is megszerezte. Egész

életét a zene iránti elkötelezettség fűtötte. Igazi, vérbeli muzsikus volt. Lelkesedését, áldozatvállalását növendékeibe és a zenekar tagjaiba is sikerült átplántálnia. Ennek köszönhetően komoly sikereket értek el városunkban, országosan, de még külföldön is. Zenekarával számtalan fesztiválon vett részt nagy sikerrel, csakúgy mint a városi megmozdulásokon, amelyek elképzelhetetlenek voltak abban az időben az ő szereplésük nélkül. A sok-sok próba, szereplés olyan közösséggé kovácsolta a zenekart, amely mindig eleget tudott tenni az elvárásoknak.

Célja az volt, hogy a régi, hagyományos ún. rezesbanda jellegű zenekart „koncert” fúvószenekarrá szervezze át, ezáltal zenéjük zárt helyen is élvezhető legyen. Ez tette lehetővé, hogy nagyon sok hangversenyt tudtak adni. A zenekari tagok egyre fejlettebbek lettek zeneileg, hiszen a zeneiskolában folyamatosan képezték magukat. Az évek során sok a zenét magasabb fokon művelő zenész került ki a keze alól. Ők gyakran kiváltak a zenekarból, és bár a haza zenei életét gazdagították továbbra is, ez mindig kisebb-nagyobb visszaesést vont maga után a zenekar művészi színvonalában, ezért állandó szívós munkát igényelt az utánpótlás nevelése a zeneiskolában. Ezt feladatot természetesen szívesen vállalták.

A zenekar munkáját szakmailag elismerték, bizo-

nyítják ezt a kitüntetések, emlékplakettek, serlegek, köszönő levelek. Vezetése alatt a fúvózenekar 1968-ban és 1981-ben elnyerte az „Ezüst Lant” és 1970-ben a „Kiváló Együttes” minősítést. Ő maga is számos kitüntetést kapott a SZOT elnöksége és a művelődésügyi miniszter részéről. Az emberek általában szerették közvetlen, vidám természetéért, az idő haladtával mindenki Pista bácsinak szólította. 1990-ben hunyt el. 1993-ban, a Weiner Leó Zeneiskola negyvenedik évfordulója alkalmából már csak én vehettem át a „Nagykőrös város alapításának 625. évfordulójára” kiadott emlékérmét. Akkor is és most is nagyon hálás vagyok azért, hogy számon tartják áldozatos életét.

Kitüntetései:

1951 „A Magyar Zenekultúra Szolgálatában” 20 éves működéséért emlékérem

1971. „A szocialista Kultúráért” kitüntető jelvény

1975. „Szakszervezeti munkáért kitüntető jelvény arany fokozata”

1975. A zenekar megalakulásának 25. évfordulója alkalmából, a Nagykőrösi Konzervgyár vezetőségének kitüntetése

1978. A Nagykőrösi Állami Zeneiskolában folytatott eredményes tanári munkájáért „Miniszteri Dicséret”

1982. A Nagykőrösi Állami Zeneiskolában végzett sok éves lelkes, odaadó, szeretetteljes zenepedagógiai munkájáért a Pest Megyei Zenepedagógus Szakszervezettől „Pedagógus Szolgálati Emlékérem”

1983 és 1988 „Érdemes Társadalmi Munkás” cím a Hazafias Népfront Városi Bizottságától

1993 Posztumusz Nagykőrösért Emlékérem

Összeállította: Simon Istvánné

János Vitéz

Majd 50 év távlatából jó érzés visszaemlékezni életem nagyszabású szereplésére a világot jelentő deszkákon. Kisebb-nagyobb szerepléseket átéltem előtte is. Voltam Csillagszemű juhász a polgári leányiskolában, ahol baráti körömből alakított kis színészgárda engedélyt kapott, hogy az önképzőkörön belül az iskola emeleti sarki termében összegyűlt nézőközönség előtt a fenti darabot előadjuk. Előtte a családok házában próbálkoztunk kis jelenetekkel színre lépni, a nézőközönség pattogatott kukoricával fizetett. Hajh, bizony háború volt. Családon belül emlegették apai nagynéném János vitéz alakítását erről féltve őrzött fotó is készült. Snájdig huszár nézett velem farkasszemmet a képről. Tehát az indíttatás megvolt.

A főiskola ének-történelem szakára fel is vettek. Két évig Jászkarajenőn tanítottam. Kis kórusommal szép eredményt értünk el. Ekkor még Koroknay Klárinak hívtak, férjhez mentem, Bíró Sándorné lett a nevem. Hazajöttem Nagykőrösre a Petőfi Sándor Általános Iskolában taníthattam éneket. Itt keresett fel a Városi Zeneiskola igazgatója Bálint Ferenc s felkért, hogy fogadjam el az előadásra tervezett darab, a János vitéz „e dalmű” Ilonka főszerepét. Nagy kihívás volt,

bizonyítani kellett az egész város előtt. A próbák kettes szereposztásban folytak. Szinte egy csapásra összekovácsolódott egy lelkes gárda, pezsgett az élet az esti próbákon.

A pedagógus szakszervezet s a Városi Zeneiskola égisze alatt folyt a szereptanulás. A Zeneiskola szinte második otthonunk lett. Nem is lehet könnyek nélkül visszaemlékezni, hogy akkor ott a darab által mennyi barátságos emberre leltem. A kulturális élet sodrásába vitt magával az igazgató, Bálint Feri főszerző határtalan lelkesedése is. Szárnyakat kaptak az aggályoskodók, csak egy gondolat vezette a közösséget, fog ez menni, sikerülnie kell s tette mindenki a dolgát. Elinult egy gépezet, s úgy érezte mindenki, hogy nélkülözhetetlen s ez nagyon boldogító érzés volt. Felmentünk Budapestre az Erkel színházba megnézni a darabot hivatásos szereplőkkel, hogy lássuk, hogyan is kell megfelelni az elvárásoknak. Elég e az én hangterjedelem a szerephez? Mi lesz a magas hangokkal, az ominózus magas „C” helyén lesz-e? Attól kezdve hangképzésre, különórákra jártunk. Bálint Feri berendelte a szólóénekeseket, a kórus tagjait, zenekari próbák is voltak. Nem éreztük tehernek, sem munkának, játék

volt a javából, felnőttek játéka. A zenekar a konzervgyár fúvószenekarának tagjaiból, és a zeneiskolában hangszert tanuló diákokból verbuválódott össze. A fuvolán játszó Margitkával életre szóló barátságot kötöttem. Nyaranta, ha a strandon összefutottunk, sokat beszélgettünk az emlékezetes napokról.

Aztán jött a főpróba. Életemben először akkor volt paróka a fejemen, mikor lehozták Budapestről a bérelt jelmezeket. Emlékszem szép szőke, vastag hajfonataimra. Az én partnerem Szabados Laci a Rákóczi iskola énekét tanító tanára volt. Jókat neveltünk a francia udvar parókás népén, egyeseknek imitt-amott kilátszott saját haja a parókák alól. Probléma volt, hogyan oldjuk meg a tó jeleneteket a színpadon. Végül nem lett semmi fennakadás, a főpróba már simán lement. Azután következett az első esti előadás. Teltház volt, minden jól sikerült, nagy tapsokat kaptunk. Kőrösi Balázs is szerepelt, felesége Ica mama később mesélte, hogy a „Van egy szegény kis árva lány” kezdetű betétdalomat megsiratta. Ezt színészi bemutatkozásom legnagyobb elismeréseként könyveltem el. Jöttek gratulálni, az iskolám igazgatója, későbbi férjem, s a tantestület ott lévő tagjai. Az újságban méltatás volt minden szereplőről. Büszke voltam, jó kritikát kaptam. Nem hiába fáradoztunk. Még többször előadtuk váltott szereplőkkel a darabot, sőt a szervező bizottság tervezett egy külföldi fellépést is, de csak Esztergo-

mig jutottunk el egy előadásra.

Azután visszaállt az élet a régi kerékvágásba. Egy befejező szakszervezeti vacsorán még fogadtuk a gratulációkat, majd belevágtunk egy prózai darabba, de olyan fanatikus sikerű előadássorozatra, mint amilyen a zeneiskola és a városi pedagógus szakszervezet rendezésében a János vitéz volt

felnőttek előadásában, nem ismétlődött meg azóta sem.

Azóta már az akkori szereplő és rendező gárda fiataljai megöregedtek, az idősebbek el is távoztak az élők sorából, de akik élnek még, emlékeznek az együtt töltött szép napokra, arra az évre, mikor bizonyította a város, hogy összefogással lakói milyen nagy dolgokra képesek s milyen jó megmártózni avagy csak arcot is mosni a siker tavában s, hogy a Városi Zeneiskola nem hiányozhat a város életéből.

Nekem négy gyermekem járt zongoraórákra, volt tanítványom Módra Zsuzsika a Zeneiskola volt növendéke, majd tanára s jelenlegi igazgatója tanította őket nagy gonddal, szeretettel. Milyen érdekes módon fonódnak össze a városon belül az emberi sorsok.

Tünde lányom magával vitte a zene szeretetét Londonba, ahol férjhez ment s középiskolai matematika tanár. Tudatta velem, hogy most készül zongorát venni, hogy muzsikálhasson is. Úgy gondolom, ha egy család négy gyerekéből egy is foglalkozik a komoly zenével, bizonyítja, hogy már megérte fenntartani egy ilyen fél évszázados múltra visszatekintő intézményt, ami a városé volt s szeretném remélni, hogy a jövőben fenn is marad.

Időközben megérkezett Bakacsiné Kiss Éva barát-nőm válaszevele. Ő így emlékezik vissza az akkori napokra. Sajnos az édesapja, akit levelében említ meg-

halt. A helyi gimnáziumnak volt tanáras a pedagógus szakszervezet tagja. „Tudod, a János vitézzel sok mindent eszembe juttattál. Édesapámnak a szívügye volt és örült a sikerének, mint egy gyermek. Én akkoriban végig izgultam az egészet és megnéztem mindkét szereposztásban.”

Klárrikám, Te igazán fantasztikus Iluska voltál s ha jól emlékszem a Kis Pista bácsi (akkor nekem az volt) volt a Kukorica Jancsi. A másik leosztásra már nem is emlékszem. Vidám dolgok is előjöttek. Csikainé Irénke néni (aki már nagymama volt), mint francia királykisasszony azt énekelte „bár csak ne lennék gyöngö-

lányka” Aztán a toborzó: Huszár Lexi daliásan csinálta (illet hozzá), de amikor a kórus jött „megjöttek a huszárok, hozta isten őket... Baky Miki tanár úr (fizika tanárom volt a gimiben) a huszár nadrágban, ami kicsit bő volt és hát persze én és a közönség jó része ismerte, semmi huszáros nem volt benne. Ennek ellenére remek előadások voltak „esküszöm színészek sem csinálták volna jobban, de Te igazán klassz Iluska voltál énekben és külsőben is.”

Jó ezekre a dolgokra visszaemlékezni.

Horváth Lehelné

Emlékek a Nagykőrösi Zeneiskolából

A nagykőrösi Zeneiskolának megalakulása évében lettem növendéke.

Szirmai Reginald, Geszner Jenő, Hartyáni Dezső, Szilvásy László, Bálint Ferenc voltak a zongora és elmélet tanáraink.

Később néhány évig hegedülni tanultam Herczegh László tanár úrtól.

Az, hogy valaki zeneiskolás- a „mi időnkben” „rangot” jelentett, kicsit többnek érezhettük magunkat az átlagnál. Sokan jártunk egy-egy általános iskolai osztályból, összetartottunk jóban, rosszban. Szerettünk együtt lenni, csapatokba verődve jöttünk, mentünk a zeneiskolai órákra.

A zeneiskolát nagyon szerettük. Maga az épület vonzó és kedvesen romantikus volt számunkra. A parkot (udvart) kiváltképp kedveltük. A szünetekben, vagy az órákra várás idején szívesen játszottunk, netvetgélünk, énekeltünk ott.

Figyeltük egymás munkáját, ha valaki „szép darabot” kapott, többen is elkezdtek megtanulni. Igazi zenei légkörben éltünk, nemcsak saját tanárainkkal tartottuk a kapcsolatot, hanem bemehettünk társaink óráira is, sokszor elbeszélgettünk a többi tanszak tanáraival. Emlékszem Vecseri Zsiga bácsi fúvós óráira, ahol meghallgathattuk Vedres Szabolcsot, Tartsay Andrást, sokszor belátogattam Szerénke néni (Orosz Szeréna), Márta néni (Vecseri Zsigmondné) óráira is. Nem egyszer nekünk a vendégeknek is zenei kérdé-

sekre, vagy kisebb „hallásgyakorlatra” kellett ilyenkor választ adni, megfelelni. Természetes volt, hogy szeretjük a zenét és minél többet akarunk tudni. A hangversenyeken sokat izgultunk, de mindig élményt jelentett, akár növendéktársaink, akár művészek adták. Minden ilyen alkalommal ott voltunk a zeneiskolában, nem mulasztottunk egy alkalmat sem.

Minden tanárt ismertünk, szerettünk, és ez fordítva is igaz volt. A kezdeti évek nagyon családiasan teltek el. Különleges adottság volt ez, sok örömet és életre szóló élményt, barátságokat adott.

Hartyáni Dezső bácsi emléke nem elsősorban zeneiskolai tanárként maradt meg bennem. Az általános iskolában Ő volt az énektanárom. Óriási büszkeséget jelentett számomra, hogy negyedikesként énekelhettem a kórusában. (a kórus szót csupa nagybetűvel kellene írnom!) Kodály Zoltán: Isten kovácsa, Bartók Béla: Huszár nóta, Bolyongás című műveit nagyszerű érzés volt megszólaltatni (ma is tudom még a szólomomat!) E művek előadásáról rádiófelvétel is készült.

Geszner Jenci bácsi tudása rendkívüli és csodálatra méltó volt számomra. Mindig nagy sikert aratott zongorázása. A műveket hallás után tanulta meg (vak volt), többek között megtanult egy Diótörő részletet hanglemezről, amikor a Petőfi iskola balett szakköröseit kísérte.

Nagyon sokat beszélgettünk velünk a zenei formálásról, gondolkozásról, az előadóművészetről. Szigorú,

de igazságos kritikus volt. Sohasem felejttem el, amikor az egyik zongoraverseny megnyerése után a következőket mondta: örülök, hogy megnyerted, nagyon tehetséges vagy. A Bach és Mozart mű előadása kiváló volt. De azt ugye tudod, hogy a Bartók művet nem te játszottad a legjobban?!

A kamarazene műfajával is megismerkedhettünk. Elsősorban Herczegh Laci bácsi vezetésével. Beethoven VII. Szimfóniájának lassú tételéből szólaltattunk meg részleteket, csellón Herczegh László, hegedűn Hartványi Piroska, majd később Udvardi Éva közreműködésével. Erről szintén készült rádiófelvétel.

Bálint Feri bácsi Nagykőrösre kerülése felpezsdítette a zeneiskola hangversenyéletét. Ekkor önálló zenei estéket tartott, az iskola ének- és zenekara hosszabb műveket adott elő köztük Bálint igazgató úr saját műveit is.

Mindig figyelemmel kísértük a zeneiskola fiatalabb, tehetségesebb növendékeit. Tudtuk, hogy ki mit tanul, hol tart. Később, mikor már zenei pályára kerültem, kerültünk, többen mindig számíthattak tapasztalatainkra, tanácsainkra, esetleg segítségünkre.

Rendszeresen jártunk Budapestre hangversenyre és operába. Az egyik legnagyobb zenei élmény mégis egy Cegléden hallott hangverseny jelentette számomra. A Szvesnyikov kórus műsorát hallgattuk meg –

Kovács Pista vezetésével utaztunk Ceglédre.

Olyan hangzásvilág tárult elénk, mely számomra döbbenetes volt, teljesen magával ragadott a soha nem látott nagy kórus megszólalása, a különleges hanghatások. Ott hallottam először Kodály Zoltán: Esti dalt – a szövegnélküli éneklés varázslatosságát. Napokig a hatása alatt voltam és dúdoltam a „fülemben maradt” dallamtöredékeket.

Nagy elhatározás volt, hogy a zenét választottam életem hivatásául – jó választás volt. Tanárain segítettek, biztattak – felkészítettek.

Büszke vagyok, hogy a nagykőrösi zeneiskola növendéke lehettem – és arra is, hogy időben első vagyok aki az iskola növendékei közül elvégezte a Zeneakadémiát.

Tanításomban, a tanárjelöltekkel végzett munkámban mindig benne van az a törekvés, hogy a zeneiskolai tanítás olyan légkört teremtsen, úgy nevelje a növendékeket, hogy egész életükben megmaradjon a zene szeretete, segítsen a hétköznapi nehézségeit leküzdeni és állandó örömforrássá válják. Erre az indítatást a nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskolában kaptam.

Köszönet érte!

Papp Károlyné Papp Zsuzsa

Főiskolai adjunktus és zeneiskolai tanár

Zenei forrásom a nagykőrösi zeneiskola

Barna Zsuzsi igazgatónő szívélyes felkérése: „bármilyen jellegű zeneiskolai élményedről írd meg, különös, meghatározatlan örömmel érintett és elgondolkodtatott. Az emlékképek halmaza, a csapongó érzések és az események felvillanása, valamint a dokumentumok tényszerűsége sajátos koreográfiát öltve idézte, megjelenítette a múltat, az életem egy meghatározó időszakát.

Hol is kezdjem? Talán a nagykőrösi zeneiskolám és tanárain tiszteletteljes megemlékezésével.

1947. október elsejétől az Államilag Engedélyezett Zeneiskola növendéke lettem, ahol Járai Józsefné zongoratanárnő és Gyaraky Jenő, Hartványi Dezső (anyai ágon rokonom) szolfézstanárok irányításával kezdtem zenei tanulmányaimat.

Ez az iskola magániskola, kortörténeti vonatkozás-ként jelezném: a havi tandíj 50 Ft (sok pénz, hálás és utólag köszönet szüleimnek), az összeget a téli időszakban kiegészítette a tanóránkénti kettő hasáb tűzifa, amelyet természetesen a hónunk alatt cipeltünk. Legjobb emlékezetem szerint, rendkívül szigorú követelmények, színvonalas hangversenyek és igényes vizsgák kísérték első éveimet.

1952 szeptemberétől a ceglédi Állami zeneiskola nagykőrösi kihelyezett tagozatán folytattam tanulmányaimat Dr. Vecseri Zsigmondné, Márta néni (zongora) és Szilvássy László (szolfézs) tanároknál.

1953-tól a megalakult, önálló nagykőrösi Állami Zeneiskolába kerültem, ahol az utolsó 1957/58. tanévem megegyezett az érettségire készülődés idejével.

Tanáraim: Orosz Szeréna és Bálint Ferenc (igazgató) zongora, Kovács István, Bálint Ferenc szolfézs és Szilvásy László (igazgató) énekkar.

Mikor 1953-ban gyermekként beléptem a zeneiskola kapuján, olyannak láttam, mintha egy kastélyba érkeztem volna. Rácsodálkoztam és megnyugodtam, hisz ez nem is igazi iskola. A tágas, kertes udvar a padokkal a délutáni várakozás, a beszélgetések, az órai késések és esetenként a szolfézs órai mulasztások okaként is szerepet játszott.

Milyenek voltak tanáraim? – Márta néni, Szerénke néni a tolerancia, a kedvesség, a mosoly élő megtestestítői. Mindig megértéssel ösztönözték növendékeiket, és észrevétlenül motiváltak, differenciáltak. Hogyan? Igen egyszerűen, aki nagyon tehetséges volt az a maximumot kapta és maximumot kellett hogy nyújtsa. Akinek az adottságai, képességei, esetleg érdeklődése szerényebbek voltak, az is egy életre szóló zenei és emberi találkozás élményét kapta.

Bálint Ferenc igazgatóm, zongora- és szolfézs tanárom. Kívánsága szerint, mikor igazgató lett, a magasabb osztályos növendékek nála folytatták tanulmányaikat, így én is. Hallatlan dinamikus, harsány, lángholó és szikrázó egyéniség volt. Az óra „felépítését” és a tananyag feldolgozását a pillanatok hangulata határozta meg. A foglalkozásokon, ha megkértük, szívesen zongorázott saját műveiből, eredeti módon. Ilyenkor teljes átéléssel játszott, Ő volt az előadóművész és a zeneszerző, igen látványosan. Gyakran más zeneszerzők művei is felcsendültek, a kottát hirtelen mozdulattal az óriási szekrényének zsúfolt rendezetlenségéből előkapta, ámultam, mert mindig egy mozdulattal megtalálta. A túlradó, szenvedélyes tanári, órai műsort követte a csoport szolmizációs „szereplésre”, program Kodály Marosszéki táncok főtémája.

Évekkel később egy másik Feri bácsit ismerhettem meg. Az érdi zeneiskola igazgatója voltam és a Pest me-

gyei igazgatói értekezleten rendszeresen találkoztunk. Nagyon csendesnek, visszafogottnak mutatkozott, a körülötte zajló hivatalos ügymenetre nem igazán figyelő, bölcs és magányos már máshol járó személye szinte megbénított. Akkor sajnáltam, ma megértem.

Miért szeretem az operát? Kovács István tanár úr először jegyet hozott, majd operabérletet vásárolhatunk, és vitte a zeneiskolásokat a vasárnapi délelőtti ifjúsági operaelőadásokra, Budapestre. Benyomásom, a tanár úr érezte, mennyire fontos, hogy megismerjük és nyitottak legyünk más zenei értékek befogadására. Így kaptam, illetve alakította ki ragaszkodásomat és az örök kötődésemet a műfajhoz.

Arra gondolok, hogy a most felelevenített töredékek és érzések, az akkori helyzetemben nem is fogalmazódtak meg bennem. Valószínűleg azért, mert az érdeklődésemet a hatásosabb és mozgalmasabb jelenségek irányították. Így a fúvószenekar katonás meneteleése, az ifjúsági vonószzenekar hegedűjátékosainak jellegzetes intonációja, a Bartók emlékverseny (1955/56. tanév), ahol a három kortárs zongorista Papp Zsuzsi, Szabó Ditu és Szabó Emőke (húgom) nemes versengése zajlott. Egy biztos, ezek az alkalmak ünnepek voltak az ünnepek tiszteletéhez méltóan.

Visszavándorolva a tizenéves múltam zeneiskolájához, nehéz szépen, konkrétan és szakszerűen meghatározni az iskola szellemiségét, milyenségét, Inkább személyes életem alakulásával példázom: nem készültem zenei pályára, de a sors kiszámíthatatlansága és talán szeszélye folytán több évtizede a zene, a zeneiskola a nagyon szeretett munkám és munkahelyem.

Ezért, szeretném hálás szívvel, hűséges volt növendékként megköszönni az emlékezetes és az életutamat meghatározó éveket a nagykőrösi zeneiskolának az én zenei forrásomnak.

Szabó Júlia

A Zeneiskola a második otthonom

A nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskola 50 éves és szinte hihetetlennek tűnik, hogy növendékeként és tanáraként (a szegedi tanárképzős éveket leszámítva) én ezt a hosszú időt végigkövethettem.

Amikor 1946-ban iskolába kezdtem járni, Édesanyám beíratott Járai Józsefné zongoratanárnőhöz is, aki Budapestről járt le tanítani. Zongoránk nem volt és bizony nagyon sokáig nem is lehetett, de sohasem gondoltam arra, hogy ez olyan akadály lenne, amiért ne tanuljak tovább. Már 2. osztályban Herczegh Laci bácsi tanította az éneket és egy d-f éneklése után beválasztott az iskolai énekkarba. Amikor alakult a zeneiskola megkérdezte, hogy lenne-e kedvem hegedülni tanulni Nála a zongora tanulás mellett. Természetesen nagy kedvvel kezdtem a hegedülést is a Dobos Balázs nagykőrösi hegedű készítőtől vásárolt hangszeren. Az iskolában az éneket ezután Szilvásy László tanította, aki a következő évben már a zeneiskola igazgatója lett. Szinte hihetetlen, hogy mennyire bízott bennem, mert még ceglédi szerepléskor is rám bízta az iskolai énekkar vezényletét. Herczegh Laci bácsi a hegedűseiből a hangversenyekre egy-egy kis zenekart mindig összeállított. Nagyon élveztem ezeket a közös muzsikálásokat. Úgy emlékszem, hogy 1953 őszén Laci bácsi közölte velem, hogy majd hegedűóra után bevisz egy új tanárhoz, Bálint Ferenchez, aki ezután az iskolai zenekari foglalkozásokat fogja majd vezetni. Ezen az első órán csak magam voltam, ennek ellenére nagyon alaposan foglalkozott velem. Biztosan ügyesen hegedülgettem, mert az óra végén azt mondta, hogy én leszek a zenekar koncertmestere. Láthatta az arcomon, hogy fogalmam sincs arról, hogy mit jelent ez a szó, mert szépen el is magyarázta. Ezután 5 évig, amíg az iskola tanulója voltam, én töltöttem be ezt a szép „tisztiséget”. 1954 őszén, amikor Járainé már nem járt le tanítani, akkor Édesanyám és Herczegh Laci bácsi kérésére Bálint Ferenc felvett tanszakára. Így Nála folytattam a zongora tanulmányaimat. Igyekeztem, hogy mind a két hangszeren szépen haladjak. Szilvásy László Veszprémbe költözése után szolfézusra Bálint Ferenchez és Kovács Istvánhoz jártam. Pista bácsi lelkesen szervezte a pesti utazásokat. Nem is tudok úgy az Erkel

színházba belépni, hogy fel ne nézzek az emeleti utolsó sorokra, ahol Vele mindig ültünk és sok-sok szép operát megismerhettünk. Mindig nagyon jól éreztem magam a zeneiskolában. Az udvaron jókat lehetett játszani, hintázni. Életre szóló, egymást segítő barátságok alakultak ki közöttünk. Most csak egy ilyet emelnék ki. Elérzékenyülök, ha arra gondolok, hogy milyen gondosan segített nekem Papp Zsuzsi szolfézsból a felvételem előtt. Azok a tanárok is szeretettel vettek körül, akik nem tanítottak. Vecseri Márta néni mindig érdeklődött, hogy mi szépet tanulok. Hartyáni Dezső bácsi mindig vigyázgatott rám, hazakísérgetett.

Pontosan nem emlékszem, hogy mikor is alakult ki bennem, hogy zenetanár szeretnék lenni. Az első növendékem 4. elemista koromban volt. Egy másodikos kisiút tanítottam énekre az anyukája kérésére. A zenét mindennél jobban szerettem. Herczegh Laci bácsi tanácsára mentem el Békéstarhosra is felvételizni, bár tudtuk, hogy megszüntetik ezt a csodálatos intézményt. Hálás vagyok Herczegh Lászlónak, Kollár Pálné szegedi Konzervatóriumi igazgatónőnek, Gábor Arnoldné hegedűtanárnak, akik mindig felelősségük teljes tudatában segítettek Édesanyámnak a döntéseiben, hogy hogyan alakuljon az életem.

Amikor 1963-ban Szegeden megkaptam a diplomámat zongora-szolfézs szakon, természetes volt, hogy visszajövök Nagykőrösre tanítani, hogy a Szegeden megszerzett tudásomat továbbadjam olyan odaadó lelkesedéssel, ahogyan én kaptam.

Tanárként, amikor először beléptem az iskolába, bizony nagyot dobbant a szívem. Bálint igazgató úr és mindenki olyan nagy szeretettel fogadott, hogy hamarosan „otthon” éreztem magamat. Szabó Dituval kölcsönösen nagyon örültünk egymásnak, hogy együtt kezdhettünk tanítani. Valójában nekem nem volt furcsa, hogy a növendékek egy része tegezett, hisz ismertük egymást gyerekként is. Aztán a régi pajtások közül jött Pólus Laci is tanítani. Milyen jól esett, hogy elismerte és dicsérte munkámat Geszner Jenci bácsi, Szerénke néni, Vecseri Zsiga bácsi, Simon Pista bácsi. Természetes volt, hogy kísértem Németh László, Szabados László, Hartyáni Dezső, Kis István

kórusait szerepléseiken. Élveztem a más hangszeres gyerekekkel és a kollegákkal az együtt muzsikálást. Múltak és rohantak az évek! Ha jól számolom ez már 39. tanévem. Már régóta előfordul, hogy volt növendékeim gyermekeit is tanítom. Remélem, hogy azok a kedves tanítványaim, akik szintén ezt a szép hivatást, a zene szeretetének „elhintését” választották, továbbfolytatják majd itt Nagykőrösön is ennek a most 50.

évfordulóját ünneplő lelkes, egymást segítő, egymásra szeretettel figyelő tantestületnek az odaadó munkáját. Kívánom, hogy a jó Isten adjon az iskola mostani tanárainak egészséget és békességet a mindennapi munkájukhoz, és köszönöm Nekik, hogy még itt lehetek közöttük.

Hartványi Mária Piroska

Kedves Zsuzsa!

Szeretettel köszöntelek a Zeneiskola 50 éves jubileuma alkalmából.

Szeretettel gratulálok Neked és Tantestületednek, és szívből kívánom, hogy sok öröme, öröme legyen ennek a szép évfordulónak megünneplésében.

Gratulálok a jubileumi emlékkönyv, vagy emlékezőkönyv ötletéhez is, hiszen sokszor csak a történelmi hűséghez, a szakmai eredményekhez ragaszkodunk egy-egy ünnepi megemlékezésnél, és elmarad az a sok ember gondolat, mondanivaló, ami nélkül pedig nincs igazi emlékezés, ünneplés.

Köszönöm, hogy lehetőséget kaptam arra, hogy az emlékkönyv lapjain az én gondolataim is megjelenjenek.

Nem is tudom, hogy kivel, kikkel kezdjem az emlékezést?

Azokkal a nagykőrösi Szülőökkel, akik igényelték ennek az intézménynek a létrejöttét, éltették és éltetik ma is a zeneiskolát; vagy azokkal akik több éves zeneiskolai tanulmányaik után, zenekedvelő felnőttek lettek, akikkel hangversenyeken, nívós rendezvényeken, mint közönséggel találkozunk? Gondoljak azokra a mindenkori városi vezetőkre, a többi társintézmény igazgatóira, tanáira, munkatársaira, akik segítették a zeneiskola működését; vagy azokra emlékezem, akik a zeneiskola vezetői, tanárai voltak, és minden tudásukat, erejüket, sok esetben az egész életüket, ennek a zeneiskolában végzett lelki, zenei nevelés-oktatás ügyére tették fel? Azt hiszem, a kollegiális és emberi kapcsolataim alapján az utóbbiakat választom, az előbbieket előtti főhajtás mellett.

Te tudod, hogy mindig szívesen mentem és megyek

Nagykőrösre!

Szeretem azt a városközponttól nem messze lévő, kicsit kanyargós utcát, aminek a végén előbukkan, kiemelkedik a Zeneiskola szép, komoly épülete, rendben tartott kertjével, udvarával. Szerettem oda belépni, mert úgy éreztem, hogy a vendég „szent”. Ott mindig megkülönböztetett szeretettel, tisztelettel, kedvességgel, és örömmel fogadtak. Biztos vagyok benne, hogy nem csak engem, hanem minden kedves vendéget. Valószínű vendégszerető a város, és ez a szellem érezhető nálatok is. Biztosan így alakították ki ezt a mindenkori vezetők, s így maradt meg mind a mai napig.

Szilvász László igazgató úrral nem találkoztam, de nagy tisztelettel gondolok rá, mint alapító igazgatóra. Az őt követő Bálint Ferencre viszont mindig szívesen emlékezem. Az a határtalan életszeretet, tenni akarás, a mindig többet, jobbat, szebbet elérni vágyás ami Őt jellemezte, nagy erőt jelentett az iskolának. Te aki a növendéke voltál a nagykőrösi zeneiskolának, ismerhetted őt mint igazgatót, emlékezhetsz azokra az értekezletekre, melyeket jól eső pátoz jellemzett, így téve élvezetessé azokat. Itt mindenki érezhette, hogy Ő a családfő, rá kell figyelni, vele kell haladni. Kitűnően képzett muzsikus volt Ő és ez érződött minden munkájában, a magatartásában, egész életében. Kedves kapcsolat fűzött és fűz ma is a családjához.

És hogyan emlékeznék szívesen Kis Istvánra, aki Bálint Ferenc után vette át a zeneiskola vezetését, tiszteletben tartva a hagyományokat, érvényesítve a már gyakorlott vezetői stílusát, megtartva a családi légkört, vigyázva az addig elért eredményeket. Ő megtiszteltetésnek tekintette ezt a pozíciót, és mindent meg is tett

a kollegákért, a növendékekért, azért, hogy az iskola munkája jó légkörben folytatódjék. Szeretettel gondolok az Ő családjára is.

Aztán jöttél Te, akit én még Móra Zsuzsának ismertem meg. Te igazán „saját nevelésű” igazgató vagy, hisz itt voltál zeneiskolai tanuló ide jöttél vissza tanárként, majd a szakmai munkát, a rátermettséged, a szorgalmad és a helytállásod alapján itt vált belőled a Nagykőrösi Zeneiskola igazgatója. Légy erre mindig büszke Zsuzsa!

Nagy idők nagy tanúi voltak az elődeid, akikről nagyon sok mindent megtanulhattál, és ezzel együtt nagyon sok szép és fontos feladatot is kaptál. Ne felejtkezz el Róluk, amikor nagy célokat, feladatokat tűzöl magad elé. Te pontosan tudod, hogy mit kell tenned, hogy a munkád, a munkátok a ma gyermekének életét, lelkét tegye szebbé, gazdagabbá. Tudsz és szeretsz dolgozni, sikeresen végzed a munkádat, remekül képviseled az intézményt mindenütt ahol kell, és lehet, benne vagy a város, a megye és az ország szakmai vérkeringésében. S hogy mindezt ezután is jól végezhesd támaszkodj a továbbiakra is a kollegáidra. Neveld őket sok szeretettel úgy, hogy mindig számíthass rájuk. Akiket én ismerek és akikre emlékezem, azokra lehetett és lehet mindig számítani. Hogyan felejthetném el Vecseri Zsigát, aki maga volt a zeneiskoláért élő zenetanár megtestesítője, amellet, hogy szakmailag és emberileg is példakép lehetett; vagy a felesége Mártika, aki angyali türelemmel és szeretettel tanított és talán tanít még ma is. Hogy felejthetném el Szerénkét, akinek nagyon nehéz sors jutott, de mégis mindig mosolygott, tanított, dolgozott. Mit mondhatnék Hartványi Pirikéről, aki ma is az egyik lelke a zeneiskolának, aki nem ismer lehetetlen feladatot. Vagy Németh Ágotáról szóljak, aki megpróbált szebb hivatást választani a mienknél, mégis visszatért hozzánk. De ki ne emlékezne Hartváni Dezső bácsira, az ízes beszédű Simon Pistára, aki nevelte-nevelte a fúvósokat, hogy minél szebben szóljon a zenekar; és minden hízelgés nélkül kell írnom Barna Elek-ről, aki nagyon sok szép sikert ért el a fúvószenekarral, Berndt Mária derűje, Kovács Pista szellemes társasága, Szirmayné Gabi, aki a külsejével is nevelt, Németh Margit, vagy Arnoldné Edit fiatalos lendülete, és sok-sok emlékezetes pillanat, amelyeket így egyszerre nem is lehet felsorolni. Ugyanígy nem lehet felsorolni azokat az eredményeket sem, melyeket a mindenkori tanárok el-

értek. Az együttesek nevelése, és a tehetséges szólisták szép eredményei túljutottak a város és Pest megye határain, túl az országhatáron is. Ezek az események nagyszerű szakmai és emberi kapcsolatokat teremtettek. Sokat jelentenek az iskola, a kollegák, de főleg a zeneiskolai növendékek életében. Lehet, hogy egyénileg soha nem jutnának ilyen élményekhez, ilyen kapcsolatokhoz, mint így a zeneiskolai tanuláson a zeneiskolán keresztül. Azt hiszem, igen hosszú lenne a zenei pályára indított növendékek névsora is. Sok szép eredményetek van ezen a téren is. Akik elmentek, megállják a helyüket, a zenei élet különböző területein, mint például Szűcs Zoltán, vagy Beleznay Tibor, vagy a Pest megyei zeneoktatásban meghatározó szerepet betöltő Papp Károlyné Papp Zsuzsa, és Szabó Júlia.

Látod, milyen sok minden jutott eszembe ennek a szép évfordulónak a kapcsán, és mennyi minden van még amit el lehetne mondani! Most egy pár szép élményemet említem meg, amelyek kiemelkedőek: Dobszay László tanár úr szolfézs továbbképzései, amelyek nagyszerűek és a maguk korában igazán modernek voltak, vagy milyen felemelő érzés volt Bárdos Lajos tanár úr előadását meghallgatni egy másik szép évforduló kapcsán; de megemlíthetem a sok szép zenekari hangversenyt, a megyei vagy országos rendezvényeket, a filharmoniai ifjúsági és felnőtt koncerteket is.

Nehéz, de szép időszak volt ez az elmúlt 50 év a Nagykőrösi Zeneiskola történetében, életében. Gondolom, most ki-ki gyűjtögeti, és csokorba szedi az emlékeit, élményeit, és közösen készülődtek arra, hogy ez az esemény is emlékezetes maradjon. Szívből kívánok Neked és Nektek erőt, hitet és sok szép sikert a következő időszakban is.

Kedves Zsuzsa! Kérlek szépen, hogy fogadd el tőlem, ezt a levél formában megírt emlékezést. Így tudtam személyes hangon megfogalmazni ezt a pár gondolatot, melyeket az emlékkönyvbe szánok. Beszélgetni könnyebb és jobb lenne, remélem, hogy majd erre is lesz lehetőség.

Budapest, 2003. február 25.

Sok szeretettel üdvözöllek:

Varsányi Lászlóné Ani
Pest Megyei Zeneiskolák
nyugalmozott főelőadója

Emlékeim a nagykőrösi Zeneiskolából

1954. nyarán udvarunkon játszadózva szüleinktől örökölt jó hallással – felfigyeltünk a szomszédból áthallatkozó hegedű és zongora muzsikára. Herczegh Laci bácsiék költöztek a mellettünk lévő házba.

Édesapámmal jó barátságban voltak, így kérdezősködésünk után nem sok kellett ahhoz, hogy a szülők „megegyezzenek” zenei neveltetésünk ügyében. Laci bácsi barátságosan, áthívott lakásukra: énekeltünk, majd nagy kerek mosollyal hegedűt adott kezünkbe. A fiúknak – Zolti fivéremnek is a barátság jeleként – egy „kemény barack” is járt a fejére. Én mindig zongorázni szerettem volna, de a hegedű beszerzése volt a megoldható. „Nyikorgott” is kezdetben szegény hegedű. Három évi hegedülés után zongorázni is beiratkozhattam, Márta nénihez (Dr. Vecseri Zsigmondnéhoz). A zongora „azonnali engedelmessége” nagy örömet jelentett számomra. Márta néni tanításával zenei kifejezőképességem fejlesztésére tette a hangsúlyt, jó pedagógiai érzékének köszönhetően igen szép eredménnyel. Ez a fejlődés hegedülésre is előnyösen hatott.

Nagyon szívesem emlékszem vissza a növendékhangversenyekre:

A nagyterem előtti szobában – Hartyányi Pirike igazgatása és biztatása mellett – vártuk sorunkat, kicsiktől a nagyok felé. Amikor beléptünk a hangversenyterembe, Laci bácsi a zongoránál várt bennünket. Felhangolta a hegedűt, bement a darab címét és kezdtük a játékot. Mindig ő kísért bennünket. Kisgyerek fejfel számomra érhetetlen, s egyben csodáltnivaló volt, hogy hegedű ta-

nár létére hogyan tud zongorázni, sőt, kotta nélkül kíséreni. Később tudtam meg, hogy ő eredetileg Nagykőrösre organista-kántornak jött, Márton Barna halála után.

Másik kedves emlékem: a kiszeneke. Egy ünnepségen Laci bácsi hangszerezésével eljátszottuk az „Erdő mélyén esti csendben” zenekari változatát. Én a harmadik hegedűben játszottam. A többszólamú muzsikálás már akkor felejthetetlen élmény volt számomra.

Herczegh László tudta, tanította is, hogy a közös zenélés a legmagasabbrendű emberi kapcsolat a szépség mellett. Ezért juthattunk el irányításával az országos kamarazene fesztiválokra: 1959-ben Veszprémbe, 1960-ban Budapestre. Laci bácsinak és Márta néninek köszönhetem, hogy Szegeden a Zeneművészeti Szakközépiskolában érettségiztem.

Fentieken kívül még megemlíteném, hogy a zeneiskola volt az a hely, ahol a város más iskoláiba járó gyerekekkel is megismerkedhettünk és barátkoztunk, sőt, együtt játszottunk a nagy udvaron. A sok kedves ismerősre gondolva 40 év távlatából is öröm tölt el.

A zene szeretetét és emberformáló hatását – férjemmel együtt – három gyermekünknek is átadhattuk, akik élethívásuknak választották a zenei pályát.

Kecskemét, 2003. február

Dr. Kovács Lórántné
(Dr. Török Éva)

Hogyan lettem hegedűtanár?

Életem egyik legmeghatározóbb élménye volt, amikor kislányként Édesanyám elvitt a nagykőrösi Zeneiskolába. Megálltunk egy ajtó előtt, melynek olajfestéssel lekenet ablakán nem láthattam be. Számomra ez volt a „hatedik szoba”, ahonnan olyan csodálatos muzsika áradt, amelyet én még soha nem hallottam. Megkövülten álltam, és azonnal beleszerettem a hegedű szívet-lelket melegengető hangjába. Amikor kinyílt az ajtó, láttam, hogy egy bácsi (később megtudtam, hogy Herczegh Laci bácsi) tanít egy nagyfiút, és tőle származik ez a gyönyörű

hang. Azonnal tudtam, hogy én csak ezt a hangszert választhatom, és csak hegedűs lehetek.

Hartyáni Dezső bácsihoz kerültem, akire mindig hálával gondolok, mert legjobb tudása szerint, szabad idejét feláldozva, gyakran még a lakásán is tanított.

Szívesen gondolok vissza arra a mozgalmas zenei életre, amely Bálint Ferenc igazgató úr vezetése idején volt. Ott lehettünk minden Kamarazene fesztiválon, zenekari bemutaton (Hódmezővásárhely, Székesfehérvár, Budapest, Cegléd). Gyermekoperát is rendezett igazgató úr.

Ezek csodálatos élményt jelentettek, amelyek egyértelművé tették számomra a zenei pályát.

Cs. Nagy Géza fiatal hegedűművész volt utolsó zeneiskolai évemben a tanárom. Az ő szakmai tudásának köszönhetem, hogy felvettek a szegedi Konzervatóriumba. Sok gyakorlás és szorgalmas munka eredményeként bejeljesült gyerekkori álmom: hegedűtanár lettem.

A Főiskola elvégzése után hazakerültem az „Alma Materbe”, ahol Bálint Ferenc igazgató úr büszkén mutatott be, mint végzett tanárt. A szívem majd kiugrott örömben, hogy annak az iskolának a tanára lehetek, amelynek növendéke voltam. Az új élet sok szép emléket adott. Együtt lehettem azokkal a tanárokkal, akik gyermekként szerettek, és kollégaként még nagyobb szeretettel fogadtak. Lehetőségem nyílt állandó kamarazenélésre. (Hartyányi Pirike, Dávid Sándor, Kovács Ildikó és később húgom, Németh Ágota társaságában). Tanárként kilenc évet töltöttem a nagykőrösi Zeneiskolában (1970-1979). Tehetséges gyerekeket taníthattam (Kulin Katalint, Molnár Editet – ők hegedűtanárok lettek) és Emődi Zsuzsát, aki kilencévesen Szombathelyen első lett az Országos Hegedűversenyen.

1979-ben családi körülményeim Kecskemétre szőlítotak. Azóta az M. Bodon Pál Zeneiskola tanára vagyok.

Szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, akik pályámon segítettek. Először drága szüleimnek, akik mind az öt gyermeküknek megadták a zenei nevelés alapjait, és áldozatok árán is zenére tanítottak bennünket. Tudták, hogy a muzsika által olyan szférába kerül az ember, amit csak az ért meg, aki vagy maga is műveli, vagy legalább nyitott szívvel hallgatja. Ezt igyekeztem én is a növendékeimnek továbbadni.

Köszönöm a jóságot, kitartó törődést Bálint Ferenc igazgató úrnak, aki minden lépésünket figyelte. Hegedűtanárainak, és nem utolsósorban Hartyányi Pirikének, aki kedves, mindig derűs, de szigorú következetességgel – úgy gondolom – valamennyi növendéket felkészített szolfézból a felvételre.

Hálás szívvel gondolok vissza az itt töltött, feledhetetlenül szép évekre, a sok szeretetre, amelyet itt diákként és tanárként is kaptam.

Fellegi Jenőné
Németh Gitta

Zeneóvodától a Ki Mit Tud-ig

Nagykőrösön születtem 1947-ben. Rendkívül muzikális, zeneszerető – mondhatni zenebolond családba pottyantott a gólya. Már kora gyermekkoromban baráti összejövetelek alkalmával rendezett zenehallgatási estéken vettem részt rendszeresen. Ezek a meghitt esték mély nyomokat hagytak bennem és biztos vagyok abban, hogy zeneszeretetemet itt alapozták meg szüleim. Ma is élénken emlékszem a társaság néhány tagjára, többek között Márton Barnára, Kovács Istvánra és dr. Ruttner Bélára.

Édesapám, aki maga is jól játszott zongorán, büszke volt arra, hogy fia már 4 éves korában dúdolta Beethoven 7. Szimfóniájának néhány ismert részletét. Ma is nagyon szeretem a szimfóniákat és az operát, de akkor annyira el voltam ragadtatva Verdi Aidájától, hogy állítólag az volt a kikötésem a zeneóvodai beiratkozásnál, csak akkor tanulok zenét, ha Radames lehetek.

1953-ban írtak be szüleim a zeneóvodába és osztálytársaimmal, akikre emlékszem, Matúz Pista, Udvardi Éva, Winkler Éva, Kádár Lenke, Bakai Pista, Adorján Kati, Tihanyi Márta, egy csoportban kezdtem meg zenei tanulmányaimat. Az első szolfézs tanárom Szabados László volt, majd később Németh László. Be kell vallanom őszintén, a kiváló tanárok ellenére, soha nem szerettem meg a szolfézszt.

Viszonylag korán, fél év múlva elkezdtem hangszert tanulni. Első hangszerem a zongora volt. Két évig küszködött velem Bálint Ferenc, akit őszintén sajnáltam. Sajnos nem volt zongoránk és nem tudtam gyakorolni.

Ezt követte a hegedű. A mai napig is hálával tartozom a sorsnak, hogy Herczegh László tanítványa lehettem. Azon túl, hogy a zenei ismereteim igazi alapját Tőle szereztem meg, nagyszerű ember és kiváló

pedagógus volt. Mindig há-
lával gondolok Rá. Sokszor
eszembe jutnak azok a hegedű
órák, amikor Hartyányi
Piroska és Németh Margit
hegedű játékát élvezhettem
– irigykedve – Laci bácsinál.

Ahogy teltek az évek egy-
re közeledett az áhított
„Radames”, énekelni kezd-
tem. Elhagytam a hangszer-
tanulást és a szolfézst is,
ezeket ma már nagyon saj-
nálom, be kell vallanom tö-
redelmesen.

Nagyon sokat szerepel-
tem házi hangversenyeken
és városi rendezvényeken.
Nagyon szerettem a közön-
séget, mindig szívesen lép-
tem fel.

Életem egyik legnagyobb élménye kötődik szerve-
sen a Nagykőrösi Zeneiskolához. A tragikus körü-
lmények között elhunyt Szentirmay Gabriella szere-
tett ének tanárnőm felkészítésének és Hartyányi Má-
ria tanárnő csodálatos zongorakíséretének köszönhe-
tően 1965-ben bejutottam a Ki Mit Tud elődöntőbe,
ahol Csajkovszkij: Anyegin – c. operájából Lenszkij

Első csoportképünk. (1954)

áriáját énekeltem. Ez az élmény csodálatos volt. A mai
napig is ezt tartom zenei pályafutásom csúcsának. A
Tv adás két napos gyötrelme, ahol maga az adás volt a
megváltás elrettentett a művészi pályától. Talán jó,
hogy abba hagytam ezen a ponton, talán nem, nem tu-
dom. Minden esetre ma már nagyon sajnálom.

Nem hagytam abba teljesen a zenét. A mai napig is
fellépek, igaz csak családi rendezvényeken. Még most
is nagyon szeretek énekelni.

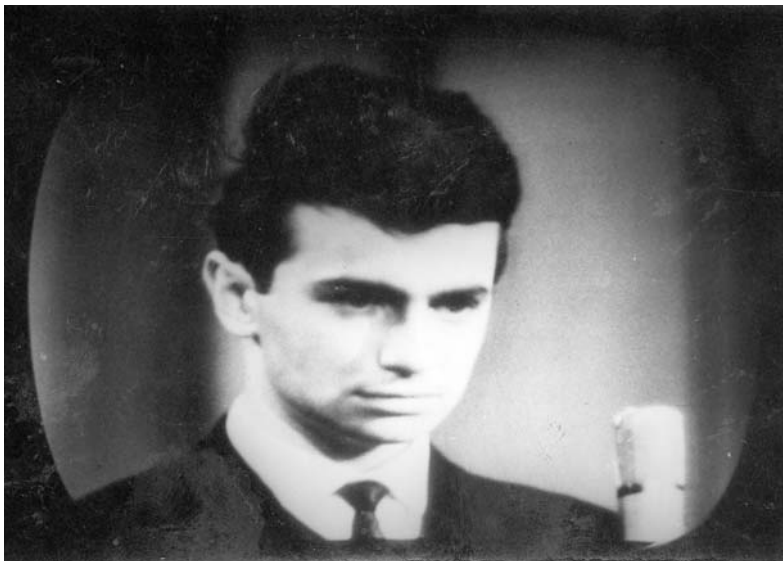
Fiam, Tamás, aki ugyancsak a Nagy-
kőrösi Zeneiskola tanulójaként
Hartyányi Mária növendéke volt, igaz
könnyűzenei vonalon, de élvonalbeli
együttesben a „Génius”-ban kamatoz-
tatta évekig mindazt, amelyet itt ta-
nult.

Pályámhoz, az orvosi hivatáshoz
számomra szervesen hozzátartozik a
zene szeretete.

Egyfajta életérzésnek fogható fel
mindaz a szépség, amelyet zeneisko-
lánk nyújtott számunkra útravalónak.

Nagykőrös, 2003. március 9.

dr. Székely András

Adásban. (1965 április)

„Műveld a csodát, ne magyarázd...”

Nagy László eme szép sora jutott eszembe, amikor kezdtem összegyűjteni emlékeimet a Weiner Leó Zeneiskoláról. Valahogyan ez a gondolat határozta meg az egész létét, működését ennek az intézménynek.

Az alapítás időszaka már egy csoda, hiszen az ország első zeneiskolái között hozták létre. Nem azzal foglalkoztak, hogy mibe fog ez kerülni, hanem azzal, hogy Nagykőrös fiataljainak jár a zenei nevelésben való részvétel lehetősége. Az 50-es évek második felében én is ott tanulhattam. S az volt ám a tanári kar: Bálint Ferenc, Geszner Jenő, Kovács István, Orosz Szeréna, Vecseri Zsigmond, Vecseri Zsigmondné, akik az emlékezetemben élnek és akik fontosak voltak nekem. Közülük is talán Kovács István volt a legmeghatározóbb számomra. Rá valóban illett a szó „művész-tanár”. Szolfézst tanított, de a csodát művelte. Személyiségéből sugárzott a zene és a gyerekek szeretete. Az órái színesek, élvezetesek voltak. Ha leült a zongorához, varázsolt és elbűvölt. A zenetörténeti érdeklődésemet ő alapozta meg. Játékos vetélkedőkön fejlesztette a hallásunkat, a zenei memóriánkat. Egyéniségének könnyedsége, műveltsége, kedvessége és zeneszeretete példává lett előttem. Bevallom, hogy később ének szakos főiskolai hallgatóként is sokszor „éltem a tőle tanultakból”.

A 70-es évektől újra szoros kapcsolatba kerültem az iskolával. Egyrészt szülőként, hiszen mindhárom gyermekem tanult zenét. Nem ez lett a foglalkozásuk, de zenei igényességük, műveltségük alapjait itt rakták le. Mindhárman zenerajongókká váltak. Szívesen járnak koncertekre, élvezik a zenét.

Másrészt, mint a művelődés irányítója a 70-es évek végétől és a 80-as években együtt dolgoztam a zeneiskola tanáiraival. Ezek az évek voltak a megújulás időszakai. Ekkor alakultak a zenekarok: fúvós-, fuvola-, és az alkalmanként összeálló vonós zenekar. Szinte nem volt olyan esemény a városban, hogy ne vettek részt ezen. Szórakoztattak, lehetőséget teremtettek a kőrösieknek, hogy felejthetetlen élményeket szerezzenek. Bemutatók voltak ezek az alkalmak a gyerekek tudásának prezentálására is. Mint közösségek összekovácsolódtak, barátságokat és szerelmeket teremtettek. Később létrejött a mazso-

rett tánccsoport és újabb színpalattal gazdagodott a város kulturális élete. Aztán elindultak a külföldi megmérettetések. Óriási sikereket aratott a fúvószenekar és tánccsoport az ilyen jellegű találkozókön. Nekem felejthetetlen volt a németországi és hollandiai megmérettetés, ahol a közönség meleg szeretettel és ovációval fogadta városunk fiataljait.

A 80-as években szervezett Pedagógus-bálok rendszeres szereplője volt az iskola tanáraiból alakult zenekar, mely mindig meglepetésekkel és színvonalas programmal szórakoztatott. Ugyanezen időszakban indultak a szépen kialakított hangversenyteremben a tanárok, a híressé vált tanulók hangversenyei, amelyek ma is folytatódnak. A város zeneszerető közönsége mindig megtölti a termet és értékes élménnyel gazdagodik.

Ebben az időszakban kezdődött a Nemzetköz Fúvószenekarok Találkozójának szervezése is. Több ország képviselői látogatnak el Nagykőrösre és élvezik a helybeliek vendégszeretetét. Élményekkel gazdagon térnek vissza országukba és öregbítik országunk és városunk hírét. Ezeknek az eseményeknek meghatározó mozgatója a Barna házaspár, akik fáradhatatlanul szerveznek, pénzt szereznek, gyakorolnak, fellépnek, stb. Szívügyük a zene, a gyerekek szolgálata!

Amikor a jeles évforduló alkalmából köszöntöm az intézményt, gratulálok az eddigi sikereihez, eredményeihez. Kívánom, hogy továbbra is maradjon mottójuk e szép gondolat:

„Műveld a csodát, ne magyarázd...” a nagykőrösi fiatalokért!

Lejegyezte: **Dr. Makai Katalin**
volt diák, szülő és ma is támogató

Órhely-állomás (Emlékeim a zeneiskolából)

Ebben az évben 50 éves a zeneiskola, s ez tanárt, diákokot megállásra, számvetésre kötelez, - mert a nagy évfordulók fontos állomásai életünknek! Egy ilyen esemény jelentőségét csak emeli a személyes érintettség. A visszatekintés mindig egyfajta csendet jelent, mert csak így tudunk befelé, azaz önmagunkba tekinteni. Ebben a belső csendben törnek elő a látszólag szunnyadó, de valamikor intenzíven megélt események. Engem sok erős szállal ölelt magához a muzsika világa, s vele ez az épület, amit kisgyermekként várnak, világító óratoronynak képzeltem.

Igaz Kodály Zoltán kijelentése, hogy a zenei nevelés a gyermek születése előtt kezdődik. Az iskola és én egy évben születtünk, s már a szerveződése idején fonta körém láthatatlan szálait. Szüleim később gyakran meséltek a megalakítással kapcsolatos lázas munkálatokról és a megindulás körülményeiről, aminek édesanyám már nem lehetett aktív részese érkezésem miatt. Ám néhány évvel később, az otthoni zenei légkör hatására, zeneóvodásként személyesen is megismerkedtem kis világom majdani csodapalotájával. Tóth Béláné Szerénke néni foglalkozásai fönt, az összenyitható teremben ma is elevenen élnek emlékeimben.

Édesapámmal más alkalommal is megfordultam az épületben. Kedves barátai közül elsősorban Nyíri Géza bácsira, Vecseri Zsiga bácsira és feleségére, Mártuska néniire emlékszem szeretettel, no meg a nagydiákokra, akiknek a nevét a gyakori szülői visszaidézés örökítette meg rövid távú emlékeimben. Különösen sokszor emlegette édesapám Matúz Istvánt, „Istit”.

A zeneóvodás élet után jött a hangszertanulás. Ahogy néztem édesanyám ujjainak gyors mozgását a klaviatúrán, bevehetetlen várnak tűnt a zongora, ám egyre erősödött bennem a kíváncsiság. Így aztán naponta ácsorogtam Hartyányi Piroskáék ablaka előtt, és figyeltem, hogy gyakorol. Szeptemberben kezdődő zongorastúdiumaimat megalapozandó különféle „előtanulmányokat” is folytattam. Ugyanis Piroska módszertani ismereteit rajtam próbálta ki. Én persze ezeket nagyon élveztem. Ma is emlékszem, hogyan

énekelte a „Szélről legeljetez” kezdetű népdalt és hogyan lépkedtem vagy tapsoltam rá a mérőket, máskor a ritmust.

Első zongoratanárom Szőnyi Katalin volt, a ki a földszinti első teremben tanított. Ma is előttem van a keze, kontyos, törékeny alakja. Kati nénit Hartyányi Piroska váltotta fel. Piroska készítette fel a megyei zongora- és négykezes versenyekre, amelyeken együtt szerepeltem Vecseri Beátával, Grónai Irénnel, a kamaraversenyekre, amelyeken többek között Németh Ágotával, Purigracski Attilával játszottam. Ezek közül kiemelkedett az Országos Kamarazenei Fesztivál, amit 1968-ban rendeztek meg Szegeden. Itt Kőkény Ernővel muzsikáltunk együtt.

A hangszeres órák mellett a szolfézs óra volt az elméleti ismeretek elsajátításának a színtere. Különlegességét az jelentette, hogy óráról-órára összegyűltek a város minden iskolájából a nagyjából azonos életkorú diákok. Szabados László tanár úr, Németh Laci bácsi, Tóth Gusztó bácsi tanította a szolfézs ebben az időben. A nagyok már Bálint Ferenc igazgató úrhoz voltak beosztva. Valóságos kórust alakított a csoportból, lendületesen improvizálva hozzá a zongorakíséretet. Az ő ötlete alapján minden félév végén rajzos vizsgalapot kellett készíteni a vizsgákhoz, s ezekből a legkiemelkedőbbeket kiállították. Íme a komplex esztétikai nevelés! Ezzel a kedves jelenséggel, a rangra emelés eme formájával azóta sem találkoztam... A csoportokon belül az éneklések és a zeneelméleti feladatok elkészítésén túl barátságok is alakultak, mások maradtak az ismeretség szintjén. Egy-egy találkozás alkalmával még hosszú évek múltán is örömmel fedezzük fel egymásban a hajdani kis csoporttársat.

A felvételig készülődés valójában már az általános iskolában elkezdődött, és nagyon tudatosan, tervszerűen folyt. Zongoratanárom mellett tanultam meg a technikai tudáson túl azt a módszert, ami szerint a mai napig is dolgozom. Szakmai fejlődésemet, gondolkodásomat Piroskával, Németh Margittal, Pólus Lászlóval (akkori fiatal tanárokkal, akik a barátaim

voltak) folytatott beszélgetések jelentősen befolyásolták.

A zeneiskolával való kapcsolatom a főiskolai tanulmányaim alatt sem szakadt meg, így szinte természetes volt, hogy a diploma megszerzése után Bálint Ferenc igazgató úr hívó szavára egykori kedves iskolám tanára lettem. Az ott eltöltött 4 év pedagógusi pályám örömteli időszaka volt. Ma is szívesen emlékszem egykori kollégáimra és növendékeimre, akik közül néhányal szakmai életem során is találkoztam.

Mit is jelentett tehát a zeneiskola?

A zeneóvodásnak a szülői kötődés, a csodák palotája, a kamaszodó kisdíáknak a barátokat, az érzelmi

töltekezést, a gimnazistának a menedéket, a megtartó erőt, a reményt, a visszaszerzett önbecsülést, a kibontakozást. Mindezekért hálát és szeretetet érzek a tanárok iránt, és köszönöm, hogy egy nagy család tagja lehettem.

Az épület falai között nem csupán oktatás, készségfejlesztés, tehetséggondozás folyt, hanem Kodály szavaival „embernevelés”. Szívből kívánom, hogy ezt a nemes feladatát töltsse be még hosszú ideig.

Kecskemét, 2003. március 8.

Laczkóné Pálfi Alojzia

Miért szeretem, és néha értem is a modern zenét?

Mikor is volt? Ez már bizony a múlt idők homályába vész, (hogy dagályos legyek). De a boldog gyermekkor közepén lehetett, úgy 1960. körül, ha emlékszik még valaki, mert én igen.

Nagykőrös - álmaim városa -, mert az maradt az elmúlt hosszú évtizedek alatt is. Talán több mint harminc éve nem élek már ott, és a jószerecske elvitt a világ különböző helyeire, de állíthatom kedves kőrösi lokálpatrióták, hogy mind közt számomra, még mindig ez a városka a legkedvesebb és legfontosabb! Biztos szerepet játszik ebben az is, hogy soha nem szakadtam el teljesen innen. Drága Anyukám itt élt 2000-ben bekövetkezett haláláig. Itt lakik és nőtt fel Lívia húgom és Péter öcsém és gyerekei, és nagy szerencsémre mindig jöhettem és élvezhettem Nagykőröst, és bízom benne, hogy ez már mindig is így marad! Ide kötnek ifjúkori élményeim is, ma már sajnos a számtalan halott, akiknek már csak a szellemét vélem felfedezni az utcákon. Nagyon sokan vannak: rokonaim, szüleim és barátaik, tanáraink és bizony ma már egykori társaim.

Az egyik közülük, aki - többek között - mindig elkísér Bálint Feri bácsi. Még biztos vannak, akik emlékeznek rá. Szigorú, céltudatos ember volt, amennyire vissza tudok emlékezni jó pedagógus, és főleg olyan ember, aki a város kulturális életében meghatározó volt.

Mint annyian Nagykőrösön mi is testvéreimmel

együtt zeneiskolások voltunk. Zongorázni tanultunk, engem Geszner Jenci bácsi próbált bevezetni a zongorajáték rejtelmébe. Bevallom nem sok sikerrel, lusta egy fickó voltam, keveset gyakoroltam, és mint azt ma már tudom szorgalom nélkül, ez sem MEGY. De azért szerettem oda járni. A zene a hangulat mindig elszórakoztatott. Bálint igazgató úr zeneelméleti - vagy nem is tudom hogy hívták órái - mindig nagyon élvezetesebbek voltak. Nem kellett készülni rá csak ülni és hallgatni, figyelni és megjegyezni. Apánk nagy zenehallgató és lemezgyűjtő volt. Rengeteg fekete lemezen operák és főleg klasszikus zenekari művek voltak megtalálhatók. Ezeket gyakran hallgatta és így nem volt számomra idegen a zenehallgatás. A megértés annál nehezebb. Ebben segítettek Bálint Ferenc értő és érdekes magyarázatai. Folyamatosan haladt előre a zenetörténetben. Mondom ez több, mint negyven éve volt a kora kádári időkben. És ekkor éppen a vidéki kisvárosban egy zenetanár hosszú és elmélyült előadásba kezdett a „hatokról”: a híres zeneszerzők csoportjáról akik Párizsban működtek a XX. század elején. Beszélt Eric Satie-ről és társairól, és végül eljutott egyik kedvencéhez Artur Honeggerhez, és feltette egyik féltett kincsét a lemezjátszóra, egy nyugat-európai felvétel a PACIFIC 231 című zeneműről, erről a híres zenei expresszvonatról. Megdöbbenve hallgattam végig a darabot. Nem gondoltam volna addig, hogy valaki képes, és mer ilyen zenét csinálni, nem az

eddig hallott „szép” klasszikus hangzatok, a simogató, elbájoló Mozart vagy Beethoven szimfóniákat. Nem volt érthetetlen csak furcsa. Feri bácsi látta megdöbbenésemet, sajnos nem tudom visszaidézni ki volt akkor még ott, de egy másik fiúval együtt a foglalkozás után ottmaradtunk (nem tudják véletlenül ki volt?), és hosszú előadását hallgattuk arról, hogy mi is a modern zene, mennyiben más és azonos a régivel. Több lemez is előkerült Bartók és talán (de ebben nem vagyok biztos), Penderecki is. (Függőzene?)

Aztán teltek az évek. Elkerültem Kőrösről és Pesten éltem, rendszeresen jártam koncertekre, és néha fiammal aki tehetséges zenésznek indult - de nem lett az - négykezessel is próbálkoztunk. Úgy 15 éve, de lehet, hogy már 20 is felhívott egy barátnőm: közölte különleges dolog készül Pesten, egy fiatal zongorista valami Kocsis Zoltán és társai elfogják játszani Eric Satie 24 órás zongora darabját felváltva több zongorán a Vexation címmel. Először nem tudtam, hol és mikor, miért és kitől hallottam már ezt a nevet? Aztán úgy egy nap múlva beugrott: igen ez az ember volt a hatok vezetője, Honneger barátja akiről olyan lelkesen beszélt sráckoromban Bálint Feri bácsi. Természetesen elmentem és lenyűgözött ez az érdekes ese-

mény. Nem csak a zene maga az akció is. Nem maradtam ott végig, de óráig hallgattam a 840-szer lejátszott dallamot. Közben természetesen kimentem és beszélgettem. Összeismerkedtem emberekkel. Kiderült, hogy létezik egy számomra teljesen ismeretlen zenei világ is Budapesten ez a kortárs zene világa. Akkor kezdett dolgozni a később híressé vált és azóta már nem is létező 180-as csoport. Elkezdtem előadásokra járni. Megtanultam szeretni a kortárs zenét is, gyűjteni a CD-ket, hallgatni és élvezni.

Ez a történet Bálint Ferencről a nagykőrösi zeneiskola egykori igazgatójáról. Alapvetően neki köszönhetem, hogy el tudtam fogadni a modern irányzatokat is a komolyzenében.

Nem mindig jut eszembe, hogy Bálint igazgató bácsi és Kollégái voltak azok akik megtanítottak figyelni erre is, de most, hogy 50 éves a zeneiskola végiggondoltam miért is volt fontos nekem, hogy valaha olyan szerencsés lehettem, hogy odajárhattam, hát ezért, meg talán azért is, mert segítségükkel megtanultam szeretni, mindenféle jó zenét.

Budapest, 2003. 02. 17.

Feldmájér Sándor

Az élet zene nélkül egyszerűen tévedés... „...ne hagyjunk el a múltból semmit, ami benne értékes...”

Ez a szép gondolat jutott eszembe, amikor némi töprengés után leültem, hogy egy kedves felkérésnek eleget téve, köszöntőként visszaemlékezek egy szép születésnap kapcsán.

Egy iskola életében visszatekintésre, mérlegkészítésre ösztönöz a fél évszázados múlt. A nagykőrösi zeneiskola 50 éves fennállását ünnepli. Ez alkalom a számvetésre: Mit adott diákjainak, mi maradandóval, öröklétüvel indította útra tanítványait? Mivé lettek a gyermekből felnőtté válók? Hogyan öregbítették az iskola hírét?

Ha jól számolok gondolatban visszafele, több mint 45 éve voltam zenei tehetséggel átlagosan megáldott, de szorgalmas tanulója az intézménynek zongora tanszakon. A szolfézs órák felejtethők lennének, de azok hangulata

emlékezetessé tette még a száraznak tűnő elméletet, a zenei hallásunkat fejlesztő „komoly” gyakorlatokat. Olyan történelmi időszakban kaptam nagy nevű tanárainak ismeretközvetítő és nevelő hatását, amikor nem volt könnyű őszintének, nyitottnak lenni, amikor az eszmék, elvek és a gyakorlat ellentmondásossága volt jellemző. Persze, mint gyerekek ebből semmit nem érzetünk, ezt jómagam is csak évekkel később értettem meg. Amikor az ember koptatja az iskolapadot, keveset töpreng azon, mit is jelent neki ez az iskola. Csak később veszi észre, hogy az ott töltött éveket, az emlékeket egész életen át „viszi magával”, s egy-egy mozdulatában, szavajárásában és szokásiban egy régi tanár él tovább.

Nagyon kedves emlékek élnek bennem és gyakran idé-

zek egy irodalmi értékű híres levélből szabadon, önmagamra vonatkoztatva. „Úgy szeretem Hajdúszoboszlót, hogy nem feledhetem Nagykőröst” Mióta elkerültem a híros városból (40 éve!) még soha nem fordult elő, hogy Nagykőrös nevének említése fölött elsiklott volna a figyelmem.

Lehet-e elfelejteni a drága emlékű Kovács Pista bácsit, aki vállára terített kabáttal sétálgatott és mosolyogva így köszöntött bennünket: szerusz, (nem szervusz!) csókolak, szabadság, pá.

Szinte érzem a bennünk feszülő energiát, amely arra irányult, hogy sikerüljön felbosszantani Bálint Feri bácsit, mert „bepörgésének” különleges fokozatai gyönyörrel töltötték el az ifjúság akkori édes madarait, bennünket. Először tapasztalván egy kis zörejt, mely nem szorosan az óra része volt, megemelte egy kicsit a hangját. Aztán többször jelentőségeltjes mozdulatával beletúrt... tudtuk, hogy célt értünk.

Kicsit pironkodó lelkiismeret furdalással idézem ezt fel, hisz igazi tartalommal mindez akkor töltődött meg és tudatosult bennem is, amikor én is átkerültem a tanári asztal másik oldalára. Amikor megérintett a felelősség érzése azok iránt, akiket rám bízta. Csak akkor tudtam igazán értékelni, hogy tartalmas munkájukat, a tanítást nem pusztán végrehajtható feladatként értelmezték. Társaink voltak - mert egy csapatot alkottunk, egy csapatban „játsoztunk”. Munkára, a munka becsületére, az alkotó emberi értékrend tisztületére neveltek bennünket. Tudatosították bennünk azt, hogy a hegycsúcsra nem hívják az embert, oda fel kell kapaszkodni. Vallották, hogy az eredményekért keményen meg kell dolgozni. Tudták, hogy milyen nagy közösségformáló ereje van a közös munkának. Bálint Feri bácsi vezetésével meseoperát tanultunk be. A szerzőre így évtizedek távlatából nem emlékszem, de a címére igen. „A sündisznócska, mint vőlegény.” Mosolyogva vallom be, hogy én voltam a sündisznócska. A kissé fakult, fényét vesztett fényképeken még mindig érzem a siker ízét, érzem a szereplőtársak örömét. Vajon merre sodorta az élet a hercegeket, udvarhölgyeket, vadászokat...? Milyen érdekes, sok név már nem jut az eszembe, de dallamokra, jelentekre tisztán emlékszem. A legszébb dalt, amikor az elvarázsolt sündisznócska királyfivá változik, ma is el tudom énekelni.

Mennyi türelemmel, milyen szeretettel foglalkoztak velünk! Amikor a zeneiskola kapuján beléptünk, titokzatos

susogással köszöntötte az érkezőt a kapu mellett álló fenyőfa. (jobbról volt!) Az udvaron kedvesen mosolygott ránk Márta néni, Vecseri Zsiga bácsi felesége. (ha emlékezetem nem csal, ők akkor ott laktak a zeneiskolában!?) Istenem, milyen szépnek láttam Orosz Szerénke nénit, a zongoratanárnőmet. Az akkori divatnak megfelelően „bodros”-ra volt fésülve a haja, a nyakában gyöngysor csillogott és mindig kellemes illata volt. (mi mind jön elő a feledésnek hitt homályból!...)

Amikor Nagykőrösre utazom testvérlátogatóba és az állomásról „haza” igyekezvén a Kossuth utca, volt Tóth cukrászda előtt haladunk el, mindig látom Szerénke néni kedves mosolyú édesanyját, aki sok finom fagyival vendégelte meg a diákokat.

Lehet-e elfelejteni Herczegh Laci bácsi mosolygó, melegséget sugárzó tekintetét?

Hartyáni Dezső bácsi lágy, haragudni soha nem tudó hangját? Geszner Jenci bácsi kedves humorát? Szerénke néni puha tapintását, ahogy a nem engedelmeskedő ujjakat a billentyűkön vezette? Ezekre úgy emlékszem vissza, mint egy-egy megszerzett kincsre, amely szebbé, tartalmasabbá tette az életem!

Isten áldja emléküket!

Gondolatban már bocsánatot nyertem Bálint Feri bácsitól, aki igazából soha nem is tudott haragudni a gyermeki csínyekért. Képzletben sok-sok tűzpiros virágot teszek Kovács Pista bácsi sírjára, aki nem messze alussza örök álmát a nagykőrösi temető csendjében, áldott emlékű szüleimtől. (Sokan talán nem is tudják, hogy a „Tűzpiros virág... kezdetű szép melódia szerzője Kovács Pista bácsi volt.)

Amikor felkérést kaptam, hogy pár emlékező sort írjak a jubileumra, nem tudtam, hogy ennyire nehéz lesz. Írás közben néha leteszem a tollat, megremeg a szívem, összeszorul a torkom, könny szökik a szemembe. Nagyon jó volt ott és akkor élni és tanulni!

Köszöntöm az 50 éves nagykőrösi Zeneiskolát!

Köszöntöm az 50 éves nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskolát!

Innen kívánok az iskola valamennyi tanárának és diákjának eredményes munkát, további sikeres évtizedet!

Barátsággal:

Fazekasné Seri Katalin
nyugdíjas tanárnő

Köszönöm!

Levelt kaptam a zeneiskola igazgatójától, hogy 50 éves jubileumi rendezvény lesz és évkönyvet jelentet meg az iskola és ha van, írjam le zeneiskolai emlékeimet.

Emlékeim kavalkádja kerített hatalmába sok iskola-társ, sok tanár jutott eszembe, egy részüknél már a nevekre sem emlékezem.

Kiről írjak Bálint Ferenc igazgatóról, Kovács Pista bácsiról, Szabados Lászlóról, Jenci bácsiról, vagy Szerénke néniről? Úgy döntöttem, hogy arról a házaspárról írok, akik legtovább tanítottak, akik talán a legnagyobb hatást gyakorolták emberré fejlődésekre. Akikre mindig nagy szeretettel gondolok az nem más mind Dr. Vecseri Zsigmond és felesége Márta néni.

1957. őszén íratott be édesanyám a zeneiskolába zongorát tanulni. Mint második osztályos kisfiú beléptem egy számomra idegen épületbe, tele szorongással, hogy itt reám mi vár.

Belépve mindenféle hangszerek hangja szűrődött ki a termekből és egy sötét folyosó végén volt az a szoba ahová nekem mennem kellett. Az ajtót kinyitva egy világos szobába léptem, ahol egy mosolygós vékony magas tanárnő várt. Ő volt Márta néni, mert mindenki így szólította és megszólalása után rögtön oldódott is bennem az ideges feszültség. Bevallom őszintén, hogy nem szerettem zeneiskolába járni, de ez nem a tanárok miatt volt, hanem mint gyermek inkább az órára járás és gyakorlás helyett játszani szerettem volna. Tudta ezt Márta néni is mégis olyan nagy szeretettel oktatott, irányított, nevelt, hogy mindig egy kicsit fejlődtem, mindig egy kicsit haladtam előre.

Ötödik osztályos koromra fúvós hangszerre is beiratkoztam Zsiga bácsihoz előbb tenor kürtre majd tolóharsonára. Akkoriban 5 harsonás volt az iskolában, ami nagy szenzáció volt, mert talán az ország egyetlen iskolájában sem volt egyszerre ennyi.

Mi volt az amiért Márta néni és Zsiga bácsi tanítványaik között nagy szeretetnek örvendeztek. Az, hogy mindenkire szeretettel közelítettek, mindenkit képességeinek, tehetségének megfelelően oktattak. Megkeresték a tanítványokban azt ami értékes, azt amiben jó és azt igyekeztek fejleszteni, ezen keresztül fogták meg a növendékeket.

Együttéreztek a diákokkal, el lehetett mondani az iskolai és egyéb problémáinkat, meg lehetett velük beszélni és igyekeztek a lehető legjobb tanácsot adni. Talán az volt a legfontosabb, hogy embernek nézték a reájuk bízott gyerekeket és nem csak tanítottak, hanem neveltek és ezt tették mindketten nagy-nagy szeretettel.

Lehet, hogy nagyképpen hangzik, de rajtam kívül biztosan sokan éreznek még úgy, hogy nagy szerepük volt abban, hogy emberek lettünk, hasznos tagjai országunknak. Magam sem lettem muzsikával rendszeresen foglalkozó de azt, hogy zenét kedvelő és talán egy kicsit értő ember lettem főleg nekik köszönhetem.

Ezért azt mondhatom, hogy köszönöm Márta néni, köszönöm Zsiga bácsi a szeretetet, az emberséget amit kaptam és főleg azt, hogy mindezek hatására ember lettem.

dr. Kovács Zsigmond

A Zeneiskola volt az otthonom

Mivel 16 éves koromig a Zeneiskolában laktunk, első emlékeim gyermekkoromhoz, a 60-as évek elejéhez kötődnek. Szinte látom magam előtt a zöld Ampelopszisszal befutott nagy sárga épület, a szép udvart a hatalmas, árnyas fákkal...

Az azóta szolfézssteremmé alakított szép boltíves szobában laktunk. Délutánonként zenei hangok kavalkádja szűrődött be. Balra fölöttünk az emeleten Simon Pista bácsi terméből meg-megbicsakló, bús hangú klarinét szól. (Közben Pista bácsi ki-kiment a folyosón elszívni egy cigarettát, hunyorgó barna arccal.) Jobbra fentről szolmizáló gyerekhangok hallatszottak Szabados tanár bácsi szolfézs óráiról. Kissé távolabbról dübörgő dobok vagy érces trombiták zengtek édesapám fúvós-ütős tanterméből. Hozzávegyült a tőlünk befalazott ajtókerettel elválasztott zongorateremből Édesanyám tanítványainak a játéka. Halkabban, de hallani lehetett Geszner Jenci bácsi, Ditu néni, majd később Pirike néni terméből még zongorahangokat, sőt, a kulcscsörgés alapján azt is lehetett hallani, ha Bálint igazgató bácsi járt a folyosón. Mindez együtt oly kellemes, megnyugtató volt, hogy máig is az otthon érzése fog el, ha zeneiskola közelében járok.

Családunk élete a zeneiskolai renchez alkalmazkodott. Estefelé már a magasabb évfolyamok növendékei jártak órákra, ezekhez a vacsorázás, fekvés időpontjai kötődtek. Emlékszem pl. ha Czira Ida Bartók: Besüt a nap a templomba című népdalfeldolgozását játszotta, vacsorázni kezdtünk.

Iskolás korom előtt gyakran beültem Édesanyám termébe rajzolgatni a rücskös asztalon. Akkoriban az itt állomásozó szovjet tiszték szívesen járták zenét tanulni a gyerekeiket, akiket rendszerint az édesanyjuk kísért és várt meg. Az egyik édesanya, aki tanítónő volt, barátságot kötött velem, és elkezdett orosz ABC-s könyvből olvasni tanítani, hogy jobban teljék az idő. Ment is a dolog, amíg a „jerü” nehezen ejthető orosz betűhöz nem értünk. Ezt sehogy sem sikerült úgy kiejteni, hogy az orosz néni elégedett legyen. Meg is futamodtam, soha többet nem mertem bemenni, amíg ők voltak zongoraórán.

Első zongoratanárnőm 1966-ban a gyönyörű

Ditu néni, Arnold Csabáné volt. Nemcsak nagyszerűen tanított, de esztétikai élményt is jelentett mindig elegáns ruhában, a ragyogó fekete hajába font gyöngyökkel. Be-bejártak hozzá kedves, vidám nagylány-tanítványai, Kecskeméti Mártiék - akiket nagy örömmel fogadott -, hogy eljátsszák Weiner Rókatáncát. Szívből sajnáltam, hogy egy év múlva elment, de megvigasztalt, hogy Orosz Szeréna (Tóth Béláné) keze alá kerülök. Születésem óta ismertem és szerettem őt, már zeneóvodásként sok szép énekre tanított Szabóné Irénke néniel, előbb a Zeneiskolában, majd a Kultúrotthonban. Szerénke nénit mindenki nagyon szerette. Én tíz évig jártam hozzá, de soha nem láttam ingerülni, jöllehet később sokat betegeskedett. Mindig szeretetteljes, vidám és kedves volt, szeretett aprókat kacagni. Mindez nem jelentette azt, hogy nem kellett készülni az óráira. Alaposan és igényesen tanított, és nagyon komolyan megdorgált, ha nem gyakorolt a tanítvány eleget. Ebben nagyon szigorú volt. Azzal is nevelt, hogy a hanyagságot, rendszertelenséget, felületességet nem tűrte. Nagyon szerette növendékeit. Mindig beszámolt arról, hogy Módra Zsuzsa - talán legkedvesebb tanítványa -, hogyan készül Szedgen a zenei pályára.

A hangversenyeken mindig nagyon izgultam, emiatt mellé is ütöttem játék közben. Egyszer megtudta, hogy mennyire szeretem a füstölt kolbászt. Megígérte, hogy ha hibátlanul játszom a hangversenyen, másnap hoz egy szálát. Szereplés előtt, amikor a dobogóra léptem, felém hajolt és az sügta: „Gabika, kolbász!” Erre én megembereltem magam, nem ütöttem mellé. Másnap tényleg hozott egy szál finom kolbászt. Attól fogva valahogy kevésbé féltem, és jobban sikerültek a szereplések, mert mindig eszembe jutott a kolbász esete. Ilyen jó pszichológiai érzéke volt!

Nemcsak Szerénke néni volt rám nagy hatással, hanem a többi tanár is. Családias légkör uralkodott az iskolában. A legtöbb tanárt születésünktől ismertük, köztük nőttünk fel, tiszteltük és szerettük őket. Természetes volt, hogy igyekeztünk jól viselkedni, nehogy megrójanak, és szégyelljük volna, ha

valami rossz jegy becsúszik az iskolában, mert bizonyára megtudták volna. Különösen az Édesanyámmal együtt tanító zongora szakos Szerénke néni, Pirike néni volt rám nagy nevelő hatással. De mindig kedves volt Simon Pista bácsi és Hartyáni Dezső bácsi is - aki hasztalanul próbál rávenni, hogy tanuljak nála hegedülni -, Németh Margit néni és a többi kedves, régi tanár. Ide tartozott Klárrika néni is, a fiatal adminisztrátor, aki mindig kávéállatban és habfehér horgolások közt dolgozott.

Ötödikes koromban bekerülhettem Édesapám ütőegyüttesébe, először egy Orff – darabban zongorázva. Lenyűgözőtt az újféle hangzás, a csapat fegyelmezettsége, így elkezdtem a xilofon-tanulást, hogy bennmaradhassak a zenekarban. A második tanzsak előtt fél évig dobolni tanított Édesapa, és utána mehettem át az Orff-xilofonra, amelynek faplapjain sejtelmes hangokat adott a gumiütő.

Az ütőegyüttesbe bekerülve kezdtem megérteni Édesapám tanítási módszerének, sikerének titkait. Évtizedes tapasztalata alapján a lényeges dolgokat emelte ki, csak a jót gyakoroltatta. Ütős tanzsakra sokszor a lelegevenebb fiúk kerültek. Édesapám szelíd ember volt, soha nem kiabált, senkivel. Mégis ezek a látszólag vad fiúk egycsapásra megszélidültek, nagy érzékenységgel és elmélyüléssel, sokszor szinte lélegzetvisszafojtva dolgoztak, játszottak, hogy Édesapa útmutatásai szerint pörögjön fel a kisdob, sustorogjon a dobseprű... Hogy mivel tudta Édesapám így „megfogni” a gyerekeket, fiatalembereket? Nagyon komolyan vette a felvetődő problémákat, és az adott pillanatban mindennél fontosabbnak tette számunkra azt, amivel foglalkoztunk.

Fantasztikus hallása volt: mindenki elámult, amikor összehangolta az ütőhangszereket, vagy behangolt egy üstdobot. Nemcsak a nagy szakmai felkészültsége volt imponáló - bár ez ösztönzött mindenkit, hogy csakis a lehető legjobban teljesítsen -, hanem kellő pillanatban fel tudta oldani a fáradságot egy vidám tréfával. Rendkívül türelmes volt, soha nem fordulhatott elő, hogy valaki megszégyenüljön egy rossz belépés miatt. Növendékei hálásak voltak tapintata miatt. Közben nevelt is: feloldotta a feszültségeket, műveltsége és szerénysége példaként hatott. A dobzenekar zenei versenyeken, ahol fellé-

pett a legnagyobb pontszámot érte el, és ez óriási sikerélményt nyújtott nekünk, míg ő szerényen a háttérben maradt.

Milyen természetesnek tűnt akkor számunkra, hogy ha a körösi ütősök következtek a dobogón, ütővel kezünkben, még várni kellett, mert a már szerepelt zeneiskolák tanárai, a résztvevők csoportokban érkeztek vissza a félig kiürült hangversenytermekbe, hogy hallhassák a dobzenekart, és tudtuk, hogy majd jön a vastaps és a ráadás...

Édesapa régen 12 évig tanult cimbalmozni, és fájta, hogy szüleitől kapott hangszere elnémult. Kiváló két cimbalmos növendéket nevelt, és nekem is kedvem volt ehhez a nehéz hangszerhez, bár már gimnazista voltam, amikor elkezdtem, így túl sok eredménnyel nem dicsekedhetem. A zongorától érettségi után sem tudtam azonban megválni. Ekkor Pirike néni vezetésével még egy évig folytattam a zongorázást. Rengeteg technikai és zenei megoldásra világított rá, tudatossá tette a zenei rajongásomat. Vezetésével bepillanthattam a nagy művekbe és ezáltal távlatokat nyitott meg előttem a zeneszeretet és zeneértés terén.

Vecseri Gabriella

*„Amikor az ember képzeletében egy-egy szeretett lény vonásait igyekszik felidézni, a múlt annyi emléke merül fel, hogy ezeken az emlékeken, mint a könnyön át, csak homályosan látja őket.”
(L. Tolsztoj)*

Az emlékezés hihetetlen intenzitással képes feltámasztani az egyébként élő, csak szunnyadó parázshoz hasonló múlt emlékeit. Ám nem áll meg a múlt képeinél: gondolataiba a jelent és a jövőt is belevonja.

Az emlékező pillanatokon belül azon kapja magát, hogy számvetést készít: milyen találkozásokban volt része, milyen személyiségek hatottak rá, kiknek a nézeteit, személyiségjegyeit építette bele saját énjébe, hogyan formálták egyéniségét a ma már csak emlékként felidézhető, de valamikor mélyen átélt örömök, sikerek és kudarcok. Egyszóval, milyen az a múlt, amely a jelenen át a jövővé alakul?

A Zeneiskola jubileuma kapcsán a múlton merengve, természetesen a Zeneiskola falai között töltött fél életem eseményei elevenednek meg.

Ma már világos, amit régen nem is sejtettem: az épület, melyet már diákkoromban is majd' mindennap látogattam, kis túlzással egy atomerőműhöz hasonló energiaközpont. Mennyi erőfeszítés, koncentráció, fegyelmezettség és akarat kell a SZÉP újrateremtéséhez, - de legalábbis a kísérlethez, hogy életre keljenek a holt kottafejek!

Mennyi szellemi – lelki energia, az érzelmi skála milyen árnyalt változatai jelennek meg egy-egy zenemű megértése közben, s szabadulnak föl eljátszásakor, hallgatásakor!

Ez az épület ezenkívül az a hely is, ahol lehetőség nyílik az egyéni (szellemi-lelki-testi) törődésre, és az egész ember nevelésére.

Itt felébresztik a gyermekben az igényességet, hogy majd képes legyen különbséget tenni silány kultúra és igazi érték között, de meg lehet tanulni azt is, hogy „...nehéz fölfele menni a csúcsra, de ott van a kilátás” (Jelenits I. tanár úr).

Igaz, a tudományok átadása mellett minden iskola feladata és célja a nevelés is, ám lehetőségeik jóval szerényebbek.

Tanítták-e például még valahol a belső hallást, aminek a CSEND az alapja? (Tisztelet az énektanároknak, akik ezzel egy 30 fős osztályban

megpróbálkoznak!)

Véleményem szerint, ha valamikor, hát ma, ebben a szét-töredezett, zajos, eldologiasított világban éppen erre van szükség. Persze, csak ha nem akarunk beletörödni, hogy az értelmetlen, céltalan rohanás elsodorjon, magával rántson minket is.

Akinek van ereje megállni egy remekmű (MŰVÉSZET) előtt, ami biztosan CSEND-ben fogant és mindig valami többre, az EGÉSZ-re utal, annak csodában lehet része. Feltevé, ha megtanult érzékenyen figyelni, megtanult különbséget tenni, megtanult hallani és látni. Látni, ahogy a róka tanít a „Kisherceg”-ben.

Hálás vagyok Szüleimnek, hogy zenére tanítottak, hálás vagyok Tanáraimnak (Szappanos Enikő, Lukács Jánosné, Baranyi Irén, Seöbő Ildikó, Zoltán Vince, Kakuk Ottilia, Hartyányi Mária, később Báthory Sándor és Sin Katalin), akik erre a láthatatlan, de annál valóságosabb világra, amit a zene közvetít, ráirányították a szemem - és köszönöm, hogy ez az évforduló alkalmat adott arra, hogy mindezen elgondolkozzam.

Kívánom, hogy ez a Zeneiskola az idők végezetéig működjön, és segítse a szülőket abban, hogy gyermekeik egészséges lelkű, tiszta szívű és jó ízlésű emberré formálódjanak.

Németh Ágota

In memoriam Bálint Feri

1967, meleg szeptemberi este. A rendelésnek vége, még rendezetek irataim között. A nyitott ablak párkányára fél fenékkal odatelepszik Feri.

- Szervusz – mondja csendesen

- Szervusz, tán beteg vagy?

- Nem csak hallgatom a verebek csiripelését, akik azt csiripelik, hogy Te tudsz nagybőgőzni!

- Ó Ferikém! Az régen volt. 30 éve elmúlt, hogy a Fasori Gimnázium Zenekarának két nagybőgőse leérettségizett, elmentek. Paskó Zoltán tanár úrnak kettőnkre esett a választása – bár zongoristák voltunk. A Zeneakadémiáról járt ki egy hölgy. Tőle tanultunk bőgőzni. Aztán játszottunk a gimnázium zenekarában. Érettségi után, mint medikus jelentkeztem az Orvoszenekarba, majd a Műegyetemi zenekarba, ahol Pattantyús Ábrahám professzor úr vezényelt. 44-ben diplomáztam, vidékre kerültem, s azóta nem játszom.

- Azt nem lehet elfelejteni – mondja Feri. Tudod mit? Holnap szombat. Ebéd után gyere el a zeneiskolába, hozz egy üveg jó bort, aztán megpróbáljuk.

Így lett. Először koccintottunk, aztán elővett egy kottát: Mozart: Esz-dúr Szimfónia III. tételét. Han-

goltam, s játszottunk. Ő zongorán én bőgőn, öt perc után felkiáltott: „De hiszen ez nagyon jól megy!”

Megittuk a borocskát, beszélgettünk. Majd ideadott kölcsön egy nagybőgőt, kottákat, hogy otthon gyakorolhassak.

Így kerültem be a tanári zenekarba.

Péter fiam természetesen járt a zeneiskolába. Egy napon az utcán rám kiált Bálint Feri: „Állj meg, akárok valamit mondani!”

Miklós kám! Ezt a Te Péter fiadat – ha nem lenne, ki kellene találni!

Valamelyik nap szolmizációból akartam vizsgáztatni. Mondom neki: Biztosan ismered azt a dalt, hogy Aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére. Ezt én hevenyészve eldúdolom neki, mire Péter: „Igazgató úr ez fals volt.” „aki nem lép egyszerre” és a három felső hangot kitarotta. Szóval ennek így kell szólni tisztán igazgató úr!

„Így tolt le csendesen a fiad – mondta Feri – és igaz volt!”

Dr. Mikó Miklós

„A zene célja nem az, hogy ítéletet mondjunk róla, hanem hogy táplálkozzunk vele.”

„A zene lelki táplálék és semmi mással nem pótolható. Aki nem él vele: lelki vérszegénységben él és hal. Teljes lelki élet zene nélkül nincs. Vannak a léleknek olyan régiói, melyekbe csak a zene világít be. A zene rendeltetése: belső világunk jobb megismerése, felvirágozása és kiteljesedése. A népek legendái isteni eredetűnek tartják. S ahol az emberi megismerés határait értjük, ott a zene túlmutat rajtuk, olyan világba, melyet megismerni nem, csak sejteni lehet.”

/Kodály Zoltán/

A nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskola ebben az évben ünnepli fennállásának 50. évfordulóját. Mint az iskola egykori növendéke és jelenleg tanáraként nagyon nehéz elfoglaltság nélkül írnom az intézményhez fűződő emlé-

keimről, hiszen az életem egyik legfontosabb részét köszönhetem neki: a hivatásom.

A zene iránti fogékonyságom már az óvodában kitűnt, nagyon szerettem énekelni és nagy örömmel vettem részt a zenei foglalkozásokon. Óvó nénim ötlete volt, hogy érdemes lenne beiratkoznom az akkor még Állami Zeneiskolába. Amikor sikeresen túljutottam az általános iskola első osztálya adta „megpróbáltatásokon”, édesanyám vitt el a Zeneiskolába. Egy látszólag szigorú, ám – mint utólag kiderült – nagyon kedves tanár bácsi felvételiztetett engem. Ő volt Bálint Feri bácsi, az iskola akkori igazgatója. Énekelnem kellett az ismert gyermekdalokból, ritmusokat tapsoltam vissza neki, így kerültem be az előképzős csoportba. Ekkor ismertem meg zenei pályafutásom első mérföldköveként Pálffy Lujza tanár-

nőt. A mindannyiunk által imádott Lujzi néni határtalan kedvessége, szeretete, odafigyelése annyira magával ragadó volt, hogy már akkor szerettem volna olyan lenni, mint Ő. Ritka, hogy alsó tagozatos gyermek már tudja, mi szeretne lenni, ha nagy lesz. Én akkortájt így fogalmaztam: - Szolfézs tanár néni szeretnék lenni, hasonló, mint Lujzi néni!

Zenei tanulmányaimban olyan biztos alapot köszönhetek Neki, amely mind a mai napig elkísér.

Mint utólag kiderült, Lujzi néni segítségével ismertem meg zenei pályám második mérföldköveként Hartyányi Mária tanárnőt, „mindenki” Pirike nénijét. Sosem felejttem el az első találkozást az apró termetű, mosolygós szemű és fáradhatatlan Pirikével. Játszi könnyedséggel vezetett be a zongorázás szépségeibe, szinte észrevétlenül vált a hangszerjáték - és vele együtt Pirike néni is - az életem részévé. Mind a mai napig olyan biztos pont Ő az életemben, akire mindig és mindenben számíthatok. Következetességéhez, a zene iránti elkötelezettségéhez olyan feltétel nélküli szeretet párosul, amellyel mindannyiunkat elhalmoz és „kényeztet”.

Az általános iskola hetedik osztályában már döntenem kellett, hogy milyen középiskolában szeretnék majd továbbtanulni. Pirike néni és a szüleim segítségével a kecskeméti Kodály Gimnázium mellett döntöttem. Az intenzív felkészülés eredményeként sikeres felvételi vizsgát tettem a középiskolába. Rövid időre el kellett köszönnöm a Zeneiskolától.

A második gimnáziumi évem után nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a zeneművészeti főiskola felvételi feladatainak teljesítéséhez - és az álom teljesüléséhez, hogy szolfézs tanár lehessen -, a középiskolai ének-zene tananyag kevés. Így kerültem vissza a Zeneiskolába, ahol Pirike néni és Reininger Zsuzsa tanárnő - akit zenei pályám harmadik mérföldkövének tekintek - segítségével tanultam meg a zeneelmélet és szolfézs tananyagot a főiskolai felvételihez. Zsuzsa néni is egy olyan pedagógust ismertem meg, aki a Tőle telhető legtöbbet tette meg annak érdekében, hogy a tudásom megfeleljen az elvárásoknak.

A közös munkánk eredményeként 1986-ban első szolfézs-zeneelmélet és karvezetős hallgatóként kezdtem meg tanulmányaimat a debreceni Zeneművészeti Főiskolán. Hiába kerültem több száz kilométer távolságra tanáraitól, akkor is tudtam, hogy mindenben szá-

míthatok Rájuk. Csodálatos három évet töltöttem a főiskolán, és itt vált teljes egészében egyértelművé számomra, hogy megtaláltam a helyemet a zenei pályán.

A sikeres diplomázásom után szülővárosomban szerettem volna tanári pályafutásomat elkezdni. Megkerestem a Zeneiskola igazgatóját - aki már akkor Barnáné Zsuzsi volt -, hogy szükség van-e a munkámra. Az 1989/90-es tanévet a Zeneiskola szolfézsstanáraként kezdtem.

Nagy kihívás volt ez számomra, hiszen nem csak a pályakezdő tanárság adta nehézségekkel kellett megküzdenem, hanem a volt tanárainból immáron kollégákká előléptettek elvárásainak is szerettem volna megfelelni. Az ebből adódó félelmeim alaptalannak bizonyultak, mindenki maximálisan segített és támogatott a beilleszkedésben, illetve a tanítás során felmerülő problémák megoldásában. Nem csak a tanításban leltem nagy örömet, hanem szívesen vettem részt egyéb közösségi munkákban is. Néhány év elteltével Barnáné Zsuzsi felkérésére - és a tantestület egyetértésével - lettem igazgatóhelyettes. Bevallom nem könnyű feladatra vállalkoztam, de Zsuzsi és a kollégák ekkor is a segítségemre voltak. A közösség szellemisége, az együtt munkálkodás öröme, a zenetanítás adta légkör minden problémán átsegített.

1996-ban nagy fordulóponthoz ért az életem: a kecskeméti Kodály Iskola - ahol a gimnáziumi éveimet töltöttem - igazgatója keresett meg azzal a kéréssel, hogy az intézményben folyó zeneiskolai oktatásnak legyek az igazgatóhelyettese. Néhány nap leforgása alatt kellett eldöntenem, hogy maradjak-e a szeretett iskolámban, vagy engedjek az új kihívás adta lehetőségek „csábításának”. Az utóbbi mellett döntöttem, és fájó szívvel mondtam búcsút a Zeneiskolának.

A Kodály Iskolában töltött évek jelentették számomra a nagybetűs „élet” iskoláját, nem csak szakmai értelemben, hanem főleg az emberi kapcsolatok tekintetében. Úgy érzem, hogy - kívülről érkezettként a tantestületbe -, a legnehezebb feladatnak is sikerült megfelelnem, sikerült beilleszkednem, és sikerült kellő mértékben kivenni részemet az iskola minden nemű feladatainak megoldásában. Azonban nem kellett hosszú időnek eltelnie ahhoz, hogy - bár jól éreztem magam abban a közegben - mégis húzott vissza a szívem a nagykorósi Zeneiskolába.

Olyan érzés volt, mint amikor egy hosszabb külföldi

nyaralás után az embernek hirtelen honvágya támad és iparkodik minél hamarabb hazajutni az otthonába a szeretteihez. Ennek az érzésnek a kapcsán értékeljük azt a „régit és állandót” igazán megbecsülendőnek, amitől hosszabb-rövidebb időre távol vagyunk.

És megtörtént a csoda! 2001 januárjában telefonhívást kaptam Barnáné Zsuzsától, hogy szüksége van az intézménynek a munkámra mint szolféztanár és igazgatóhelyettes. Szinte gondolkodás nélkül vágtam rá a választ, hogy persze jövök, hiszen a titkos álmaim egyike már régóta ez volt. És egy varázsütésre visszakerült az életem a „régit” kerékvágásba, itt dolgozhatom az annyira szere-

tett iskolámban.

És milyen érdekes, hogy újra elolvasva a fentiekben írottakat döbbenek rá arra, hogy a Zeneiskola 50 éves fennállásának több mint a fele egybefonódik az életemmel, és egyben olyan szerves része, amely pótolhatatlan és kitörölhetetlen.

Kívánom magunknak, hogy az intézmény szellemiségét, elődeink példa értékű munkáját tovább tudjuk vinni, és a zene szeretetét - mint egy stafétabotot - tovább tudjuk adni az utánunk következő generációknak!

Százdiné Szecsei Anikó

Emlékeim egykori zeneiskolámról

Főiskolásként szakdolgozati témámnak a nagykőrösi zeneiskola történetét választottam. Úgy éreztem életem talán egyik legmeghatározóbb időszakát felelevenítve, közelebb kerülhetek mindahhoz a „csodához”, melyet nekünk kisgyerekeknek, majd kamaszoknak, érzékeny lelkületű lányoknak jelentett a „zenébe” járás. Kezdeném a zeneszeretetének megalapozását óvodás koromból, hiszen egyike voltam azoknak, akik Zeneóvodai bizonyítványt kaptak. Szabó óvó néni nemcsak játékosan, de igazi lélekkel kedveltette meg nekünk az énekek, énekes játékok világát.

Elsős kisiskolásként az osztályunkból mindenki járt „zenébe”. Pálfi Lujza csupa bűbáj volt, és kedvességét sosem felejttem. A szolfézt úgy megkedveltetni, ahogyan ő tette, senki sem tudta utána. Szerettünk zeneiskolába járni, nem csak azért, mert megtanultunk muzsikálni, hanem azért is, mert lehetett a nagy udvaron játszani. Emlékszem volt a színben egy kiselejtezett hárfa, amit mi rendszeresen kipróbáltunk. Persze Bálint igazgató úr igen gyakran leteremtett bennünket próbálkozásainkért. Jó volt lecsúszni a lépcsőn, amit szintén nem kedvelt az igazgató úr. Ezek olyan emlékek, melyek a gyerekkort megszépítik és az emléket széppé varázsolják.

Természetesen nemcsak ezek az emlékek fontosak. Egy-egy szereplés, verseny izgalmát semmi sem pótolhatja. A fennállásának 30. évfordulóját ünneplő zeneiskola által megrendezett Országos Kamarazenei Találkozó megyei válogatóján jómagam is szerepeltem. Barátnőmmel, Kenyeres Ibolyával, aki csellózott, sokat „ka-

maráztunk”. Versenyekre készültünk, és ez barátságunkat elmélyítette. A próbák nem tűntek fárasztónak, inkább kikapcsolódtunk a középiskolai tanulmányaink terhe alól. Ezeket az időszakokat felemelte tanáraink - Kaptás Adrienn és Németh Ágota - baráti szeretete. Megtanultuk érezni a zenét, nemcsak hangjegyeket játszottunk, hanem érzéseket. Azt hiszem ennél nagyobb lelki töltést, soha sehol nem kaptam.

Meghatódva gondolok arra, hogy én is része lehettem a zeneiskola múltjának. A tanárok a zene szeretetét elválaszthatatlanul oltották tanítványaikba. A zene akár énekszóval, akár hangszerrel kísért formájának művelése része mindennapjainknak, s gyermekeink nevelésében is elválaszthatatlan társként van jelen a zene. Gyermekeim számára remélem legalább ilyen meghatározó élményt ad a zeneiskolában eltöltött idő.

A zeneoktatás nagyon fontos. Manapság, amikor egyre kevesebb idő jut rá különösen lényeges, hogy megismerjük a múltat és a jelent. Nem tudhatjuk, hogy mit hoz a jövő a zeneoktatás és a zeneiskolák számára.

Yehudi Menuhin szerint „a zene maga az ember, hiszen érzelmeink legmélyebb rétegeire hat, mint a legtöbb szó, és arra kényszerít, hogy egész lényünkkel reagáljunk rá.

Azt hiszem, a zenére legalább annyira szükségünk van, mint egymásra.”

Nagykőrös, 2003. február 17.

Muresánné Fekete Márta

Pilinszky János: Keringő

A zongorát befutja a borostyán,
S a gyermekkori ház falát
szétmállasztja a naplemente.

És mégis, mégis szakadatlanul
Szemközt a leáldozó nappal
Mindaz, ami elmúlt, halhatatlan.

Gyermekkori zeneiskolás emlékeim hangulatok, il-
latok dallamok. Aki ma belép az épületbe, érezheti ezt
a falakat és ereket átjáró rezgést.

Annyira kicsi voltam, hogy nem is emlékszem, mi-
kor tudatták a szüleim a döntést: zongorázni fog a
lány. Az első emlék az, amikor a nagy hangszert, ami
inkább hasonlított egy ruhásszekrényre, mint életem
egyik pályatársára, négy-öt vállas ember sem tudta be-
préselni a kis bejárati ajtónkon. (Ó szegény, hányszor
költözködött velem, néha lélegzetelállító magassá-
gokból letekintve!)

Há, há, á, há, gé-á, há, há, á, há, gé-á

Meg arra emlékszem, hogy egy nagy épületbe hor-

dott a papám, ahol minden gyermek kedvenc nénije,
Lujzika néni (még a neve is olyan mesés volt) zenélve
játszott velünk. Az emeleten lévő terem mellett, egy
sokkal kisebből sokszor hallottuk a zongora hangját.
Ilyenkor – nagyranyílt szemekkel, mint az a gyermek,
aki a sütőben pirosodó kalácsot várja – reményked-
tünk, előbb utóbb a kis csapatunk hozzá is juthat a
hangszerhez.

Cé, cé, gé, á, bé, á, gé

Az olimpiai győztes célbaérése lehet olyan felemelő
érzés, amikor ebből a teremből átlépett egy néni, és
néhány kereső pillantás után összetalálkozott tekinte-
tünk. Gyere Mókuska, mutatok valamit! Úgy emel-
kedtem föl a kis csapatomat hátrahagyva, Zsuzsa néni
után, mint aki már tudja, hogy innen nincs visszaút.
De ki is keresné azt, amikor egy olyan birodalom ka-
puja nyílik meg, ahol csak szép van, ahol csak barátok
vannak... mint a mesében.

Cé, bé, ász, gé, ef, esz, dé, cé, gé, ász, gé-cé-gé

Nap mint nap átélhetem ezt, nem is került még be
az emlékek dossziéjába. Nem változott a falak között
semmi. Észre sem vettem, mikor lettem diákból tanár.
A hangulatok, az illatok és dallamok ugyanazok.

Zubányné Fehér Szilvia

Emlékezés

Bevallom, kezdetben megijedtem attól a kéréstől, hogy a
zeneiskolai éveimről írjak, de abban a pillanatban, ahogy tol-
lat ragadtam és elkezdtem írni, rengeteg szebbnél szebb él-
mény tört fel belőlem és csapongó emlékeimet alig tudtam
megfékezni.

Számomra két ember volt a támpillére ezeknek az évek-
nek: Piroska néni (Hartyányi Mária) és Zsuzsa néni
(Reininger Zsuzsa). Azonban azt a szeretetteljes és tevé-
keny légkört, mely áthatotta a Zeneiskola falait, természetesen
a többi kiváló tanár munkája és segítőkészsége is meg-
teremtette, akiktől most részletesen nem írok, de akikre a
mai napig is sok szeretettel gondolok. Örökké hálás leszek
a sorsnak, amiért Piroska nénihez vezérelt és általa ismer-

kedhettem meg a zongorázás rejtelseivel. Ezek a zongora-
órák jóval többet nyújtottak pusztán technikai felkészítésnél.
Piroska néni határtalan türelme, felkészültsége a művészet
minden területével kapcsolatban, lelkesedése a zeneszerző,
zenemű iránt.

Kifinomult hallása, aprólékos, minden részletre kiterjedő
munkája, magas fokú igényessége, önzetlensége és gyer-
mekszerető lénye örökre nyomot hagyott bennem, mely
nemcsak a tanításomra, de az életem minden területére ha-
tással van.

Soha nem felejttem el azokat a családias, jó hangulatú ösz-
szejeveteleket sem melyeket hol a Zeneiskolában, hol saját
otthonában szervezett. Akkoriban több zenei rejtvénymű-

sort is adtak a rádióban. (ilyen volt a „Hangoló” és „Labirintus”), melyeket ezeken a közös összejöveteleken hallgatunk és fejtettünk meg, természetesen Piroska néni segítségével. Mindig felszabadult, vidám hangulatban teltek ezek az órák. Emlékszem a mosolygós arcokra, a figyelő tekintetekre, kíváncsi szemekre, az izgatott kutatásra és a megfetés örömteli pillanataira. Mindeközben kialakult mindannyiunk között egy láthatatlan emberi kapocs is, mely sajnos ebben a világban egyre ritkább. Tudtunk egymásról, figyeltünk egymásra és hacsak tehetjük segítettük egymást. Óriási értékek ezek, melyeket kár lenne elveszítenünk és melyekért nagyon hálásnak kell lennünk az ilyen EMBEREK-nek, mint amilyen Piroska néni is!

Nem tudok anélkül ezekről az évekről írni, hogy még egy másik kiváló tanárról ne szóljak: Reiningner Zsuzsa néniről, aki sajnos már nem dolgozik itt. Igazából behatárolhatatlan az ő személyisége, mint ahogy órái is. Nem szokványos szolfézs órákat kaptunk Tőle, hanem csodálatos, gyermeki egyéniségével mindannyiunkat elvarázsolt és egy hatalmas JÁTÉK részesei lehettünk. Játék a hangokkal, játék a ritmussal, játék a kottairással, játék az énekhanggal – ezek voltak az ő órái. És persze az elmaradhatatlan, bölcs és szeretetteljes FÜLIMANÓ!, aki mindvégig éberem figyelt és hol

megelégedetten ücsörgött, hol jókedv csillogott szemében, hol pedig összehúzott szemöldökkel nézett ránk jelezvén, hogy valamit nem jól csináltunk. Ha nem értettük volna gondolatait, természetesen Zsuzsa néni tolmácsolta nekünk. Azok a szolfézs órák is örökre belém ívódtak, amikor egy-egy csodálatos kánont, többszólamú dalt a lépcsőházban, a korlátnál felsorakozva énekeltünk.

Mintha megnyílt volna a világ és minden földi határt át lépve eljutottunk az éteri ZENE BIRODALMÁBA.

Nem lehet ezeket az élményeket elfelejteni! Minthogy a közös pesti kirándulásokat (Opera, Erkel Színház, múzeumok...) az izgalommal teli, mégis jóhangulatú tanzsaki és egyéb hangversenyeket, a tanárok kedvességét, odaadó munkáját és a köztünk gyerekek közt kialakuló barátságokat sem, melyeket a Zeneiskolának köszönhetünk és melyek észrevétlenül beépültek életünkbe. Remélem minél többen leszünk, akik ezekből a művészi, zenei, emberi élményekből táplálkozva éljük életünket és ellentétben a mai világgal – nem a teljesítményre, anyagiakra koncentrálnak, hanem az emberre, az emberi kapcsolatokra, művészi értékekre.

Járvás Katalin

Zongoraverseny
díjazottjainak jutalmazása.
Balról jobbra: Barna Elekné igazgató,
Járvás Katalin, Molnár Izabella,
Bencsik Zita, Zsemlye Hajnalka

„Zene-család”

Este fél tizenegy van, hallgatom és nézem a Párizsi Operaházból Verdi Attiláját és büszke vagyok arra, hogy mindezt megtehetem. Büszke és kimondhatatlanul hálás vagyok azért, hogy a Nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskolának, ennek a csodálatos intézménynek a tanulója lehettem, ahol megtanultam, hogy zenét tanulni egy olyan láthatatlan családhoz való tartozást jelent, amelynek tagjai a zene harmóniájának erejével értik meg egymást. Nem felejték el előtte persze egy igen kedves operarajongó barátomnak egy SMS-t küldeni, aki az ország másik zene-családjában tanult meg a nagy családhoz tartozni, kapcsolja be a tévét, hogy kommunikálhassunk a zene és immár nem a technika útján.

Büszke vagyok arra, hogy Barna Elekné, a Nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskola igazgatónője, a nagykőrösi „zene-család-fője” megkeresett, hogy a „családi ünnepséget” egy kis visszaemlékezéssel tegyem színesebbé.

Most ülök és a munkaeszközöm billentyűinél, amely nem a zongora és nem a fuvola billentyűi lettek és próbálok elmondani, mit jelent számomra a zeneiskola, a falai között eltöltött órák, az általa nyújtott lehetőségek, élmények, barátok, egyáltalán miért mondom azt, hogy mindez a nagykőrösi zene-család.

A zene, számomra közösséghez tartozás. Ilyen közösség a Barna Elek, (jaj de furcsán is hangzik így, hiszen a mi zene-családunkban mindenki Lexi Bácsnak hívja) vezette fúvószenekar. Még emlékszem az első külföldi, utunkra, ami az azóta a történelmi fogalomra vált NSZK-ba vezetett. A Vehtai Fúvószenekar, akinek tagjait egy évvel korábban tényleg családtagként látták vendégül a mi zenekarunk tagjai – áthidalva a határok és a nyelvi problémák okozta kommunikációs nehézségeket – a Magyar Himnusz dallamára fogadtak bennünket. Szavak nélkül, szöveg nélkül. Ez volt tizenkét évesen az első külföldi utam, nyelvtudás nélkül. Ez volt az első motivációm arra nézve, hogy noha a zene egyedülálló kommunikációs csatorna, emellett nyelveket tanuljak. Motivációk, amelyek hatására később a zene nyelvén túl tolmácként is közreműködhettem ezeken az utakon. Hogy milyen maradandók is a zene által kötött kapcsolatok mi sem bizonyít jobban, mint az, hogy később, amikor ennél is hosszabb utakra készülhettünk a szállást egy-egy már ismerős „testvérzenekar” családjai nyújtották számunkra. Igen, „haza” men-

tünk hiszen mindenki otthon volt, a zene-családjában. Persze mindezt meg is kellett dolgozni. Az együttzenélés öröméért bizony minden szombat délelőtt a „hármast” teremben gyűltünk össze, hogy Barna Elek vezénylete alatt kamarazenévé csiszolódhasson össze a hangszerek hangja. Igen az eredmények mögött kitartó munka van, amely munkáért a volt és jelenlegi tagok nevében ezúton szeretnék köszönetet mondani a zenekar családfőjének, Barna Elek tanár úrnak.

A Svájcban, Solothurnban rendezett zenekari fesztiválon szerzett élmények, hogy milyen is az, amikor 5-10 fős nemzetiségű fiatal zenész ülhet egy zenekarként a színpadon, (kommunikációs problémák nélkül, hiszen a karmesteri pálca üzeneteit, és a kottát mindenki ugyanazon a nyelven, a zene nyelvén olvasta) hatására jöhetett létre Nagykőrösön is zenekari fesztivál. Hiszen a zenei kommunikációnak fórum kellett, amely a kialakult kapcsolatok ápolására is alkalmas. Ezen fórum segítségével láthattuk viszont barátainkat Svájcban. Egy ilyen fesztivál szervezése azonban szintén rengeteg energiát és munkát igényel, amelyért ezúton szeretnék a „család” többi tagja nevében köszönetet mondani Barna Elekné igazgató asszonynak.

A hangok harmóniája, közösség harmóniája, amit meg kell tanulni összecsiszolni, összehangolni. A zenét meg kell tanulni érteni a hangokat meg kell tanulni összehangolni, a növendékeket ráhangolni a különböző zeneművek értésére. Egyszerűen kell „Hangoló”. A Magyar Rádió Hangoló című gyermekzenei műsoráról van szó, amelynek elmaradhatatlan része volt a rejtvény „kaleidoszkóp” vagy „zene-tere-fere” heti váltásban. Magunk persze nem tudtunk volna megbirkózni a feladványokkal. Bizony, ha a „hangoló” Hartyányi Mária, – zene-családtagnak Pirike néni – nem hangolja össze szintén szombati foglalkozásokon a rejtvényfejtőket számtalan érdekes irodalommal, opera részletekkel, zenehallgatással fűszerezve, nem lett volna olyan sok helyes nagykőrösi megfejtő a beküldők között. Egy avatott zenésznek azonban feltűnik az azonos laccímről hétről-hétre érkező egyre népesebb táború rejtvényfejtő csapat. A gyermekzenei műsor szerkesztője utánanézett a jelenségnek és kiderült, hogy a rejtvényfejtők mögött egy valódi „Hangoló” áll, a zeneiskola „Hangolója”. Így jutott el a Magyar Rádió hangoló-stábjába a Nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskolába, így szól egy teljes

adás a Nagykőrösi „Hangolókról”. Ezért van az, hogy számomra a csacsí Grofé Grand kanyonjában baktat, a csibék Muszorgszkij zenéjére táncolnak a tojánhéjban, egy csomó kedves, apró dolog, amit zeneként élek meg. A kábítószert napi problémáit felvető tévébeszélgetések alatt tudom, hogy miért Berlioz Fantasztikus szimfóniája hallható, és miért épp az ópium álmot idéző fixa idea téma. Ráhangolódtunk zenében, zenével látni, és mennyivel színesebb is így a világ!

Talán nosztalgiazom, de erről a szóról a zeneiskola másik mindig optimista tagja, Maczelka Ferenc és a Kőrösi lányok fuvalzenekar jut eszembe. Az első önálló műsornak volt ez a címe, és igen, egy újabb közösség, amelynek tagjai ismét másféle zene által „hangolódtak” össze. És hány nagy-szerű pedagógus, mind-mind a zenecsalád tagjai, akik az általam említett kis közösségeken kívül további számtalan

közösségekben tanították, hogy jó ehhez a családhoz tartozni, életre szóló kapocs.

És ne felejtkezzünk meg azokról, akiket ez az almamáter indított el a zenészi pályán. Még a nyáron találkoztam Fehér Ernővel a vonaton, aki Zeneakadémia ösztöndíjasaként amerikai hangversenykörútra készült. A beszélgetés úgy zajlott, mint olyan családtagok között, akik régen látták egymást és ott folytattuk, ahol utoljára abbahagytuk. Ő zenész, én jogász lettem mégis, együvé tartozunk a nagykőrösi zene-családhoz, és összetart bennünket az a tudás, amit itt tanultunk a Nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskolában a zene öröme, a harmónia öröme.

Köszönöm és kívánom ennek a lelkes családnak, hogy még sokakat hangolhassanak a zene örömeivel.

dr. Bencsik Zita

Zeneiskolai élményeim

A zeneiskolában eltöltött idő volt életem egyik legmeghatározóbb és legszínesebb időszaka. Rengeteg élménnyel és tudással lettem gazdagabb. Ami arra sarkallt, hogy a zene szeretetét és a hangszerjáték élményét, tudását tovább adja. Így lett belőlem zenepedagógus. Engedjék meg, hogy felidézzek egy párat az emlékeim közül.

Nyergesné Radnóti Hajnalkánál tanultam hegedülni. Tanárom, olykor Anyukám és barátnőm is volt egyszerre. Úgy érzem, lelkiismeretes munkáját, nekem átadott tudását meghálálni úgy tudom, ha én is zenepedagógus leszek. Az idő múlásával egyre nehezebb, de gyönyörű zeneművekkel ismertettet meg. Bevezetett az együtt zenélés örömeibe a kamara és zenekari apparátusok révén.

A zene szeretetét és megértését nem csak a hegedülés során kaptam meg.

Hartyányi Mária Piroska, a „mi” Pirike néniünknek is ezúton köszönöm azt a sok zenehallgatást, „zenedélutánt”, ami egy új nézőpontból segített látni a zeneirodalom csodás alkotásait. Fáradságot nem ismervé törekedett arra, hogy betekintést nyerjünk a hangjegyek mögé, ahol a zene lényege rejtőzik. De zongorakorrepetítori munkájával is segített, tanított engem.

Abban, hogy sikeres felvételi vizsgát tehettem a zene-művészeti szakközépiskolában, szolfézs tanárainknak, Szecsei Anikónak a munkájáért is köszönettel tartozom. A zene harmónia világában kell keresni arra a választ, hogy miért, s mitől olyan szép egy dallam. Ebben nyújtott nekem segítséget, hogy fel tudjam fedezni.

A hegedülés során szerzett élményeket legjobban a nyári zenei táborokban tudtam kamatoztatni. Kirándulással, pihenéssel, játékokkal egybekötött rendszeres zenekari foglalkozások felejthetetlen emlékeimként maradnak meg.

Boldog vagyok, hogy tanulója lehettem ennek az iskolának, ahol tanáraink a szakmai tudás átadása mellett, mentális fejlődésemre is nagy figyelmet fordítottak. Szeretném írásban is megköszönni minden tanáromnak a munkáját és figyelmét, amivel segítettek nekem: Barna Elekné, Reiningner Zsuzsanna, Vezsenyiné Szabó Klára, Járvás Ferencné, Sohajdné Justin Katalin, Dávid Sándor, Nyergesné Radnóti Hajnalka, Hartyányi Mária Piroska és Szecsei Anikó.

Mindent nagyon köszönök:

Gyomaendrőd, 2003. március 6.

Kuttenberg Anikó

Köszöntés Amerikából

Magyarország kiemelkedő helyen volt és van ma is a zenészek képzésében.

Nagykőrös szerencsésnek mondhatja magát, hogy kiváló zeneiskolája van. A tanári közösség kivételesen erős baráti kapcsolatokkal a növendék fejlődését segítette/segíti mindig.

Ilyen és ehhez hasonló érzésekkel gondolok vissza a zeneiskolás éveimre.

Emlékszem az első sikerekre, amik önbizalommal töltötték el. Az utcán, a zeneiskolába sietve a zongoraiskola 2. füzetét direkt az emberek felé mutatva vittem, hogy láthassák, hogy én most hova megyek és milyen ügyes vagyok.

Családomból már a második generációt képviselem.

Szolfézsóráinkon, Szecsei Anikó tanárnő irányításával, a közös éneklés bámulattal töltött el.

Rendkívüli szeretettel vettek körül. Vigyáztak ránk. Mély zeneszeretetre neveltek minket, s kinek-kinek életformájává, hobbijává válhatott mindez. Barátságok alakultak ki tanárok és diákok között. E barátságok egyik fontos gyökere a muzsika szeretete. Ez oly mély kötődést jelenthet/jelenthetett a másik emberhez, ami túlmutat/túlmutatott egy iskolai, tanári feladaton.

Az általános iskolai órák után mindig örömmel mentem a zeneiskolába. A szokásos csínytevésektől kifáradva a délutáni zeneórákra őszinte tudásvágygal érkeztem. Olyan hely volt ez nekünk, ahol az ott-hont érezhettük. Játékos módon tanultuk meg feladatainkat.

A kisdíák számára a

zeneiskolát a hangszeres tanára képviselte igazán.

Először Dr. Vecseri Zsigmondné, Mártuska néni, majd Hartványi Mária Piroska, Pirike néni hívta fel a figyelmet a zene szépségeire.

Ma is mindig örömmel megyek vissza meglátogatni kedves volt tanáraitam.

Boldogan vállalom a koncertmeghívásokat is. Érzem, hogy nagyon nagy szeretettel fogadnak.

Barna Elekné igazgatása alatt létrejött a múlt évben egy koncertsorozat, melynek egyik alkalmán Nakayama Tomokoval közösen adhattam hangversenyt.

Nagy örömmel töltött el, hogy a zeneiskola nyitott minden új kezdeményezésre.

Szívemből kívánom, hogy még sok-sok diák nevelésében vegyenek részt a Weiner Leó Zeneiskola tanárai!

Tisztelettel:

Fehér Ernő

Köszönet...

Fennállásának 50. évfordulóját ünnepli a nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskola, s ez az ötven év valamilyen visszatekintésre, összegzésre készíti azokat, akik ennek az iskolának voltak a tanárai, diákjai. Jőmagam is közéjük tartozom, s szeretettel emlékszem az itt eltöltött időre.

Bár egy iskolának nincs kora, mert tevékenysége mindig a jelenre irányul és a jövőt szolgálja, de története van, ami az örökös megújulás és az állandó változás krónikája. Az állandó mozgást az újabb és újabb tanulók hozzák, akiket ebben az épületben a zene szeretete és tisztelete köt össze.

Szerencsére sokan vagyunk, akiket formált és nevelt ez az iskola, s akik formálták ezt az iskolát. Csak néhány név az osztálytársaim közül akik szintén sokat köszönhetnek ennek az intézménynek: Varga Marcsi, Török István, Csizmadia Ildi, Molnár Edit, Dani Kati, Papp Emőke. Egy megbízható alapot kaptunk a továbbhaladáshoz.

Itt szerettem meg a zenét, miközben rájöttem, hogy kitartó munkával lehet komoly eredményt elérni. Megtanultam figyelni a másokra egy-egy négykezes előadása közben. Átéltettem a zongoraversenyek, hangversenyek „forró”, de kellemes hangulatát. Sok-

sok gyakorlás, izgalom és öröm.

Külön köszönettel tartozom Hartyányi Pirike néni-nek, aki kilenc évig volt a zongoratanárnőm. Lelkesedtem érte, mert óriási energia, megértés áradt belőle, miközben következetesen kérte számon a feladott gyakorlatokat.

Szeretettel gondolok Pálfi Lujzára, aki megismertette velem a szolfézs alapjait. Hatalmas lelkesedéssel és jókedvvel tanított a hangközök, akkordok felismerésére, a blattolásra, a helyes és tiszta éneklés szabályaira és technikájára. Örömmel mentem társaimmal a szolfézs órára, mert valóban élveztük azt.

Az alapos és következetes munkának az lett az eredménye, hogy megszerettük a zenét, többen a zenei pályát választottuk, az életünk részévé vált a muzsika.

Úgy gondolom, egy iskola minősége, a tanítványai emberi és szakmai életútjának a sikerében mérhető. Bátran állíthatom, hogy az itt megszerzett tudás meghatározója volt sokunk sorsának az alakulásában.

Kívánom, hogy az utánunk jövők hasonlóan eredményesen végezhesék munkájukat.

B. Tóth Bora

FUVOLAZENEKAR

A Kőrösi Lányok Fuvolazenekar a Weiner Leó Zeneiskola kamarazenekara. 1989. januárjában mutatkozott be először a zeneiskola nagytermében tanszaki hangverseny alkalmából. Mivel mind leány tanuló volt, így találtuk ki ezt a nevet. Természetesen ilyen zenekari kották nem álltak rendelkezésünkre, ezeket meg kellett hangszerelni, öt szólamban játszottunk, basszust klarinét, cselló vagy zongora játszott. Műsorunk nagyon széles skálán mozog, az operától a szalon-zenén keresztül az örökzöld világlágerekig játszottunk. Egy-egy sikeres fellépésünk alkalmából örömet látni a csillogó szemű lányok boldogságát. Így könnyű dolgozni a kis muzsikusokkal, de vannak olyan tagok, akik érettségi után is velünk tartanak.

Már az első évben bemutattunk egy 60 perces önálló mű-

sort, „Bach-tól a Beatlesig” a lányok énekeltek is. Olyan rutinra tettek szert, mintha mindig ezt csinálták volna.

Következő évben egy másik önálló műsort mutattunk be NOSZTALGIÁZUNK című könnyűzenei műsor volt.

Műsorunkat a nagykőrösi iskolákban mutattuk be több alkalommal. Felléptünk a kecskeméti Tavasz Fesztiválon 3 alkalommal. Koncerteztünk a kecskeméti Bozsó Múzeumban német vendégeknek nagy sikerrel. Játszottunk még zeneiskolai vacsorákon és képkiallításokon is.

1999-ben ünnepeltük 10 éves jubileumunkat a nagykőrösi Művelődési Központban. Szép hangverseny volt, meghívtuk a régi tagokat is utána fogadáson, a vacsora mellett nagy beszélgetések voltak a régi élményekről szülőkkel vendégekkel.

Még ez évben 1999-ben volt egy külföldi utunk is meghívtak Pozsonyba a JUVENTA ifjúsági kamarazenei versenyre itt diplomát kaptunk Szeretnék kiemelni néhány növendéket, akik tehetségükkel, szorgalmukkal élen jártak.

Bencsik Zita fuvola-ének, Kovács Brigitta ének, Borbély Brigitta cselló-ének, Tóth Ágota fuvola-ének, Szabó Gabriella fuvola-ének, Almási Antal zongora, Tömösközi Anita fuvola, Tömösközi Edina fuvola, Tanai Viktória fuvola, Szendrei Gabriella fuvola, B. Balogh Erika zongora.

Töretlenül folytatjuk a munkát természetesen évenként kicserélődik a tagság, de a zeneszeretet és a társaság összekapcsol minket. Hadd írjam le a zenekar névsorát a kezdetől napjainkig.

Fuvolások: Strázi Erzsébet, Szabó Helga, Molnár Mónika, Bencsik Zita és ének, Csikány Anita, Fehér Diána, Maka Mónika, Nagy Gabriella, Bencsik Edit, Marosvári Dorottya, Dudás Anita, Sasinszky Ágnes és ének, Muraközi Edina,

Técsi Andrea, Kiss Andrea, Palócz Márton, Nagy-Kis Ildikó, Alba Mirjam, Nagy Katalin, K. Varga Magdolna, Papp Szilvia, Németh Zsuzsanna, Kurgyis Edit, Nagy Beatrix, Varga Eszter, Sepsi Márta, Németh Judit, Tömösközi Anita, Tömösközi Edina, Szabó Gabriella, Bodnár Adrienn, Bakó Teréz, Tanai Viktória, Csete Fanny, Várkonyi Anita, Kiss Tímea, Németh Anna, Nagy Szidónia Katalin, Fanczal Eszter, Szűcs Petra, Tóth Orsolya és ének. **Zongoristák:** Járvás Ferencné tanárnő, Almási Antal, Dognai Tímea, B. Balogh Erika. **Klarinétosok:** Molnár Anita, Nagy Barbara, Vribiszki Adrienn, Farkas Vilmos. **Csellósok:** Borbély Brigitta, Józsa Kitti. **Énekesek:** Kovács Brigitta, Varga Judit. **Ütösök:** Papp Eszter, Várkonyi Bea, Debreczeni Róbert, Bozsik Gábor.

Maczelka Ferenc
a zenekar vezetője, fuvolatanár

Ülő sor balról: Bozsik Gábor, Tanai Viktória, Szendrei Gabriella, Németh Anna, Szűcs Petra, Fanczal Eszter
Álló sor balról: Tömösközi Anita, Tömösközi Edina, Kiss Tímea, Maczelka Ferenc tanár,
B. Balogh Erika, Tóth Orsolya, Várkonyi Anita

VONÓSZENEKAR

A Nagykőrösi Állami Zeneiskola életében mindig jelentős helyet foglalt el a vonószeneke. Bálint Ferenc igazgató úrnak szinte az első perctől szívügye volt egy szimfonikus zenekar létrehozása, melyben tanárokat és magasabb osztályos növendékeket fogott össze, s mellyel komoly sikereket ért el városi és egyéb rendezvényeken.

Az ő működését követően Dávid Sándor hegedűtánár avatott kezébe került a karmesteri pálca, majd rövid ideig Reininger Zsuzsanna irányította a már kis létszámúvá apadt, de kitartó együttest.

Lelkesedésükre jellemző, hogy házimuzsikálásokon és zenei táborban is részt vettek.

Nyergesné Radnóti Hajnalka szinte a semmiből hozott létre egy „tücsökzenekart”, mely szereplései során elbűvölte a hallgatóságot.

A zenekar életére nagy hatással volt a Nagykőrösi

Babits Mihály Római Katolikus Általános Iskola (ma: Kolping Katolikus Általános Iskola) beindulása. Zeneiskolás növendékeikből hamarosan megalakult egy kamaraegyüttes, mely a Zeneiskola zenekarának magját alkotta, s ünnepeken gyakran szerepelt.

A Zenekar zongorakísérője mindvégig Matuska Zoltánné volt.

Sajnálatos módon ma egyre kevesebb gyermek választ vonós hangszert. A hegedűt és csellót kiszorítják a rövidebb idő alatt megtanulható, népszerűbb hangszerek.

Ez természetesen meghatározza a zenekar sorsát is. Manapság szerényen, de elszánt odaadással működik egy kis létszámú együttes, melyet Németh Ágota vezet.

Németh Ágota

A NAGYKÖRÖSI IFJÚSÁGI FÚVÓSZENEKAR

1982-83-as tanévben a városi művelődési osztály támogatásával, illetve dr. Makai Katalin, az osztályvezetőjének hathatós segítségével alakult meg az Úttörő Fúvószenekar.

A Városi Tanács 30.000 Ft és a zeneiskola 20.000 Ft-tal járult hozzá új hangszerek, kották vásárlásához.

A közel 20 tagú zenekar Pécsi József: Vadász harsona c. művével kezdte pályafutását, valamint az akkor divatos úttörő indulókkal. (Mint a mókus, Úttörő hívogató stb.)

Kezdetekben és a későbbiekben is komoly segítségemre volt Simon István, aki akkor már több évtizede vezette a konzervgyár fúvószenekarát, valamint dr. Vecseri Zsigmond, aki az ütős és rézfúvós gyerekeket tanította.

A zenekar már a tanév második felében bemutatkozott a Kossuth és a Petőfi iskola úttörőávatásán.

1986-tól évente a Balatonakali tábort szerveztünk zenei - olvasótábort, közösen a könyvtárral. Pásztorné Szivák Ágnes volt a táborvezető, aki szokásuknak megfelelően kemény szigorral, úttörős szellemen vezette a tábort (reggeli torna, zászlófelvonás, parancshirdetés stb.). Utána én vettem át a tábor vezetését, már lazítva a kötelező programokon. Később külön váltunk az olvasósoktól és csak zenészekkel tá-

boroztunk.

1988-ban a zeneiskola már nem tudta egyedül fenntartani a zenekart és ekkor a városban működő szervezetek – Arany J. Mg. Tsz, Építőipari KTSZ, Gépgyártó és Szolgáltató Ipari Szövetkezet, Haladás Mg. Tsz, Trakis, Áfész, - évi 10.000 Ft-tal támogatták az együttest.

Ekkor lettünk Városkörzeti Szövetkezeti Fúvószenekar. 1989 március 18-án ezen a néven vettünk részt a Fúvószenekarok 7. Országos Minősítő Hangversenyén a művelődési központban, ahol bronz diplomát szereztünk.

1993 július 5-én a VIII. Országos Minősítésen már Nagykörösi Ifjúsági Fúvószenekarként szerepeltünk, szintén a művelődési ház színháztermében tartott hangversenyen. Ekkor már két kategóriában minősültünk. Koncert-fúvószenekar kategóriában ezüst diplomát, Show-zenekar kategóriában pedig arany diplomát kaptunk a neves szakemberekből álló zsűritől. (Balázs Árpád zeneszerző, a Magyar Fúvószenesi Szövetség elnöke, Dohos László a magyar honvédség főkarmestere, és Auth Henrik nyugalmazott főkarmester.)

1996 július 11-én a IX. Országos Minősítésen szintén két kategóriában mérettettük meg magunkat és ekkor sikerült mind két kategóriában arany minősítést kapni.

1989-ben utazott a zenekar első külföldi szereplésre a Csehszlovák Nova Dubnicába, az ottani zenekar meghívására. Ezek után szinte minden évben vagy fogadtunk zenekarokat, vagy utaztunk meghívásra, külföldre.

Ebben az évben alakult a zenekar mellé egy mazsorett táncsoport az Arany János Általános Iskola tanulóiból, Villám Eleonóra vezetésével, aki azóta is tevékenyen részt vesz a táncoktatásban. Később újabb csoportok alakultak Hegedűs Károlyné és Zubányné Fehér Szilvia vezetésével. Ezek után a zenekar már a tánc-

Balatonakali tábor

csoportokkal járt a hazai és külföldi szereplésekre.

Nagykőrösön szerepeltünk néhány alkalommal a helyi Vállalkozói Kiállítás és Vásár megnyitóján, Civil Majálisokon és különböző városi rendezvényeken. Vidéken felléptünk Kecskemét, Cegléd, Budapest, Kistelek, Csorvás, Hernád, Újszilvás, Tata, Tószeg, Jászkarajenő, Nyársapát, Törtel, Kocsér számos rendezvényein.

1990-ben a rendszerváltást követően utaztunk először Németországba Vechta-ba, ahol az emlékezetes határmegnyitás után nagy szeretettel fogadtak bennünket.

Meg kell jegyezmem, hogy ebben az évben az egységes megjelenés érdekében csináltattuk első mellényünket, melyet a ceglédi Nívó KTSZ készített számunkra Öller János hathatós segítségével.

1991-ben igen program dús nyara volt a zenekarunknak. Június 13-tól Svájcba utaztunk, ahol Solothurnban, Európa Fesztiválon vettünk részt. Magyarországot képviseltük, Svájc 700 éves évfordulóján. Negyedik nap után Klingnauban az ottani zenekar meghívására töltöttünk el egy hetet. Június 30-án részt vettünk az első Budapesti Búcsú Margitszigeti rendezvényen. Július végén pedig egy hetet töltöttünk Ausztriában Raab városban, az ottani zenekar meghívására.

A továbbiakban csak felsorolásként említem meg, hogy merre sikerült a zene segítségével eljuttatni a zeneiskolásokat. Németországban többször Vechta, Espelkamp, Lutten, Gütersloh városokban, Hollandiában Doorn, Amszterdam a világhírű Efteling vidámparkban, és Terscheling szigeten jártunk, Romániában, Nagyszalontán adtunk koncertet. Málta, Gozo szigetén töltöttünk egy felejthetetlen hetet, majd Spanyolország több városában adtunk koncertet a pálmák alatt, és hazafelé Monte Carlót is megcsodáltuk. A bátrabbak szerencséjüket is kipróbálhatták a híres kaszinóban.

Egy új stílus megértése, megtanulása kezdődött 1993-ban mikor az „idősebb” zenekari tagokból megalakítottam a Nagykőrös Big Band zenekart. Az 1930-as évek Amerikájának tánczenéjét sikerült megszerettetnem a gyerekekkel és 1999-ig sikeresen működött az együttes. Számos hazai és külföldi szereplés tette emlékezetessé az együtt töltött éveket. Sajnos egy-két fiatalembernek már erre az időre akkora „mel-

lénye” lett, hogy már nem fértünk fel a színpadra, így fájó szívvel feloszlattam az együttest.

Nagykőrösön népszerűsítendő a fúvós zenét 1990-ben megszerveztük az első Nemzetközi Ifjúsági Zenekari Fesztivált, majd 1994-ben pedig az első Országos Big Band Találkozót, melyet ezek után együtt szerveztünk meg háromévenként egyre nagyobb hazai és külföldi érdeklődés mellett. Igazi népünnepély volt a Petőfi iskola udvara '96 és '99 júliusában, a nagy sorsátorban és környékén rendezett esemény. Szlovák, német, olasz, máltai, és természetesen magyar zenekarok és mazsorettek népszerűsítették a fúvós komoly és könnyűzenét.

Sajnos az 5. fesztivált anyagi gondok miatt már nem tudtuk megrendezni 2002-ben.

A fentiekben felsorolt sikerekben, élményekben gazdag, tartalmas húsz esztendő eseményeinek megvalósításának van egy kis szépséghibája: szinte mindent saját forrásból kellett megoldani. Minden rendezvénynek, utazásnak, vagy a zenekarok fogadásának a költségét a zeneiskola, a szülők, a támogatók és a pályázatokból nyert pénzekből kellett megvalósítani fenntartói támogatás hiányában.

Mindezek ellenére az eltelt húsz év alatt számos felejthetetlen élmény maradt meg bennem és remélem a gyerekekben is, és szívesen emlékeznek a zeneiskolában, a zenekarban töltött évekre és azoknak is sikerült örömet szerezni, akik nézőként, hallgatóként vettek részt a hangversenyeken, rendezvényeken.

Barna Elek

Big Band névsor:

Sárad György, Bogdán Imre, Bencsik Zita, Forgács Arnold, Szabó Adrián, Reggel Ferenc, Bánóczki Péter, Szentpéteri Zsolt, Bojtos Gábor, Sánta István, Török György, Barna Zsolt, Kochan Krisztián, Harmath Sándor, Végh Róbert, Szalai Tibor, Melczér Zoltán, Barna Elekné, Barna Elek, Kőházi Kis Judit, Mohácsi Mónika, Kovács György, Szentpéteri Gábor.

Zenekari névsor

Bacsa Zoltán	Hartyányi Dénes	Pintér Márta
Bajdik Zoltán	Hatvani Szabolcs	Pomázi Attila
Bakos Tibor	Horváth Albert	Pusztai Csaba
Bálint Zoltán	Horváth Péter	Reggel Ferenc
Bánóczki Péter	Jobbágy Márton	Réczi Csaba
Barna Krisztina	Juhász Imre	Ringhoffer Gábor
Barna Melinda	Kecskés Győző	Rohonczy Orsolya
Barna Zsolt	Kochan Krisztián	Rostás Tibor
Bartkó Zoltán	Koltay Annamária	Rovó Petra
Bencsik Edit	Komjáthy Kálmán	Rovó Zita
Bencsik Zita	Koncsik Attila	Sági Katalin
Benke Kálmán	Kopa Zsolt	Sági Zsolt
Bilosovits Béla	Kovács András	Sallai András
Bogdán Imre	Kovács György	Sárad György
Bojtos Gábor	Kovács István	Stark Ádám
Bozsik Gábor	Kovács Katalin	Strázi Erzsébet
Bozsó Róbert	Kökény Zsuzsanna	Szabó Adrián
Bukor Tamás	Kullai István	Szabó Endre
Búz Csaba	Kurgyis Zsolt	Szabó Gabriella
Czövek Szabolcs	Lauber László	Szabó Helga
Csábráki Attila	Maka Mónika	Szabó István
Cselkó Attila	Mándi Eszter	Szabó József
Cselóczki Tamás	Mann Norbert	Szabó Zoltán
Csete Fanny	Markó László	Szalai Tibor
Csete Gergő	Mazura János	Szarka Ágnes
Deák Albert	Medgyesi Tibor	Szélesi Attila
Debreczeni Róbert	Mészáros Márta	Szemők Éva
Dér Ferenc	Molnár Anita	Szendi Ambrus
Dobóczy Csaba	Muraközi Edina	Szentpéteri Gábor
Dobos Attila	Muraközi Róbert	Szentpéteri Zsolt
Farkas Adrienn	N. Szűcs Róbert	Szrapkó László
Farkas Gábor	Nagy Barbara	Szűcs István
Farkas Vilmos	Nagy Kis Ildikó	Takács Ferenc
Fehér Gábor	Nagy Nándor	Tóth Gergő
Fehér Krisztián	Nagy Zoltán	Tóth Zoltán
Fodor Emese	Novák Orsolya	Tömösközi László
Forgács Arnold	Nyíkos Emese	Török Bernadett
Földi János	Nyíkos Mariann	Török József
Fruttus Attila	Nyíkos Orsolya	Tüske Gyöngyvér
G. Mészáros László	Öller Mónika	Varga Anikó
Gállos Csaba	Pákozdi Paszkál	Varga Nóra
Gállos Tamás	Pálmai Zoltán	Várkonyi Ambrus
Gulácsi Györgyi	Papp Tibor	Végh Róbert
Gyulai Zoltán	Papp Zsolt	Zubány Emese
Halápi József	Petőfi Márton	
Harmat Sándor	Petrák János	

Petőfi iskola

ÚTTÖRŐAVATÁS

Kossuth iskola

Balatonakali tábor

Vechta, Németország

Zwölf schicke Majoretten unterstützten das Jugendblasorchester aus Nagykorös. Die jungen Leute waren für drei Tage Gäste der Stadt Espelkamp. Fotos (4): Osterodt

Lichtschranke registrierte 30 000 Besucher im Gewerbezelt:

Stadt und Gewerbeverein mit 16. City-Fest zufrieden

Espekkamp (mo/ee). Drei Tage Riesenrummel in Espelkamps City – begünstigt vom herrlichen Spätsommerwetter bummelten Tausende von Besuchern durch das Marktgeschehen auf der Breslauer Straße. Am Sonntagnachmittag war es zeitweise so eng, daß im Gewerbezelt kein Durchkommen war, nur schubweise bewegten sich die Marktbesucher vorwärts. Begonnen hatte der Tag bereits mit einem zünftigen musikalischen Frühschoppen.

Bürgermeister Heinz Hennemann registrierte einen außerordentlich guten Besuch im großen Festzelt auf dem Wilhelm-Kern-Platz, als er das Jugendblasorchester aus dem ungarischen Nagykorös mit dessen Leiter Elek Barna begrüßte. Mit dabei waren auch zwölf junge Majoretten unter der Leitung von Nra Utassyn. »Schon 200 ungarische Freunde aus Nagykorös haben wir in diesem Monat willkommen heißen können,« so der Bürgermeister.

Die Botschaft

Das Jugendblasorchester Nagykörös begeistert die Zuhörer.

Klingnau: Musikalische «Begegnung» mit ungarischen Jungmusikanten

Ungarische Jungmusikantinnen und Jungmusikanten haben am vergangenen Donnerstagabend in der Pfarrkirche Klingnau ein begeisterndes Zeugnis ihres Könnens abgelegt. Das Blasorchester der Musikschule Nagykörös und die Jugendmusik Klingnau liessen die musikalische «Begegnung» für alle zu einem Erlebnis werden.

Auf Initiative des Siggenthaler Jugendorchesters – unter der Leitung von Walter Blum – verbrachten rund 40 junge Leute (zwischen 13 und 25 Jahren) aus der ungarischen Stadt Nagykörös diese Woche in unserer Region. Anlass der Einladung des ungarischen Jugendblasorchesters bildete das 700-Jahr-Jubiläum der Schweiz. Das Vorhaben, die musikalische und menschliche Verbundenheit zu fördern, gelang ausgezeichnet.

Pfarrreileiter Walter Blum oblag die freudige Aufgabe, die Gäste aus Ungarn – mit Dirigent Elek Barna an der Spitze – zu begrüssen. Gleiches tat die Jugendmusik Klingnau. Der Willkommgruss der rund 50 Korpsmitglieder erfolgte jedoch mittels musikalischen Vorträgen. Anschliessend war die Reihe an den Gästen aus Nagykörös. Schwungvoll und mit viel Begeisterung intonierte das ungarische Jugendblasorchester, das 1982 gegründet worden war, Marschmusik. Dirigent Elek Barna gelang es dabei ausgezeichnet, das ungarische Temperament den zahlreichen Konzertbesuchern näher zu bringen. Das Klangvolumen des Orchesters schwoll dabei zum Teil so stark an, dass die Kirche beinahe zu bersten schien. Trotz dieser Klangfülle kamen die Harmonie unter den einzel-

nen Registern und die Präzision des Spiels nicht zu kurz.

Die Stimmung in der Pfarrkirche wuchs mit jedem Vortrag. Natürlich kam im weiteren Konzertverlauf auch ungarische und moderne Blasmusik zum Zuge. Schlussendlich kannte die Begeisterung in der Klingnauer Stadtkirche keine Grenzen mehr. Das Ziel, einander näher zu kommen, war musikalisch voll erreicht. Die menschliche Begegnung zwischen ungarischen und schweizerischen jungen Erwachsenen wurde schliesslich im Pfarrezentrum «Johanniter» gepflegt.

Wer Lust bekommen hat, das ungarische Jugendblasorchester zu hören, kann dies heute Samstag, um 20 Uhr, in der Aula Unterboden, Nussbaumen, tun.

Szövetkezeti Ifjúsági Fűvöszenekar, Nagykörös

(Ungarn)

Das Blasorchester der Musikschule Nagykörös wurde 1982 gegründet. Seine Mitglieder sind Schüler der Grundschulen und der Musikschule.

1988 wurde das Orchester mit Hilfe der örtlichen Genossenschaften neu organisiert und besteht heute aus 39 jungen Leuten im Alter von 13 bis 25 Jahren. Dirigent ist der Klarinettenlehrer Elek Bama.

Die Gruppe spielt oft an festlichen Anlässen in ihrer Stadt und gewann bei einem ungarischen Musikwettbewerb die Silberauszeichnung. Besonders wichtig für sie sind Kontakte zu ausländischen Orchestern. So hat das Nagykörös-Ensemble bereits in mehreren europäischen Ländern gespielt und hat seinerseits 1990 ein internationales Jugend-Blasorchester-Treffen organisiert, das in Zukunft alle drei Jahre wiederholt werden soll.

S.I.F.N.

Solothurn, Svájc

2. Europäisches Treffen
von Liebhaberorchestern
und Liebhabermusikern.

Confoederatio Musica

Vom 13.–16. Juni 1991
empfängt der Kanton Solothurn
über 1000 Musiker aus 9 Ländern.
Im Rahmen der 700-Jahr-Feier
der Eidgenossenschaft
bietet diese Veranstaltung eine
Ausstellung und viel Musik.

Raab, Ausztria

Koncert a nagykőrösi Városháza udvarában

Lutten, Németország

Big Band

Hagyományteremtő céllal

Úgy látszik a 625-ös évfordulóra készített városkapu, időtállóan bizonyul. Az elmúlt hét végén újra hangulatos bejárata volt az Országos Big Band találkozó helyszínének. A rendezők imáit végül is meghallgatták az égiek. Részben. Mint-hogy a két naposra tervezett szabadtéri programnak éppen a végét, a vasárnap estit zavarta meg és be az eső a Kultúrházba. Minden egyéb a szabad ég alatt zajlott a Deák téren. Közülük a Gyermeknap vidám délelőtte is, sok mókával, vídamsággal. Tavalyról nemcsak a Városkapu került vissza, hanem a Wolf-sórsátor is, a már ismerős kiváló sörrel. No meg a szokásos jó hangulat. Mert a hangulattal semmi hiba nem volt. A messziről jött bandák -a helyiek mellett- kellemes szórakozást nyújtottak önfelédzt zenéléstükkel. Az első napon, szombaton, a pálmát a nyergesújfaluiak érdemelték ki, hangulatos, eredeti sramlizenéjük révén. Közel kétórás műsorukat alig-alig tudták befejezni, a közönség szünni nem akaró ovációja miatt. Tizenegy óra körül azután mégis végetvetettek a zenének, és -nem haza, hanem- a Toldiba mentek a legények. Ugyanis valamennyi meghívott a Toldi iskola kollégiumában kapott teljes ellátást. Mint mondták, közmegelegedésre. A már említett zenekaron kívül itt volt két fővárosi Big Band. A Cserjési és a Weiner Leo zeneiskoláé. És természetesen a meghívó, helybeli Nagykőrösi Big Band. Emelte a találkozó értékét és jelentőségét, hogy két országos szaktekintély is megtisztelte azt jelenlétével, és véleményével. A hazai könnyűzene két kiválósága Körmendy Vilmos, és Tomsit Rudolf voltak azok, akik az országosan első, helyi próbálkozásról véleményt mondtak, és természetesen tanácsal látták el a

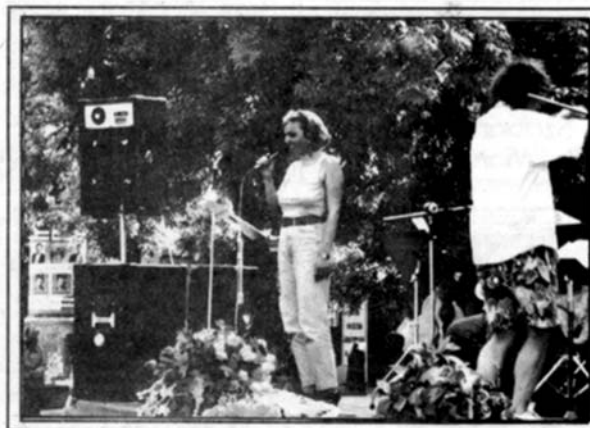
meghallgatott zenekarokat. A do-log szakmai részére vasárnap a déli órákban került sor, míg a két nap összefoglalásaként, a vasárnapi műsor után Körmendy Vilmos fejezte ki elismerését, a szervezésért, a rendezésért és a színvonalas produkciókért. Ezt megelőzően a városi Big Band mutatta be nagysikerű műsorát. Körmendy úr annak a reményének adott hangot, hogy olyan találkozóznak lehetett részese, mely hagyományt teremtve nyújt lehetőséget az ország Big Band zenekarainak a rendszeres találkozáshoz. Befejezésül pedig a különböző támogatók jóindulatának köszönhetően értékes díjakat adott át, valamennyi résztvevőnek. Ezután kértük fel Barna Elek karnagy urat, hogy mint a találkozó kiagyalója és megszervezője mondja el friss benyomásait. A látványos fáradtsága ellenére is a jól végzett munka tudatában nyugtázta örömmel az elismerő szavakat. Ez biztatás egyrészt a zenekarában folyó színvonalas munka folytatására, másrészt a következő találkozó megszervezésére. Melyet megerősít, hogy a megjelent zenekarok örömmel jeleztek, jönnek legközelebb is. Végetűl felsorolta, ki-mindenki segítette a mostani elsőnek a létrejöttét. Az önkormányzat, a helyi Weiner Leo Zeneiskola, a Pécsi József Fuvószeneikari Alapítvány, Kochan és Wolf helyi vállalkozók, a Sinkron Kft, és a Patyolat Kft. Rajtuk kívül a Ceglédtej, a Bonduelle, a Carnaud-Metal Box, és a Celsius Bt. gondoskodtak az értékes ajándékokról. Míg a művelődési központ a színháztermen kívül Boros Ferencet biztosította a hangerősítés kiépítéséhez. A Petőfi Iskola pedig a szállítási feladatokat látta el.

Té. Bé.

GRATULÁLUNK

Big Band

A hétvégén ismét született valami egyedülállóan nagyszerű a város kulturális életében. Barna Elek fáradhatatlanságának köszönhetően létrejött az I. Nagykőrösi Országos Big Band Találkozó. A rendezvény telitalálat, amely egyszerre nyújt mű-

vészi értéket képviselő zenei élményt és kultúralt szórakozási lehetőséget a város szinte minden társadalmi rétege számára. Remélem, hagyománnyá válik a kezdeményezés, amelyekhez sok sikert kívánok Barna Eleknek és a Weiner Leo Zeneiskolának.

Pásztai Ágnes, Oktatási, Közművelődési és Sport Iroda vezetője

MAGYAR RÁDIÓ
1800 BUDAPEST, BRÓDY SÁNDOR U. 5-7.

TELEFON: 138-8388

BUDAPEST, 1994. június 2-án

ÁLLAMI ZENEISKOLA
NAGYKÖRÖS
Patay u.19.
BARNA ELEKNÉ IGAZGATÓNÓ részére

Tisztelt Asszonyom!

Az 1994. május 28-29-én rendezett Országos Amatőr Bigband Találkozóán, Tomsits Rudolf kollegámmal együtt, résztvevő vendégek voltunk.

E kétnapos rendezvényt figyelemmel kísérve, úgy a produkciók színvonalát, mint a rendezőség munkáját magasra értékeljük.

Örömmel üdvözljük azt a lehetőséget, hogy a zenés szórakoztatás egyik legkulturáltabb fajtájának - a bigband-nek - Nagykörös otthont ad.

A szereplő muzikusok hangulatából és a közönség tapsaiból azt a következtetést vonjuk le, hogy a találkozó sikeres volt.

Kivánjuk, hogy a kezdeményezés hagyományteremtő sorozattá váljék!

Minden résztvevőnek további sikereket, a Zeneiskola és az Ön munkájához jó eredményeket kívánok!

Tisztelettel

Körmenyi Vilmos
Magyar Rádió Szórakoztató zenei
Szerk. rovat- és művészeti vezető

Zenekari fesztivál, Nagykőrös

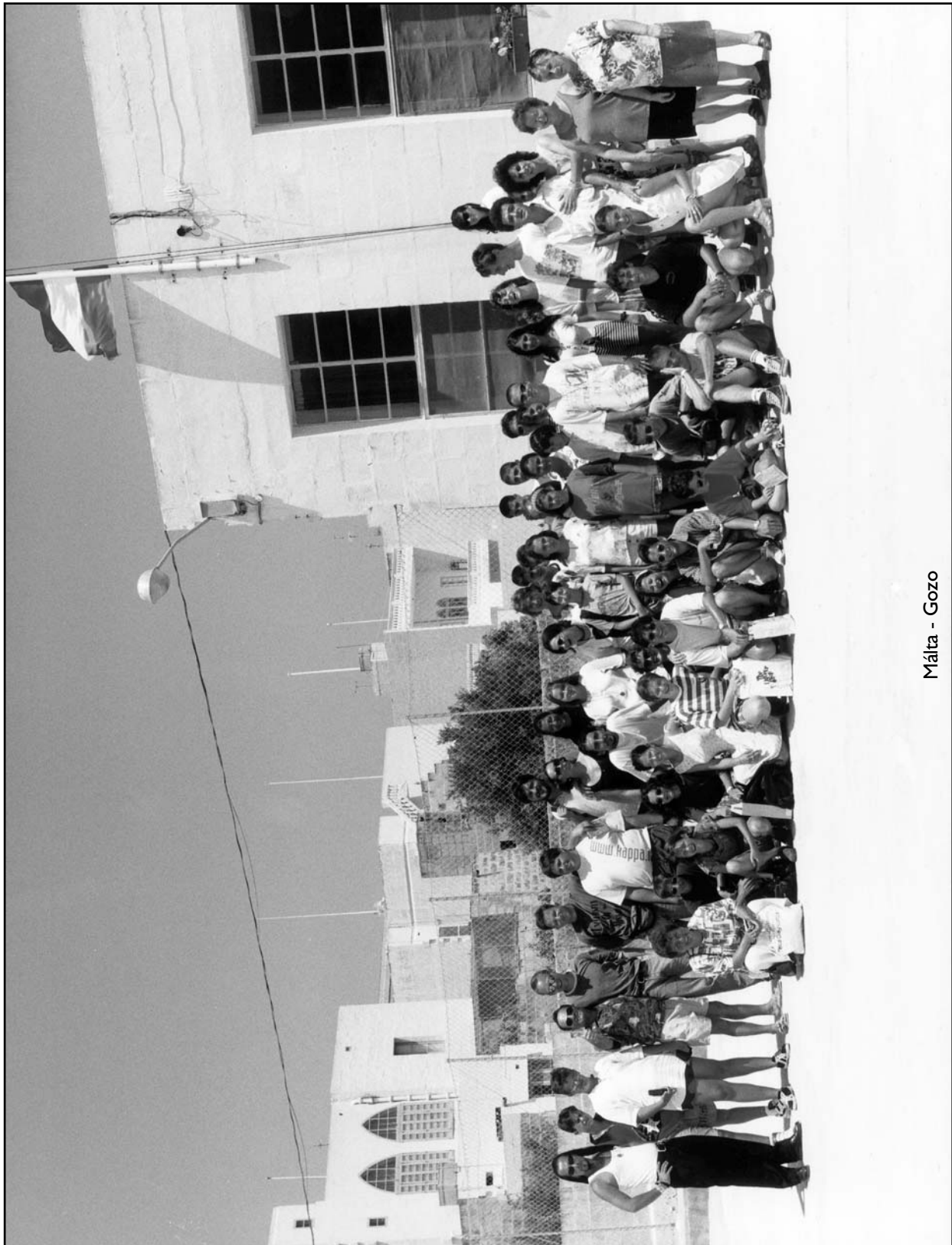

Csoportkép

Espelkamp, Németország

Málta - Gozo

Big Band koncerten és Svájcban

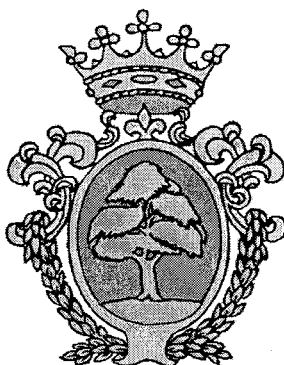
IV. Nemzetközi Ifjúsági Zenekari és Néptánc Fesztivál

1999. július 14-18.

III. Nemzetközi Big Band Találkozó

1999. július 17.

NAGYKŐRÖS

Helyszín:

Petőfi Sándor Általános Iskola Nagykőrös Vadas u. 2

Július 14.

- 14.h Érkezés a Toldi Miklós Élelmiszeripari Középiskolába
Nagykőrös, Ceglédi út 24. Szállás elfoglalása.
17.h Vacsora
19.h **Megnyitó ünnepség**
A fesztivált megnyitja Kósa István, Nagykőrös város polgármestere
A Csárdás Orchestra műsora Haaksbergen
A Junior Band műsora Thun
22.h Ismerkedési est Közreműködik az Albatross együttes

Július 15.

- 8.h Reggeli
Városnézés
11.h Polgármesteri fogadás
13.h Ebéd
14.h Fesztivál Kupa labdarúgómérközések
18.h Vacsora
19.h **Néptánc csoportok bemutatói**
A résztvevőket köszönti Karsay Istvánné, Nagykőrös város Önkormányzata Közoktatási Bizottságának elnöke
A Nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskola,
Piliscsabai Zene és Táncművészetek Iskolája,
Stara Tura „Turancek” néptánc csoport,
„Mugurél” néptánc csoport Szászrégen műsora

Július 16.

- 8.h Reggeli.
9.h Kirándulás (Kecskemét, Ópusztaszer, Budapest)
18.h Vacsora
19.h Nagykőrös Ifjúsági Fúvószenekarának és Mazsorett csoportjának
Rékai Iván Nagykőrösi Emlék - 1996 induló Ósbemutató
Nova Dubnica Fúvószenekarának és Mazsorett csoportjának műsora
22.h Disco

július 17.

- 8.h Reggeli
10.h Magyar zenekarok érkezése (Petőfi Sándor Általános Iskola, Vadas u. 2.)
11.h **Zenekarok és Mazsorettek bemutatói a városban**
Kistelek, Nagykőrös, Csorvás, Nova Dubnica
(Ceglédi úti lkt, Kossuth L úti lkt, Csobogó, Piac tér)

13.h Ebéd

- 15.h **Fúvószenekarok és Mazsorettek felvonulása**
A zenekarokat köszönti Dohos László ezredes, a Magyar Honvédség Főkarmestere, a Magyar Fúvószenesi Szövetség Elnöke
Mazsorettek bemutatói a sörátorban
A fesztivált bezárja Dr Csira Szabolcs Országgyűlési képviselő
18.h Vacsora
19.h **Big Band Találkozó**
Az együtteseket köszönti Barna Elekné a Nagykőrösi Weiner Leó Zeneiskola igazgatója
A zenekarok műsora
City Big Band Budapest, Kecskemét Big Band,
Harkány Big Band, Nagykőrös Big Band

Július 18.

- 8.h Reggeli
Hazautazás

Résztvevők:

Fúvószenekarok és mazsorettek:
Nova Dubnica (Szlovákia),
Nagykőrös, Kistelek, Csorvás

Folklór csoportok: Stara Tura (Szlovákia), Szászrégen (Románia),
Csárdás zenekar Haaksbergen (Hollandia)
Piliscsaba, Nagykőrös

Big Band zenekarok: Junior Band, Thun (Svájc)
City Big Band Budapest, Kecskemét, Harkány, Nagykőrös

*Kellemes nagykőrösi tartózkodást, sikeres szereplést
és mindenkinek jó szórakozást kíván a*

Szervező Bizottság.

**A fesztivál ideje alatt mini vidámpark üzemel (dodzsem, kisvasút,
cellővölde) és a sörátorban enni, innivaló állandóan kapható.**

Közös szám a svájciakkal

Menet a tengerparton Spanyolországban

Hangszeres tanszakaink

Kezdők zenekara

Hátsó sor: Bekő Ferenc, Farkas Vilmos, Szeleczki Ádám, Kiséri Csaba, Fanczal Bence.

Középső sor: Herpai Vivien, Bugyi Orsolya, Csapó Zsuzsanna, Csapó Réka, Csete Adrienn, Balázs Krisztina, Lovas Kata, Varga Dóra.

Első sor: Dobos Barna, Horváth Attila, Erős Bence, Halasi Orsolya, Farkas Beatrix, Farkas Alexandra, Faragó Éva, Szabó Dóra.

Hiányzik: Papp Dávid, Molnár Dezső, Bugyi László

Ádám Magdolna zongora tanszaka

Felső sor: Kis-Prumik Ágnes, Farkas Boglárka, Tallósi Petra, Fekete Pálma, Tóth Ágnes, Tóth Csilla, Szűcs Gréta, Czene Szilvia, Juhász Zsuzsanna

Középső sor: Tóth Alexandra, Szalkai Blanka, Bujdosó Viktória, Bekő Márta, Fakan Bernadett, Pintye Anett, Tóth Noémi

Alsó sor: Ádám Magdolna tanár, Kis-Prumik Nóra, Szabó Fanni, Márton-Szűcs Eszter, Bakonyi Kitti, Túri Viktória, Pál Anikó, Kis-Prumik Mónika

Hartyányi Mária zongora tanszaka

Első sor: Hartyányi Mária tanár, Varga Dóra, Tóth Panka, Fehér László, Pintér Dávid, Zsigmond Zalán, Vincze Renáta, Törökfalvy Dávid

Második sor: Pintér Dóra, Masznyik Gabriella, Nagy Gombai Krisztián, Matuska Rita

Harmadik sor: Dajka Gyula, Tölgyes Irén, Sohajda Márk, Zsigmond Ágnes, Kovács Gyula

Horogszegi Jánosné zongora tanszaka, Nyársapát

I. sor:

Mészáros Boglárka, Iszlai Beáta,
Reggel Anita, Gesztesi Beáta, Her-
nádi Krisztina, Ferencz Miklós, Csa-
pó Tünde

II. sor:

Váczai Adrienn, Szrapkó Bianka, Ká-
das Dóra, Nagy Ádám, Dudás Gá-
bor, Károly Alexandra, Nyíri Nóra

III. sor:

Berényi Hajnalka, Szűcs Nikolett,
Mátyás Attila, Bakos Dóra, Váradí
Szilvia

IV. sor:

Nyíri Hajnalka, Tóth Tímea, Sípós
Melinda, Horogszegi Jánosné, Bim-
bó Brigitta, Erdős Beáta
Hiányzik: Kovács Tamás

Járvás Ferencné
zongora tanszaka

I. sor:

Kacs Noémi, Lőrincz Attila,
Horváth Ágota, Járvás Ferencné,
Pusztai Beáta, Feldmájer Dán,
Várkonyi Renáta

II. sor:

Tóth Kitti, Várkonyi Anita, Sütő
Edvárd, Csikós Ágnes, B. Vincze
Judit, Szebellédi Vivien, Fehér
Kitti

III. sor:

Faragó Mónika, Tóth Ágnes,
Varga Gyöngyi, Fehér Erika, B.
Balogh Erika, Egyedi Mónika

Matuska Zoltánné zongora tanszaka

I. sor: Szőke Rooney, Váradai Ernő, Tóth Adrienn, Faragó Szilvia, K. Tóth Krisztina, Horváth Szimonetta, Szőke Roger

II. sor: Olgay Gergő, Józsa Zoltán, Bot Adrienn, Rácz Zsanett, Suhajda Erzsébet, Horváth Fiorella, K. Tóth Gábor

III. sor: Benkő Mariann, Bartha Lilla, Laczkó Nikoletta, Faragó Lídia.

Hiányzik: Benkő Zsuzsanna, Danka Krisztina

Sohajdáné Justin Katalin zongora tanzaka

I. sor: Kőrös Pál Csaba, Bene Réka, Szabó Léna, Németh Zsuzsa Viola, Majzik Barbara, Szőke Dávid, Baricza Bianka, Halasi Orsolya

II. sor: Bakos Eszter, Nagy Gombai Andrea, Cselóczki Attila, Kolozsi Gábor

III. sor: Mocsai Nóra, Bujdosó Anna, Tóth Orsolya, Deák Anita, Sohajdáné Justin Katalin, Halasi Izabella, Csete Fanny, Farkas Vilmos

Solt Péter Zongora tanzaka

I. sor: Izsák Kata, Burján Levente, Nagy Barbara, Faragó Anita, Bencsik László

II. sor: Cserei Bettina, Torma Petra, Bencsik Éva, Meleg Réka, Trunk Zoltán, Gulyás Enikő

III. sor: Solt Péter.

Hiányzik: Pásztor István

Barna Elekné-, Solt Péter zongora-, Kakukné Vida Edit furulya tanszaka, Kocsér
 I. sor: Bognár Dóra, Juhász Anett, Hriagyel Bence, Berecz Veronika, Kormos Boglárka, Deák Adrienn
 II. sor: Utasi Dóra, Péntek Krisztián, Szrapkó Szilvia, Demeter Kitti, Oláh Kitti, Bálint Erika
 III. sor: Barna Elekné, Birkás Dóra, Bretus Réka, Péntek Anett, Rusvai Bence, Komlós Mónika, Berente Zita, Solt Péter
 Hiányzik: Csák Tamás, Csák Máté, Kis Enikő, Farkas Hajnalka, Kakukné Vida Edit

Dr. Vecseri Zsigmondné
 zongora tanszaka

I. sor:
 Németh Gabriella, dr. Vecseri Zsigmondné
 II. sor:
 Faragó Éva, Németh Sámson,
 Faragó Kinga, Németh Ézsaiás

**Sajti Erzsébet
furulya tanzsaka**

I. sor:
Tóbi Antal, Pap Lili, Sánta Zsófia,
Borzák Viktor, Nagy Nikolett

II. sor:
Jenei Aliz, Sajti Erzsébet,
Dajka Gyula, Megyesi Ágnes
Hiányzik:
Szojka Cintia Daniella,
Szojka Glória Diána

**Maczelka Ferenc
fuvola tanzsaka**

I. sor:
Berki Katalin, Kiss Vivien,
Németh András, Dobos Bőborka,
Boros Beáta, Csontos Beatrix

II. sor:
Fanczal Eszter, Szűcs Petra,
Márton Mária, Németh Anna,
Tanai Viktória, Szendrei Gabriella

III. sor:
Tóth Orsolya, Maczelka Ferenc,
Tolnai Sára, Kiss Tímea
Hiányzik:
Jancsár Zita, Ugi-Rácz Norbert,
Tömösközi Anita, Tömösközi Edina,
Csapó György, Szabó Mariann,
Pintér Dóra, Várkonyi Anita

Szládekne Zakar Csilla fuvola-furulya tanszaka

I. sor: Szabó Dóra, Kiséri Kitti, Faragó Kinga, Farkas Beatrix, Kiss Bence, Farkas Alexandra, Halasi Orsolya, Faragó Éva, Csapó Zsuzsanna

II. sor: Bugyi Orsolya, Balázs Krisztina, Csapó Réka, Csete Andrea, Varga Dóra, Szűcs Mónika

III. sor: Varga Nóra, Mándi Eszter, Kökény Zsuzsanna, Szládekne Zakar Csilla tanár, Zubány Emese, Tóth Eszter, Csete Fanny, Szabó Nóra

Hiányzó: Lovas Kata, Lovas Réka, Varga László, Olgay Dóra

Barna Elek klarinét-szaxofon tanszaka

I. sor: Herpai Vivien, Palotai Lilla, Palotai Renáta, Kőházi Kis Richárd, Dénes Boglárka, Rovó Petra

II. sor: Rovó Zita, Nyikos Mariann, Farkas Vilmos, Malya János, Nyikos Emese

III. sor: Kullai István, Juhász Imre, Csete Gergő, Nyikos Orsolya, Barna Elek, Török Bernadett

Török György trombita tanszaka

I. sor: Lovas Fülöp, Erős Bence, Szeleczi Dávid, Varga István

II. sor: Bekő Ferenc, Fanczal Bence, Horváth Attila, Szeleczi Ádám

III. sor: Kiséri Csaba, Török György, Nagy Gombai Imre

Hiányzik: Bugyi László, Németh Tamás, Kemény Tamás, Stark Ádám, Bálint Zoltán, Bálint Balázs, Márton János, Kis Gábor

Kakukné Vida Edit

Détári Enikő, Máté Izabella, Majzik Barbara, Muresán Gabriella, Kovács Barbara Cecília

Hiányzik: Zsemler Tibor

**Nyergesné Radnóti Hajnalka
hegedű tanszaka**

I. sor:

Gergelyfi Beáta, Danka Bianka,
Koncz Rita, Faragó Vivien,
Nyergesné Radnóti Hajnalka

II. sor:

Berki Gyula, Halasi Adél, Szalai Anna,
Szalai Edina, Szalai Edit

III. sor:

Mohácsi Nikoletta, Berki Zsanett,
Bekő Márta, Tolnai Csilla,
Ruzsányi Fanni, Vincze Ranáta

IV. sor:

Szendrei Sámuel, Tóth Tamás,
Halápi Katalin, Kalmár-Nagy Rita
Hiányzik: Antal Renáta

Sajtiné Szemerédi Anna hegedű tanszaka

I. sor: Zoboki Laura, Bakonyi Sarolta, Farkas Tamás, Szőke Alexandra, Bognár Annamária

II. sor: Bende Gábor, Tóthpál Szabolcs, Kása Petra, Sajtiné Szemerédi Anna, Farkas Enikő, Szilágyi Bence

Olgyay Katalin hegedű tanszaka és Olgyay Gábor gitár tanszaka, Csemő
 Olgyay György, Olgyay Klára, Olgyay Ábel, Olgyay Zsuzsi, Boluzs Gergely, Kiss Leila, Olgyay Dóra,
 Dóczi Viola, Varényi Adrienn, Bálint Mátyás, Bognár Ágnes, Olgyay Éva, Kiss András,
 Fehér László, Olgyay Gábor, Olgyay Katalin, Olgyay Ádám, Dóczi Katalin

Olgyay Gábor gitár tanszaka
 I. sor: Muresán András, Kenyeres Róbert, Tóth Biborka, Barta Ákos
 II. sor: Túri Veronika, Czene Marcell, Kis Attila, Olgyay Gábor

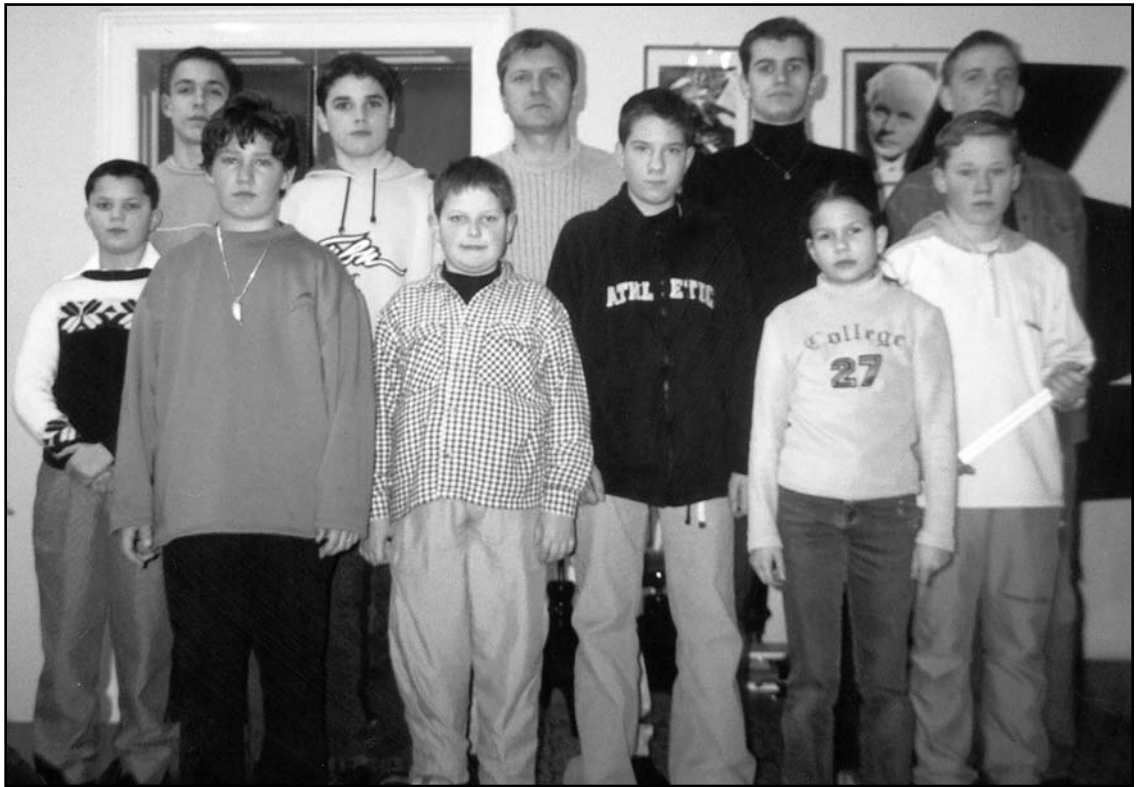
Melczer Zoltán
gitár tanszaka

Nóniusz Anita, Szűcs Klára, Szendi Flóra,
Józan Ágota, Csikány Árpád, Fekete
Árpád, Kenyeres Henrik, Kollik Zsolt,
Szendi Kristóf, Hajdú László, Szarka
Gergely, Melczer Zoltán

Németh Ágota gordonka tanszaka

Surman István, Habon Nikoletta, Józsa Kitti, Vajda Tibor, Zoboki Henriett, Németh Ágota
Dibusz Dorottya, Pörge Mercédesz, Berki Nikolett, Kovács Márk, Dömötör Renáta
Matuska Flóra, Olgay Ábel, Berényi Péter, Fehér Jenifer

Szende Gábor szintetizátor- és ütő tanzsaka
I. sor: Kun András, Halasi Márk, Cseri Dávid, Fekete Ferenc, Molnár Titti, Bozsik Gábor
II. sor: Molnár Márk, Török Csaba, Szende Gábor, Balla Zoltán, Tóth Zsolt

Dr. Banai Istvánné ütő tanzsaka
I. sor: Fodor Áron, Dobossy Edvin, Péntes Ádám, Reszeli Soós Áron, Molnár Dezső
II. sor: Pap Dávid, dr. Banai Istvánné, Dobos Barna, Rácz Nikolett, Molnár Erzsébet

Kamarakórus

I. sor: Matuska Rita, Herpai Vivien, Berki Zsanett, Bartha Lilla, Molnár Erzsébet

II. sor: Zsigmond Ágnes, B. Balogh Erika, Százdiné Szecsei Anikó kórusvezető, Csete Fanny, Dajka Gyula

Hiányzó: Halasi Orsolya, Varga Dóra

Magánének tanszak:

Papp Annamária,
Százdiné Szecsei Anikó tanárnő,
Tolnai Szilvia

Amarillisz csoport

I. sor: Horváth Beáta, Jakubetz Diána, Dajka Fanni, Papp Ágnes, Pethő Melinda,
Szabó Anikó, Gergelyfi Beáta, Barta Edit, Zakar Renáta

II. sor: Petrák Anett, Szakál Rebeka, Juhász Henriett, Zubányné Fehér Szilvia csoportvezető,
Tóth Evelin, Oláh Viktória, Szécsényi Nikolett. Hiányzik: Köteles Petra

Hóvirág csoport

I. sor: Bárdos Erika, Hupka Emese

II. sor: Nagy Kitti, Ráczi Nikolett, Szabari Diána, Vincze Alexandra, Papp Orsolya, Szabó Fanni, Kovács Flóra

III. sor: Gulácsi Erika, Pintye Anett, Pethő Anita, Zubány Edit, Zubányné Fehér Szilvia, Juhász Viktória,
Simon Nikolett, Nagy-Gombai Andrea, Inges Brigitta

Kitüntetett pedagógusaink

Barna Elek		Németh Ágota	
Miniszteri Dicséret	1984.	Kiváló munkáért	1988.
Szocialista Kultúráért	1989.		
Nagykőrös Szolgálatáért	1998.	Nyergesné Radnóti Hajnalka	
		Miniszteri Dicséret	1990.
Barna Elekné		Simon István	
Szocialista Kultúráért	1982.	Szocialista Kultúráért	1971.
Nagykőrös Szolgálatáért	1998.	Miniszteri Dicséret	1978.
		Posztumusz	
Hartyányi Mária		„Nagykőrös Város Emlékérem”	1993.
Miniszteri Dicséret	1973.		
Kiváló Munkáért	1978.	Tóth Béláné	
Szocialista Kultúráért	1982.	Miniszteri Dicséret	1973.
Nagykőrös Művelődéséért	1990.	Kiváló Munkáért	1978.
Lajtha László díj	2001.		
Matuska Zoltánné		Dr. Vecseri Zsigmond	
Miniszteri Dicséret	1987.	Kiváló Munkáért	1978.
		Pro Urbe	2002.

Zárszó

Tisztelt Olvasó!

Bízom benne, hogy mire e sorokat olvassa már többször átolvasta a visszaemlékezéseket, sokszor átnézte a fotókat, meghívókat, felfedezve saját magát vagy nevét a műsorok között, melyek kellems emlékeket ébresztenek a zeneiskolában eltöltött évekről, ráismerve néhány osztálytársra vagy ismerősre. Esetleg valakinek az arca gondolkodásra készíti, hogy ki is a mellette, mögötte álló. Gyermekének vagy már unokájának is beszámol a régmúlt, felejthetetlen zeneiskolás évekről.

Ez a kiadvány visszatekintés, emlékezés az elmúlt fél évszázadra, az itt tanító pedagógusokra. A jelen eseményeivel, szépségeivel, nehézségeivel nem foglalkozik ez a kiadvány, meghagyjuk az utánunk következő nemzedéknek.

Az iskola feladata régen és ma is a zene megszerettetése, értése, művelése alapfokon és az arra rátermetteket elindítani e szép, de nehéz pályán.

Bízunk benne, hogy a XXI. században, a közös Európában és Nagykovácsoson is szükség van és lesz a Zeneiskolára és a következő évtizedek is hasonló sikereket hoznak a zenét tanulni vágyó gyerekeknek.

Nagykovácsos, 2003. március 26.

Barna Elekné igazgató

„a zene maga az ember, hiszen érzelmeink legmélyebb rétegeire hat, mint a legtöbb szó, és arra kényszerít, hogy egész lényünkkel reagáljunk rá. Azt hiszem, hogy a zenére legalább annyira szükségünk van, mint egymásra.”

(Yebudi Menuhin)